

MINUNILE MAICII DOMNULUI

CELE MAI PRESUS DE FIRE
ALE
PREA SFINTEI STĂPÎNEI NOASTRE
DE DUMNEZEU NĂSCĂTOAREI
și
PURUREA FECIOAREI MARIA
CARE PUȚINE SÎNT DIN CELE NENUMĂRATE MINUNI
CE S-AU SCRIS DE FELURI DE DASCĂLI CU BUNE
ȘTIINȚE DE SFINTELE SCRIPTURI, DE AGAPIE ȘI
ALȚII.

Și care tălmăcindu-se după limba veche grecească pe limba
noastră românească, spre folosul sufletesc, la anul 1820
de Ieromonahul Rafail Protosinghelul, s-au tipărit după
cum se vede spre folosul tuturor creștinilor care
doresc mântuirea sufletelor lor.

Tipărită întâia dată în românește la anul 1820
la mănăstirea Neamț,
apoi retipărită la anii 1924 și 1990 tot la mănăstirea Neamț.

Ediție electronică

APOLOGETICUM
2005

Minunile Maicii Domnului

Volumul poate fi distribuit liber pentru uz personal.

Această lucrare este destinată tuturor iubitorilor de spiritualitate creștină ortodoxă. Ea poate fi utilizată, copiată și distribuită LIBER cu menționarea sursei.

Scanare, corectură și tehnoredactare : Apologeticum

Digitalizare pdf : Apologeticum

La realizarea acestei ediții s-a folosit textul publicat în anul 1924, precum și textul ediției din 1820, pentru completarea lipsurilor din ediția 1924 și 1990.

© 2005 APOLOGETICUM.

<http://apologeticum.net>

<http://www.angelfire.com/space2/carti/>

apologeticum2003@yahoo.com

Minunile Maicii Domnului

“Bucură-te cea plină de har, Domnul este cu tine”
(Luca 1, 28).

Minunile Maicii Domnului

Minunile Maicii Domnului

Notă asupra prezentei ediții

La realizarea ediției de față am folosit textul ediției din 1990 ce urmează textul ediției din 1924, un manuscris redactat în 1982 al ediției de la mănăstirea Neamț tipărită după anul 1822, transcris cu litere latine, precum și textul în chirilică al acelei ediții, după un exemplar original.

Inițial am dorit să folosim textul ediției din 1990, însă în urma confruntării textelor a reieșit că ediția din 1924 și 1990, pe de o parte, conține mai puține minuni, iar pe de altă parte textul folosit este mult schimbat și scurtat prin parafrizare, întrucât a folosit ediția tipărită la Râmnic în anul 1820.

De aceea am considerat util, chiar dacă a impus mai multă muncă, să urmărim cât mai fidel ediția de la mănăstirea Neamț, tipărită în sec. XIX.

Pentru o mai ușoară parcurgere a textului am folosit ortografia actuală și pe cât am considerat util cititorului am îndreptat topica frazei.

Minunile Maicii Domnului

Nota autorului la primul volum manuscris

Iubiți cititori, cu darul Domnului Dumnezeu și ajutorul Prea Sfintei Născătoare de Dumnezeu, am tradus [transcris] aceste sfinte minuni ale Prea Sfintei, spre ajutorul și folosul cititorilor. Celelalte minuni necuprinse în aici [volumul I - n.b.] le voi scrie într-un alt volum.

Și de am greșit vreun cuvânt în această traducere [transcriere] să mă ierte Domnul Dumnezeu și cei ce vor citi.

De n-am reușit să fac această traducere pe înțelesul gramatical să mă ierte cititorii, că mi-a fost foarte greu să aduc aceste cuvinte la forma folosită astăzi.

Cunoscând, eu, raritatea acestei cărți și faptul că puțini mai sunt cei ce cunosc a citi slova veche, și mai mult că o astfel de carte nu s-a mai tradus de mult, am făcut această traducere, ca oricine să o poată citi, și să guste din dulceața celor scrise aici, că mare folos au cei ce au citit aceste minuni ale Prea Sfintei Născătoare de Dumnezeu, Stăpâna noastră.

Să vă rugați Prea Sfintei Stăpânei noastre și Fiului ei și pentru mine păcătosul.

10 august 1982
TEODOR PARASCHIV

ÎNAINTE CUVÂNTARE CĂTRE CITITORI la ediția din 1820

Iubiții mei cititori, iată cu darul lui Dumnezeu și ajutorul Preasfintei Născătoare de Dumnezeu a ieșit acum de sub tipar și cărticica aceasta numită **Minunile Maicii Domnului**, adică din cele nenumărate faceri de minuni ale ei, foarte puține adunate.

De ar numi cinava cartea aceasta „rai duhovnicesc” nu ar fi departe de adevăr. Căci după cum Dumnezeu l-a sădit pe acela și l-împodobit cu tot felul de pomi și de flori spre a fi acolo locuință omului celui întâi zidit, precum scrie despre aceasta văzătorul de Dumnezeu Moise la Cartea Facerii, zicând: „Și a sădit Dumnezeu rai în Eden către răsărit și a pus acolo pe omul pe care l-a făcut. Și a mai făcut încă Dumnezeu să răsară din pământ tot lemnul frumos la vedere și bun la mâncare. Și pomul vieții în mijlocul raiului. Și râu ieșea din Eden și uda raiul”.

Așași această carte cuprinde în sine, ca niște osebite feluri de pomi și de flori frumoase, minunile cele înfricoșate., pe care Stăpâna cea fără de prihană le-a săvârșit. Căci după cum rodirile acelor vesele și hrănea pe omul acela, asemenea și acestea veselesc și hrănesc sufletele cele mâhnite și omorâte prin foamea păcatului. Și după cum râul acela care curgea în Eden adăpa tot raiul și-l făcea să înverzească, asemenea și această carte prin aceste povestiri adapă și răcorește sufletele cele

Minunile Maicii Domnului

topite de arșița păcatului și le înviază deșteptându-le spre pocăință. Căci precum apa cea simțită spală întinăciunile curățind pe cel ce se spală, așa și aceasta pe cel ce va citi cu dragoste și evlavie îl povățuiește prin cele scrise a se spăla și a se curăți prin pocăință, având la aceasta Mijlocitoare pe însăși Preasfânta Fecioară ca una ce este sprijinul și Apărătoarea neamului omenesc după cum poate fiecare a vedea din cele cuprinse în această carte.

Și precum când cineva fiind bolnav de multă vreme ar auzi că se află vreun doctor iscusit cu lucrul și foarte învățat cu meșteșugul său spre a putea vindeca toată boala, se veselește și se bucură nădăjduind a dobândi grabnic sănătatea cea dorită, asemenea și cei cu boli sufletești sau trupești bucurați-vă și vă veseliți și duhovnicește prăznuiți sau mai bine zicând: Să ne veselim toți și cu cântări de bucurie prăznuind, că am dobândit acest fel de doctor minunat care fără plată vindecă toată boala. Și cine este doctorul acesta atât de milostiv și iscusit? Ajutătoarea cea de obște a noastră a tuturor creștinilor, solitoarea cea fierbite și Mijlocitoarea către Dumnezeu; Lumina celor dintru întuneric; Limanul celor înviforați și Izbăvitoarea celor robiți; Mângâierea noastră a elor ce plângem și Îndreptarea celor slăbănogiți; Nădejdea celor deznădăjduiți, Izbăvitoarea cea desăvârșită a celor greșiți. Adică Împărăteasa îngerilor cea mai cinstită și mai sfântă decât toată zidirea, Pururea Fecioară Născătoare de Dumnezeu Maria. Doctorul cel de obște al celor ce zac în boli și în scârbe de multe feluri. Și către Stăpânul alt Mângâietor, care a izbăvit și izbăvește în fiecare zi pe atâția păcătoși din mâinile diavolului. Căci pe câți ologi și slăbănogi a îndreptat; pe câți morți a înviat; Pe câți închiși în temniță i-a izbăvit.

Și întru adevăr iubiților de aș avea toate limbile îngerești și omenești totuși după cuviință nu aș putea

Minunile Maicii Domnului

povesti facerile ei de minuni cele nenumărate și preaslăvite, și să laud după cuviință pe cea mai sfântă și ,ai cinstită decât toată zidirea. Pe această Dătătoare și a noastră făcătoare de bine, pe ae cărei faceri de minuni nu numai le-am citit sau le-am auzit citindu-se, ci și cu nevredniciei mei ochi le-am văzut lucrându-se de la sfânta și făcătoarea de minuni icoană și vindecările ce în fiecare zi neîncetat izvorăsc. Eu însă voi povesti acea înfricoșată minune ce a urmat a fi chiar în fața sfintei icoane.

La anul 1821. Aici la aceste sfinte mănăstiri aflându-se starețul și povățuitorul, sfinția sa părintele Ilarie, duhovnicescul meu părinte. Însemnarea tulburării aceleia ce este știută tuturor adică a revoluției ce s-a făcut din pricina grecilor care au pricinuit îndestule pagube nu numai lor, ci și țărilor acestora. Căci gonindu-i turcii au venit și în pământurile acestea unde au făcut multe răutăți creștinilor locuitori și bisericilor. Deci atunci fiindcă amenința o asemenea primejdie și pe aceste sfinte lăcașuri, sfinția sa parintele stareț Ilarie, ca și când ar fi văzut mai înainte primejdia ce era să pătimizească și aceste mănăstiri, după ce mai întâi a poruncit de s-au ascuns odoarele, veșmintele și documentele mănăstirii, apoi tot întru același an 1821, iunie în 3 ne-a poruncit ca să luăm și această sfântă icoană și să o ducem în pădure ca să o ascundem.(Ca nu cumva să se primejduiască și să se lipsească țara de un așa odor.)

Deci am luat-o eu dimpreună cu alți doi părinți și am dus-o în pădure într-un deal aproape de muntele ce se numește Rusul. Și acolo făcând loc în pământ am ascuns-o, unde a petrecut tăinuită de toți, afară de noi cei trei ce o am ascuns, și care din vreme în vreme o încercam cum stă. Apoi la anul 1822 octombrie 22, iarăși sfinția sa părintele stareț ne-a poruncit ca să o scoatem și să o aducem înapoi. Și așa mergând noaptea am scos-o și am

Minunile Maicii Domnului

adus-o până în marginea pădurii, din sus de mănăstire și acolo am stat până s-a luminat de ziuă. Iar la mănăstire s-a făcut priveghere de toată noaptea, la care a slujit însuși părintele stareț cu toți preoții și diaconii. Asemenea și a doua zi la Sf. Liturghie.

Deci din vremea când s-a început Sf. Liturghie, fața sfintei icoane așa s-a schimbat și s-a înnegrit, încât eu și cei doi părinți, așa ne-a înfricoșat, încât am rămas ca niște morți de spaimă. Și plângând ne tânguiam socotind că poate acolo unde a fost s-a vătămat și nu ne pricepeam ce să facem. Apoi după săvârșirea Sf. Liturghii au ieșit părintele stareț cu preoții și diaconii, îmbrăcați în veșminte și cu tot soborul spre întâmpinarea sfintei icoane.

Deci cum s-a ivit soborul venind, o, minune, a început fața Maicii Domnului a se lumina. Și mai întâi partea din dreapta, apoi și toată fața, încât strălucea cu nespusă lumină ca și cum ar fi fost vie. Prin aceasta arătând milostivirea sa cea de Maică către noi cei păcătoși. Deci ajungând acolo părinții unde sta sfânta icoană, au făcut acatist de mulțumire. Și așa luând-o au adus-o cu cinste și au așezat-o la locul unde se află până astăzi. Și această minune precum am mai zis cu însuși ochii mei am văzut-o.

Deci pentru multa dragoste și dorul cel am către cereasca Împărăteasă, și pentru ca să vadă toți ce folos dobândesc cei ce au evlavie către dânsa și o cinstesc și se roagă ei în toate zilele cu sânguință, am voit a tipări această cărticică a minunilor ei cele mai presus de fire, după originalul cel scris de Acachie Kriteanul și tipărit mai înainte grecește în Veneția la anul 1773.

Apoi și românește în sfânta episcopie a Râmnicului, la anul 1820. Care carte fiindcă acum cu totul se împutinează, încât mai nici nu se găsea. Și

Minunile Maicii Domnului

cunoscând folosul sufletesc ce-l pricinuieste citirea acestora, precum și paguba celor ce se lipsesc de așa hrană sufletească, am pus toată silința și din nou s-a îndreptat după originalul cel grecesc și s-a curățit de greșeli, adăugându-se lângă acelea și alte minuni care sunt acestea mai jos însemnate.

A. Minunata laudă a Preasfintei, adică cântarea: „Cuvine-se cu adevărat...” Cum mai înainte s-a cântat și de către cine;

B. Minunea ce a făcut-o Preasfânta ma mănăstirea cea din muntele Sinai, când era să se ducă monahii din mănăstire pentru lipsa hranei;

C. O descriere pentru icoanele Maicii lui Dumnezeu câte s-au zugrăvit încă pe când era ănanț această viașă, de către Apostolul și Evanghelistul Luca, care și unde se găsesc;

D. Minunea icoanei Născătoarei de Dumnezeu cea de la Peștera cea mare;

E. Poveste înfricoșată pentru icoana Maicii lui Dumnezeu cea numită Lideanca și unde se află acum acea sfântă icoană;

F. Istoria cea scrisă de pre sfințitul Gheorghe Mitropolitul Moldovei pentru aducerea sfintei și făcătoare de minuni icoane acesteia ce se află întru această sfântă mănăstire a Neamțului și descriere pentru sfințirea bisericii cea mare din pomenita mănăstire;

G. S-a mai alcătuit și un canon heretisitoriu către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu.¹

Deci în chipul acesta mai sus însemnat îndreptând-o și îmbogățind-o, am rugat pe Inalt Prea Sfințitul Mitropolit al Moldovei Kirio Kir Meletie, al nostru duhovnicesc părinte, ca să binevoiască a da

---

¹ Acest acatist nu este cuprins în ediția de față.

Minunile Maicii Domnului

binecuvântare spre tipărirea ei pe care am și dobândit-o.

Iată că o pun înaintea dragostei voastre acum ieșită de sub tipar. Deci vă rog iubiților nu vă leneviți a o citi de care nu mă îndoiesc că mare folos veți dobândi, atât cei ce sunteți îmbunătățiți, cât și cei asemenea mie, care cu păcatele am întinat și înnegresc haina sufletului. Și ca să nu cădem în deznădăjduire, ci numai către dânsa cu credință să alergăm cerând ajutorul ei, și ea este gata a ne izbăvi din toate nevoile și necazurile

Deci ce îmbunătățiți, citiți-o pentru ca să câștigați mai multă evlavie și dragoste către Maica Milii, iar cei afundați în păcate deșteptați-vă spre pocăință, alergând la folositoarea păcătoșilor. Căci cel ce o are pe dânsa ajutoare și Mântuitoare către Stăpânul se va învrednici de iertare.

Și darul lui Dumnezeu prin rugăciunea Maicii Sale cea fără de prihană, să fie cu voi cu toți. Amin.

Al dragostei voastre fierbinte rugător către Milostivul Dumnezeu pentru mântuirea voastră și doritor de tot binele,

NEONIL

Arhimandrit și stareț sfintelor mănăstiri Neamțul și Secu, împreună cu tot soborul.

MINUNEA 1-a

Pentru Iudeii cei ce au orbit și pentru cei ce i s-au
tăiat
mâinile și după ce au crezut în Hristos, de
Născătoarea de
Dumnezeu s-a vindecat

În vremea în care a voit Domnul nostru Iisus Hristos să mute din lumea aceasta pe Maica sa cea cu totul Preacurată, la viața cea cerească și prea fericită, ca să împărătească cu dînsul veșnic, după cum i se cuvenea, a poruncit ca să se adune Apostolii — din toată lumea de pe unde se aflau risipiți, propovăduind cuvântul celei de mântuire, în satul Ghetsimani, unde era prea Sfânta, ca să o înmormânteze. Atuncea dar, cu dumnezeiască voie și chemare, i-au răpit norii, și s-au aflat toți într-un minut de ceas înaintea pururea Fecioarei, care văzându-i pe dânșii s-a bucurat foarte. Și a spus lor cum că s-a apropiat vremea ca să se ducă să se veselească împreună cu Fiul ei și Stăpînul. Și după ce a grăit câte a avut de grăit, sfătuindu-i și învățându-i și i-a mângâiat, după cum se vede la povestirea cea pentru adormirea ei, așezîndu-se cu trupul ei cel cu totul prea slăvit, și cu totul prea cinstit pe patul de moarte, i-a binecuvîntat pe dânșii, și și-a dat prea sfîntul ei suflet în mâinile cele prea curate ale veșnicului Dumnezeu. Atunci, după porunca ei, Apostolii au luat prea sfîntul acela pat și mergînd cu bună rînduială și evlavie, cîntau într-un glas cîntarea cea de ieșire. De asemenea și sfinții îngeri împreună o petreceau pe Doamna lor și împărăteasa, și cîntau nevăzut, și o lăudau minunat cu glasuri prea dulci, care însă se auzeau

Minunile Maicii Domnului

în văzduh.

Iar Iudeii cei zavistnici și necredincioși, arătând ca întotdeauna urâciunea pe care au avut-o către Domnul și răutatea lor, s-au pornit asupra patului pe care se purta trupul cel începător de viață al Născătoarei de Dumnezeu, gândind în mintea lor să-l arunce la pământ și să necinstească lăcașul cel cu totul cinstit și dumnezeiesc. Dar îndată i-a ajuns dumnezeiasca osândă pe îndrăzneții aceia, căci când s-au apropiat s-au orbit toți. Iar unul dintre dânșii, mai obraznic, a îndrăznit cu nerușinare, nepriceputul, de a apucat sfințitul acela pat vrând să-l arunce jos de pe umerii Apostolilor. Însă sfinții îngeri n-au suferit ca să se facă o ocară ca aceasta la cortul cel împărătesc, ci au pedepsit cu dreptate nerușinarea și obraznicia lui tăindu-i nevăzut mâinile lui, care au rămas spânzurate la pat, întru privire prea înfricoșată și jalnică a tuturor celor de față. Iar cel ce a pățimit aceasta plângea tânguindu-se cu amar.

Deci Petru, ca un următor al învățătorului său, s-a milostivit și s-a întristat pentru lacrimile acestuia, și apropiindu-se i-a zis lui: Crede din toată inima ta cum că aceasta este cu adevărat Maica Fiului lui Dumnezeu. Carele S-a născut fără de sămânță dintru dânsa, și atunci vei cunoaște puterea ei, ca să-ți iei iarăși mâinile tale. Iar el cu lacrimi a strigat, zicând: Cred, Doamna mea, și mărturisesc că cu adevărat și fără de stricăciune ai născut pe Stăpînul și Mîntuitorul meu Iisus Hristos, Fiul adevăratului Dumnezeu și Părintelui. Atunci sfințitul Petru l-a apropiat la mâinile cele tăiate, și punându-le pe dânsule la locurile lor (o înfricoșată minune!) s-au lipit mai presus de fire, după cum și mai înainte cu minune au fost tăiate și toți au slăvit pe Dumnezeu și pe Prea Curata Stăpînă.

Iar ceilalți care au orbit, auzind de minunea

Minunile Maicii Domnului

aceasta mare, deși erau aspri și vârtoși la inimă, însă ca să-și ia vederile au mărturisit cu lacrimi păcatul lor. Și au crezut în Domnul. După care Petru a zis lor: apropiați-vă și voi cu ochii voștri de haina ei, și ca o Maică a milei se va milostivi ca să vă vindece.

Deci după ce au făcut așa, și ei de asemenea au văzut. Și cine va putea povesti slava pe care au dat-o lui Dumnezeu, și mulțumirea către Fecioara? Toți o laudau —, pînă ce au ajuns în Ghetsimani, și îngropând trupul cel prea curat, au rămas acolo trei zile auzind laudele îngerilor. Până ce s-a luat trupul Său și s-a înălțat la ceruri și a șezut de-a dreapta Fiului ei și Mântuitorului nostru.

Și să nu i se pară cuiva de mirare, cum că trupul acela primitor de Dumnezeu a murit și a fost pus în mormânt, căci dacă Fiul ei a primit a se îngropa, Prea Sfânta lui Maică cum să nu pătimească asemenea? Cu cuviință era dar să intre și ea în mormânt, și acolo să se ducă în rai, pentru ca să credem și noi cum că din pământ avem să ne sculăm când va voi Domnul. Dar pe când noi intrăm în mormânt spre dezlegarea trupului și spre stricăciune, pentru ca să se dezrădăcineze păcatul din el, trupul cel prea curat și Sfânt al Fecioarei, ca unul ce a fost din zămislire sfințit de Duhul Sfânt, nimic n-a pățimit în mormânt, ci îndată s-a ridicat de Fiul ei la ceruri și împărătește împreună cu dânsul veșnic, în slava aceea negrăită și netâlcuia veselie de care o! de ne-am învrednici și noi nevrednicii, pentru sfintele ei rugăciuni. Amin.

MINUNEA a 2-a

Pentru moarta care a hrănit cu lapte pruncul său
și după un an a înviat

La cinsprezece ani după înălțarea la ceruri a Domnului nostru Iisus Hristos, pe timpul când Iudeii au ucis cu pietre pe Arhidiaconul Ștefan, întâiul Mucenic, și au gonit pe toți Apostolii din Ierusalim, cum și pe alții care propovăduiau pe Hristos, era un ucenic dintre cei șaptezeci, Maximin cu numele, care era în ceata Martei și a Mariei, după cum Apostolul Petru îi poruncise, ca să nu se despartă de dânsule. Fiindcă fratele lor (Lazăr), fugise la Cipru de frica Iudeilor, ca să nu-lucidă, iar surorile lui rămaseră în Ierusalim cu Prea Sfânta Fecioară, pînă la mutarea ei. Apoi au vândut toate lucrurile lor, au dat banii săracilor, și petreceau apostolește.

Dar Iudeii, văzând că propovăduiau cu îndrăzneală numele lui Hristos, le-au pus într-o luntre ce nu avea vetrele nici lopeți, pentru ca să se înece, și au slobozit luntrea să se ducă unde o va goni vîntul. Iar în luntre era Maria, Marta, Maximila, slujnica lor și Maximin cel zis mai sus, și alt oarecare, Kalidonie cu numele, care s-a născut orb, pe care Domnul l-a vindecat. Acești cinci se rugau lui Dumnezeu să-i povățuiască într-un loc unde va voi darul Lui. A Cărui putere și ajutor i-a dus într-o Eparhie a Galiei cu mulțime de oameni ce se zice Marsilia. Deci ieșind din luntre și slăvind pe Dumnezeu, s-au dus în târg, nu cumva le va da cineva milostenie, ca să se ducă. Iar oamenii cetății aceleia, ca niște închinători de idoli, nu s-au milostivit spre ei. Deci în cetatea aceea era un domnitor ce nu avea fiu, care a văzut în vedenie în noaptea aceea pe o femeie, care îi

Minunile Maicii Domnului

zicea lui: „Tu dormi odihnindu-te pe pat cu soția ta, nemilostivule, sătul de toate bunătățile și robii adevăratului Dumnezeu mor de foame. Sculându-te, du-te în târg de dimineață și ia pe cei cinci străini și îi odihnește pe ei în casa ta. Iară de nu mă vei asculta pe mine, vei lua moarte rea și groaznică”. Acestea văzându-le domnitorul și soția lui, s-au înfricoșat, și i-a luat în casa sa, dându-le lor de toate ce le trebuia.

Iar după vreo câteva zile, auzind învățătura Mariei care propovăduia pe Hristos Dumnezeu adevărat, povestind facerile de minuni pe care le-a săvârșit, i-au zis ei: „Dacă Hristos, pe Care îl propovăduiești Dumnezeu Atotputernic, îmi va da un fiu, de care am dorire, și eu mă făgăduiesc că mă voi face creștin, și voi pierde toți idolii”. Iară ea a răspuns: „Nu numai darul acesta poate Stăpânul Hristos să-ți dea, ci și orice altă cerere vei cere, numai crede întru dânsul fără îndoire, și vei cunoaște puterea lui”.

Deci întru puține zile soția lui s-a îngreuiat, și îndată s-au botezat toți ai palatului. Și atâta evlavie a arătat domnitorul și dor de credință, încât a vrut să se ducă la Ierusalim, ca să se închine Sfintelor Locuri. Iar femeia lui, ca o evlavioasă ce era, l-a rugat cu lacrimi ca să o ia și pe dânsa, care fără voie pentru ca să nu o amărască pe ea, a primit să meargă cu dânsul Deci a lăsat epitrop în locul său pe Maria, dându-i ei în scris Stăpânire să surpe toate capiștile idolilor, și să zidească biserici, și orice alt va voi să facă, fără de împiedicare, dându-i cheile cetății și toată avuția lui în mâinile ei. Apoi a intrat în corabie cu soția lui, și cu alții oarecare, ca să le slujească.

Deci au înnotat în ziua cea dinții, și atunci s-a stârnit un vânt potrivnic, și au stat multă vreme într-un liman, până ce a suflat un vânt potrivit, și atunci iarăși au

Minunile Maicii Domnului

înotat.

Iar în drumul acela a venit vremea femeii să nască, și a născut un prunc parte bărbătească, cu multă durere, și apoi îndată și-a dat sufletul său, pentru care boierul acela s-a întristat foarte, însă evlavia lui nicidecum nu s-a împuținat, ca să se smintească despre Dumnezeu, și să se întoarcă înapoi. Numai după ce a plâns destul, a zis corăbierilor să-l ducă la un ostrov pustiu, oare era acolo aproape. Și așa au scos pe cea, moartă și au pus-o într-o peșteră cu pruncul, și acoperind-o pe dânsa, a zis cuvintele acestea: Prea Sfântă Născătoare de Dumnezeu, Maica sărmanilor, și ajutorul celor deznădăjduiți, după cum ai născut pe Dumnezeu cu chip minunat, așa păzește și pruncul acesta, și călăuzește-l pe dânsul cum voiești.

Așa zicând au intrat în corabie, și în puține zile au ajuns în hotarele Ierusalimului; și ieșind din corabie s-au dus pe uscat în sfânta cetate, și acolo cu voia lui Dumnezeu au aflat pe Apostolul Petru și i-au vestit cele făcute. Iar Apostolul i-a zis lui: Pace ție, fiule care ai crezut în propovăduirea cea mântuitoare, iar pentru soția ta și pentru fiul tău să nu te întristezi, că Domnul poate să schimbe jalea ta întru veselie și bucurie.

Deci ducându-se amândoi i-a arătat toate locurile peste care a umblat Domnul și a făcut minunile, adică Cină cea de Taină, grădina Golgota, și muntele Măslinilor de pe care s-a înălțat la Ceruri. Și l-a învățat pe dânsul din destul toate tainele dumnezeieștii iconomii și ale credinței. Și după ce a șezut acolo mai bine de un an, l-a petrecut Apostolul, și s-a rugat pentru el, care, cu voia Atotputernicului Dumnezeu, în puține zile a ajuns la ostrovul acela pustiu, unde lăsase pe cea moartă cu pruncul. Și ducându-se în peșteră a văzut pruncul că sugea la cea moartă, care era întreaga și nestrucată, după

Minunile Maicii Domnului

cum au lăsat-o. Pentru care s-a înspăimântat și a zis acestea, cu lacrimi către Domnul: „Dumnezeule Atotputernice, prin darul Tău, care a hrănit pe pruncul acesta atâta vreme, cred că poți să înviezi și pe maica lui, ca să se întoarcă jalea mea întru îndoită bucurie după mai-nainte spunerea lui Petru, Apostolul Tău. Așa, Multmilostive Stăpâne, ascultă pe nevrednicul robul Tău, pentru rugăciunile pururea Fecioarei Maicii Tale, și ale roabei tale Maria, care m-a luminat și la cunoștința Ta m-a povățuit”.

Așa a zis cu lacrimi și cu credință, și îndată, o! minune! s-a sculat moarta ca din somn, și suspinând, a zis acestea: „O, prea dulce mea Stăpână, binecuvântat este numele Tău, care m-ai acoperit, și m-ai chivernisit întru naștere, și ai hrănit atâtea zile pe fiul meu”.

Atunci a povestit bărbatului ei, zicând: „Să știi că toate Sfintele Locuri, pe care ți le-a arătat Sfântul Petru, și eu le-am văzut, la care mă povățuia îngerul lui Dumnezeu”. Și așa le-au spus toate numele Sfintelor Locuri.

Iar acela mai mult s-a înspăimântat și, intrând în corabie, s-au dus în țara lor și, închinându-se Sfintei Marii, i-a spus toate cele făcute. Și toți ai cetății s-au botezat, și au sfărâmat pe toți idolii, și au zidit sfinte biserici și alte lucruri bune au săvârșit întru slava Tatălui, și a Fiului și Sfântului Duh.

MINUNEA a 3-a

Vedenie de folos pentru un oarecare Ioan

Se vede în Sinaxar în 23 de zile ale lunii lui Noiembrie, cum că, în anii împăratului Constantin cel Mare, a fost în oarecare croitor, Ioan cu numele, cunoscut

Minunile Maicii Domnului

împăratului, care a trăit cu necinste întru dulcele trupului, nesocotind munca cea veșnică, care așteaptă pre cei ce păcătuiesc. Iar milostivul și mult înduratul Dumnezeu, care iconomisește toate spre folosul fieștecăruia, i-a arătat o vedenie înfricoșată, pentru ca să-și îndrepteze petrecerea lui.

Deci i s-a arătat lui în vis într-o noapte, cum că a săvârșit de cusut o haină și a dus-o împăratului, cu care vorbea și împreună se bucura. Apoi i s-a părut că a luat împăratul sabia, și l-a apucat de părul capului, adică de perii pe cari îi avea lungi, și i-a tăiat, zicând către dânsul: când va tăia sabia perii tăi, atunci va să taie și capul tău, și așa s-a făcut.

Deci, de multă frică ce a luat când i-a tăiat sabia grumazul lui, s-a deșteptat îngrozit, și zicea aceasta: „Mulțumescu-ți ție, visule, că nevoia cea îngrozitoare pe care am văzut-o ai săvârșit-o întru nălucire”. Și așa a rămas acela neîndreptat, nesocotind frica aceea întru nimic, necunoscătorul. Apoi i-a venit lui o boală foarte grea; atunci iarăși, milostivul Dumnezeu, i-a arătat o vedenie, nu în vis după cum în visul cel mai dinainte, ci cu spaimă. Și i s-a părut lui cum că l-a dus într-un loc, unde aveau obișnuința ca să șadă judecătorii când făceau vreo hotărîre ca să omoare pe cineva. Atunci vede că a șezut un împărat prea înfricoșat, îmbrăcat în haină arhierască și împărătească. Iar aproape de dânsul, de-a dreapta parte, stau oarecare bărbați încuviințați cu sfințite podoabe, iar de-a stânga parte vedea alții săraci și urâți la vedere, și dinapoia lui era o prăpastie întunecoasă foarte și înspăimântătoare.

Așadar, stând întru multă nevoie Ioan și îngrozit, i-a zis împăratul: „Oare știi cine sînt eu, o, tânărule?”. Iar el, cu multă frică, i-a răspuns: „Socotesc, Doamne, că Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Cel ce Te-ai întrupat pentru noi,

Minunile Maicii Domnului

după cum Scripturile ne spun și ne învață”. Îi zice lui Hristos: „Și fiindcă Mă știi din Scripturi, pentru ce n-ai băgat de seamă îngrozirea cu care te-a înfricoșat împăratul Constantin? Sau nu știi acestea care îți zic ție?”. Iar acela a zis: „O știu aceasta, Stăpâne, și frica aceea încă o port în sufletul meu”. Și împăratul îi zise: „Fiindcă după cum zici, încă frica o ai în suflet, cum nu te-ai pocăit de păcatele tale? Ci șezi cu paguba ta, că eu am fost, și nu împăratul Constantin, Care ți-am arătat munca cea înfricoșată”.

Acestea zicând, a făcut semn la cei ce stau înaintea, să-l arunce în prăpastia aceea. Iar acela cu jale a strigat acestea cu mare glas: „Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, ajută-mi”. Atunci s-a aflat Preasfântă acolo înaintea, și făcea rugăciune către Stăpânul ca să-l miluiască. Deci acolo când îl trăgeau nemilostivii aceia ca să-l arunce în prăpastie a auzit glasul acesta: „Lăsați-l, pentru rugăciunile Maicii mele, ca să aibă vreme să se pocăiască”.

După aceasta și-a venit întru sine-și bolnavul acela, și cu darul Prea Sfintei s-a aflat sănătos de boala lui. Deci, după aceea, s-a dus la un călugăr evlavios, și i-a vestit cele făcute, iar acela i-a zis lui: „Dă slavă lui Dumnezeu, frate, și mulțumește Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, care te-a învrednicit de o vedenie ca aceasta, și îți îndreptează viața ta cât mai degrabă, ca să nu pătimești și tu după cum a pățimit un boier, Gheorghe cu numele în zilele trecute. Pentru care un prieten al lui a văzut o vedenie, de asemenea, cum că îl trăgea ca să-l afunde în iad, și s-a izbăvit și acela de primejdia lui, pentru rugăciunile aceleia care poate către Domnul, și i-a dat soroc de douăzeci de zile. Bărbatul acela evlavios, care a văzut vedenia aceasta, a vestit lui Gheorghe. Dar acesta n-a socotit nicidecum cele zise, ci a rămas

Minunile Maicii Domnului

neîndreptat. Dar după douăzeci de zile și-a dat sufletul Gheorghe. Și s-a dus în muncile acelea înfricoșate. Păzește-te, dar, și tu, și te grijește pentru viața ta, fiindcă ai văzut că nu ai aflat alt ajutor numai pe Preasfânta pe aceasta roag-o cu lacrimi ca să te învrednicească de veșnica fericire”.

Sfățuirea aceasta mântuitoare auzind-o Ioan de la evlaviosul călugăr, și aducându-și aminte totdeauna de frica înfricoșatei acelei vedenii, și-a mărturisit toate păcatele lui și a dat milostenie multă, a făcut postiri, și alte fapte bune, și săvârșindu-se întru petrecere plăcută lui Dumnezeu, s-a dus în viață veșnică.

MINUNEA a 4-a

Pentru biserica Născătoarei de Dumnezeu cea din
Neoria

Se vede în ziua cea mai de pe urmă a lui August, cum că în vremea binecredincioșilor împărați Mihail și Teodora, a fost în Țarigrad² un Patrichiu, cu numele Antonie, care avea în casa lui o biserică frumoasă și slăvită, zidită întru slava Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu într-un loc ce se zice Neoria. Pe care biserică, împărații cei mai dinainte fiind luptători de icoane, au dezgolit-o de toată bunăcuviința și podoaba, după cum au făcut și la celelalte biserici: au scos toate icoanele, și numai cruci închipuia pe ziduri și pe lemne, și li se închina. Dar când a strălucit din nou dreapta credință, iarăși a împodobit Patrichiul biserica aceea cu aur și cu icoane, și dedesubtul ei a zidit o mică baie spre mîngâierea trupească.

---

² Constantinopol.

Minunile Maicii Domnului

Deci, până trăia evlaviosul acesta Patrichiul, purta grijă de biserica aceea și cheltuia ori la ce avea trebuință. Și așa sus se săvârșea preamărirea lui Dumnezeu totdeauna, iar dedesubt în baia aceea se făceau minuni de la darul lui Dumnezeu, pentru rugăciunile pururea Fecioarei Maria, și mulți bolnavi ce se chinuiau de feluri de boale se vindecau. Iară înainte de a muri Antonie Patrichiul a lăsat baia aceea și biserica în grija celor ce s-au aflat atunci oameni iubitori de Dumnezeu, într-o sa pomenire, dar care fiind săraci și neavând nici apă cu îndestulare, nici alt venit, încetu cu încetu a rămas în paragină. Și murind aceia și neavând altcineva dreptul să o înstrăineze a rămas neîngrijită. Iar baia jefuind-o unii și alții a rămas neîngrijită desăvârșit.

Iar biserica a rămas la un preot evlavios, care slujea cu toată osârdia, pentru că făcea multe minuni Preasfânta, și avea norodul la acela evlavie, dându-i cele ce îi erau spre trebuință.

Iar după o vreme fericitul împărat Roman făcându-și palate împărătești și trebuindu-i multe materiale la zidirea lor și înștiințându-se pentru acest locaș al Născătoarei de Dumnezeu, cum că are multe materiale, avea de gând să o strice. Iar Născătoarea de Dumnezeu ceea ce purtă grijă de acel locaș nu a trecut cu vederea gândul împăratului. Căci în noaptea aceea s-a arătat celui ce conducea lucrările, și altui oarecare tânăr ce era rudă cu el și le-a zis cu amenințare să nu cuteze nicidecum a-i strica casa cea din Neoria. Și dacă se făcu ziuă spunând tânărul visul către mama conducătorului de lucrări, înțelese și împăratul care îndată cum auzi, zise cuvântul acesta: Nu vreau să am judecată cu Prea Sfânta Născătoare de Dumnezeu, ci dimpotrivă voi înnoi locașul acela cu cele de trebuință. Așadar, cei ce fuseseră trimiși acolo să strice au curățat baia și biserica și le-au înnoit.

Minunile Maicii Domnului

După ce au fost terminate lucrările de refacere și extindere, introducându-se și apă caldă, împărații Roman, Constantin și Hristofor obișnuiau să folosească această baie. Și bucurându-se întăriră așezământul și cu hrisov de milă ca să aibă venituri anuale asigurate. Și au dăruit-o unei mănăstiri ca să poarte grijă de baie și de biserica Născătoarei de Dumnezeu.

Și câte minuni s-au făcut mai înainte, în mai sus pomenita biserică a Născătoarei de Dumnezeu, le vom lăsa, iară aici vom povesti una spre încredințarea altora și nemincinoasa adevărire.

O oarecare femeie bogată, avea o boală cumplită, căci se umflase tot trupul ei atâta, încât s-au umplut de rane foarte respingătoare și rău mirositoare și simțea o durere neasemănată, deci cheltuind la doctori toată avuția ei, nimic nu s-a folosit. Auzind apoi de minunile pe care le făcea Născătoarea de Dumnezeu în Neoriu, s-a dus acolo și a rămas mai multe zile, dar nu a vindecat-o, că Domnul voiește să avem răbdare multă, și pentru aceea uneori nu ne ascultă îndată când cerem ceva de la el, până s-ar arăta răbdarea și îngăduirea noastră. Dar după ce a văzut că nu s-a folosit s-a dus la biserica cea din Vlaherne, și căzând pe pământ se ruga acestea, zicând cu lacrimi: „Miluiește-mă pe mine, Maica lui Hristos Dumnezeu, că fiind lipsită de tot ajutorul omenesc, am nădujduit la tine”. Acestea se rugă de multe ori, și a noua zi a văzut în vis o femeie încuviințată și cinstită, care îi zicea ei : „O, femeie, ce strigi către mine de mă superi neîncetat?”. Iară ea a răspuns : „Știu, Stăpâna mea, că pentru păcatele mele mă ispitesc, ci fiindcă pentru noi păcătoșii S-a întrupat din Tine Fiul lui Dumnezeu, și S-a făcut om, pentru aceasta am alergat către Tine eu nenorocita, ca să mă miluiești și să mă vindeci pe mine”, Îi zice ei Stăpâna: „Du-te în casa mea de la Neoria și

Minunile Maicii Domnului

acolo vei afla vindecarea”.

Deci după ce s-a deșteptat femeia, mulțumind lui Dumnezeu s-a dus iarăși în biserica cea zisă și se ruga Fecioarei, ca să împlinească milostivirea ei pe care i-a făgăduit-o. Deci adormind, a văzut de asemenea pe Stăpâna cu un bărbat evlavios și îi zicea lui: „Rupe umflătura bolnavei acesteia”. Iar acela a lovit cu toiagul lui pînțelele ei, și atunci s-a deșteptat femeia, și a văzut cum că a fost vedenie prea adevărată, că curgea din pînțelele ei atîta puroi și putreziciune rău mirositoare încât toți s-au minunat.

Deci a intrat în baie și s-a spălat și așa a ieșit sănătoasă și vindecată. Și închinându-se acelu sfânt loc, tămâia cu mirodenii, mulțumind Prea Sfintei Stăpâne de Dumnezeu Născătoare, întru slava Celui ce S-a născut dintru dânsa, Hristos Dumnezeuul nostru.

MINUNEA a 5-a

Pentru orbul pe care l-a luminat apa izvorului cel primitor de viață

Se vede în Penticostar, în vinerea cea dintâi, că în Țarigrad³ era un ostaș, milostiv foarte și om îmbunătățit, Leon cu numele, cu porecla Machelie, care pentru bunătatea lui l-a învrednicit Dumnezeu de s-a făcut împărat mai pe urmă. Deci, când era încă ostaș, s-a întâmplat într-o pădure deasă, aproape de cetate, și acolo a văzut un orb, care era din călătorie și arșiță foarte însetat. Pentru aceasta s-a întristat Leon, și îl trăgea de mîină ca să-l ducă mai înainte, nu cumva va afla apă să-l adape.

---

³ Constantinopol.

Minunile Maicii Domnului

Dar după ce s-a dus o puțină depărtare de loc, a căzut orbul, neputând mai mult să umble de sete, iar Leon căuta multe ceasuri în pădure apă, și n-a aflat. De care s-a întristat foarte, temându-se nu cumva va muri orbul din împrăștarea lui. Cercând dar în părțile cele mai dinăuntru, a auzit un glas, zicându-i: „Nu te scârbi, o! Leone, că aproape de tine este apa, și adăpă pe orb. Apoi să-i speli ochii lui cu dânsa, ca să cunoști puterea mea. Iar tu să știi că te vei face împărat, și atunci să îți aduci aminte ca să-mi faci aici o biserică, ca să locuiesc într-însa, să vină câți au trebuință de ajutorul meu, ca să afle mântuirea sufletului și a trupului”. Acestea auzindu-le Leon, cu totul îngrozit, s-a bucurat, că a aflat trei daruri dintru unul pe care l-a căutat. Deci, ducându-se înainte trei pași a aflat apă într-un loc, și bând a cunoscut întru sine multă veselie și putere. Și luând din apa aceea, a adăpat pe orbul, și și-a venit în fire. Apoi a spălat ochii lui, după porunca Prea Sfintei Născătoare de Dumnezeu. Și îndată, o! minunile tale, Stăpână! a văzut cel mai înainte fără vedere, și a luat atâta veselie, pe cât poate fiecare să o înțeleagă.

După puțină vreme s-a suit Leon la vrednicie împărătească, și a zidit o biserică în locul întru care a aflat apa cea vindecătoare, în numele Prea Sfintei Fecioarei Maria, și a numit-o pe biserică, ca să se zică Izvorul cel primitor de viață. Fiindcă apa aceea era dăruire de la Izvorul cel adevărat al vieții, adică de la împărăteasa cea atotputernică.

Și nu numai această facere de minune a săvârșit, ci și altele nenumărate, care covârsesc la număr stelele cerului. Că durerile de piept, și încuierile udului, patimile funiceilor, și curgerile de sânge, frigurile, lepra, lingoarea, fierbințelile, albețele ochilor, zgârcirile vinelor și alte multe feluri de boale a vindecat împărăteasa cea

Minunile Maicii Domnului

atotputernică prin apa aceea purtătoare de viață, și în fiecare zi vindecă pe cei ce pățimesc. Și morții i-a înviat, după cum mai jos vom scrie mai arătat întru slava Dumnezeului nostru, Care din dânsa S-a născut negrăit. Căruia i se cuvine toată cinstea și închinăciunea în veci. Amin.

MINUNEA a 6-a Pentru împăratul Leon cel înțelept

În vreme, în care a împărățit Leon cel prea înțelept, avea o soție îmbunătățită foarte și sfântă, numele ei fiind Teofana, care s-a sfințit mai pe urmă pentru faptele ei cele bune, după cum se vede în Sintixar, în 16 zile ale lui Decembrie.

Deci mai înainte de a se sfârși Sfânta, a venit mare boală împăratului, și durere nevindecată, care se zice piatră, că se nasc oarecare pietre în beșica udului⁴, și astupă drumul udului, și nu poate să iasă udul, pentru care pricină mulți au murit. Așadar, chinuindu-se Leon, s-au adunat toți doctorii, și nu puteau să-l vindece, în săptămîna zisă a brânzei l-au strâns durerile atât, încât au hotărît doctorii cum că moare, și i-au pregătit cele de trebuință morții.

Atunci, fericita împărăteasă văzând că nici un doctor pămîntesc nu putea să-l vindece, a alergat la cel Ceresc. A intrat în camera cea împărătească, și căzând înaintea Sfintei Icoane a Maicii lui Dumnezeu, cu credință și cu lacrimi fierbinți se ruga ca să-i dăruiască puțină viață bărbatului ei, până ce ar veni în vârstă Constantin fiul lor, ca să nu se primejduiască împărăția.

---

⁴ Vezica urinară.

Minunile Maicii Domnului

Așadar, făcând rugăciune împărăteasa cetății și rugând pe Stăpâna cerului și a tot pământul, a auzit un glas nevăzut zicând: „Nu te întrista, Teofano, că astăzi vine buruiana cea vindecătoare, ca să vindece pe bărbatul tău”.

Aceasta auzind Sfântă, s-a bucurat foarte, și alergând către cel bolnav îl văzu cum că era în ceasul cel mai de pe urmă, ca să-și dea sufletul, și doctorii au făcut sfat, ca să-l spintece. Iar ea le-a zis lor, că degrabă vine un alt doctor să-l vindece, și după multe ceasuri, când socotea cum că de tot a murit, văd că vine degrabă o călugăriță, Agati cu numele, care era de la Biserica Prea Sfintei Născătoare de Dumnezeu Hrisopighiși ținând un vas cu apă din acea vindecătoare, a zis acesteia către împărăteasa: „Astăzi când m-am sculat de dimineață și împodobeam biserica Prea Sfintei Născătoare de Dumnezeu, am auzit un glas, zicându-mi: Agati, ia degrabă puțină apă din izvorul meu, ca să duci împăratului să o bea, ca să se vindece și el și să înceteze și durerea Teofanei iubitei mele care cu lacrimi strigă către mine”. Deci i-a dat împărăteasa apa celui bolnav și îndată, o! grabnică izbăvire! cum a băut-o s-a vindecat desăvârșit, și atîta putere a luat, încât s-a sculat din pat sănătos, ca și cum n-ar fi avut nici o boală.

Minunea aceasta a înspăimântat pe toți. Iar împăratul a poruncit de au făcut praznic de veselie întru aducerea aminte a acestei faceri de bine și mulțumire a Preaslăvitei Stăpânei noastre și a Celui ce S-a născut din ea negrăit, Căruia i se cuvine slava în veci. Amin.

MINUNEA a 7-a

Pentru Tesalonicianul care a înviat prin apa izvorului cel primitor de viață

Minunile Maicii Domnului

În Penticostar, în Vinerea cea luminată se citește asemenea, cum că un om bogat s-a pornit de la Tesalonic cu multă evlavie, ca să se ducă la biserica cea zisă mai sus a Izvorului cel primitor de viață ca să se închine, auzind minunile cele de spaimă, pe care le făcea Stăpâna cea Atotputernică cu apa aceea din care avea dorire ca să bea spre sfințenia sufletului lui.

Deci luând mulți arginți pentru cheltuială, și pentru ca să dea la biserică, a intrat în corabie și înotând i-a venit o boală grea, de unde cunoscând cum că are să moară, a zis corăbierului: „Socotesc că n-am fost vrednic să mă închin bisericii Prea Sfintei Născătoarei de Dumnezeu nici să beau din apa aceea Preasfântă, și fiindcă păcatele mele m-au împiedicat să nu mă duc viu, te jur pe tine cu numele Stăpânii, Născătoarei de Dumnezeu, să nu mă arunci în mare, ci să mă pui într-o ladă, să mă duci la acea sfântă biserică, ca să mă îngropi acolo, și așa făcând vei avea ajutoare pe Preasfântă. Încă îți las ție și din banii mei o sută de galbeni, și pe ceilalți să-i dai la biserica aceea pentru pomenirea sufletului meu”.

Acestea zicând cel bolnav, s-a jurat lui corăbierul ca să facă voia lui, și atunci și-a dat duhul. Iar corăbierul a păzit trupul și după trei zile a ajuns în Țarigrad⁵, și scoțând pe cel mort a chemat preoții să-i cânte slujba după orânduială, și să-l îngroape la biserica cea zisă mai sus a Fecioarei. Și după ce au cântat, i s-a părut unui preot ca să deschidă sicriul pentru că nu mirosea ca alți morți.

Deci deschizându-l au aruncat deasupra trupului țărână în chipul crucii, după obicei, zicând: „Tină luând, m-ai plăzmuț pe mine și ai pus întru mine suflarea de viață, și celelalte”.

---

⁵ Constantinopol.

Minunile Maicii Domnului

Atunci luând un tovarăș al corăbierului puțină apă din izvorul cel primitor de viață și apropiind-o de cel mort, a zis acestea: „O sărace! cât dor ai avut ca să bei din apa aceasta, și nu ai ajuns, ci măcare acum mort primește-o pe dânsa”. Așa zicând, a vărsat apa peste trupul lui și îndată (o! minunile tale cele mai presus de fire, Stăpână dătătoare de viață!) s-a sculat mortul și a șezut, slăvind pe Domnul și pe Fericita Fecioară.

Câtă înspăimântare, o! frații mei, socotiți că au luat cei ce stau împrejur, și mai ales corăbierii, cari l-au știut că a murit, și încă mai mult că era atunci de patru zile mort, ca și odinioară Lazăr cel ce s-a sculat după patru zile ? Cei ce știau prea mult se minunau. Iar cel mort s-a sculat, a mulțumit din destul Prea Sfintei, și n-a uitat facerea de bine, ci ca un recunoscător a rămas până în sfârșit în biserica ei, slujind cu toată osârdia, făcându-se călugăr evlavios și îmbunătățit. Veneau încă din felurite locuri de îl întrebau pentru iad, dar el nimic n-a răspuns pentru ceva, după cum și Lazăr. Iar trăind cu bună plăcere de Dumnezeu și cu minunată viață douăzeci de ani după ce a înviat, s-a odihnit întru Domnul, Căruia I se cuvine slava în veci. Amin.

MINUNEA a 8-a

Pentru Sfântul Roman Cîntărețul, care a făcut Condacele tuturor Sfinților

Se vede la Metafrast, în întâia zi a lunii lui Octombrie⁶, întru care prăznuim pe Sfântul Roman Cîntărețul (Melodul), că sfântul acela a fost din cetatea Edesa și a lăsat patria sa, și ducându-se în Țarigrad, a

---

⁶ *Viețile sfinților*, luna octombrie ziua 1.

Minunile Maicii Domnului

locuit într-o mănăstire a Prea Sfintei Stăpânei noastre, ceea ce se zice întru cele ale lui Kir. Și de multe ori se ducea din chilia lui la biserica Născătoarei de Dumnezeu și pururea Fecioară cea din Vlaherne, și acolo petrecea toată noptea la priveghere, că era foarte evlavios și îmbunătățit, priveghind la praznicele cele împărătești și rugându-se toată noaptea. Pentru aceasta s-a învrednicit să ia vrednicia aceasta de la Stăpâna, adică: la privegherea Nașterii lui Hristos, aflându-se în biserica cea zisă sus a Vlahernelor, a adormit puțin de osteneală. Și atunci a văzut pe Prea Sfânta în vedenie, unde ținea o carte, și îi zise lui: „Deschide gura ta, ca să mănânci dăruirea aceasta, care îți dau”. Deci i s-a părut lui cum că a deschis gura și a înghițit cartea aceea.

Și atunci după ce s-a făcut ziuă, s-a suit în amvon și a început cu multă evlavie condacul Praznicului, adică: „Fecioara astăzi pe Cel mai presus de ființă naște”, și celelalte, pe care l-a cântat cu astfel de cântare și cu atâta dulceață, încât s-a cunoscut prea arătat, cum că a venit din Cer, și nu de la oameni darul care i s-a dat, și toți s-au minunat. Că nu numai Condacul acesta a făcut, ci și toate celelalte ale praznicelor Mântuitorului, ale Preasfintei, și ale tuturor Sfinților.

Și a alcătuit mai mult de o mie de Condace, adică: a tot anul, câte se cântă în biserica noastră. Iar de darul acesta s-a învrednicit minunatul de la Maica lui Dumnezeu pentru că avea evlavie către ea foarte, și o cinstea, pentru aceasta și de la ea s-a slăvit și în lumea aceasta vremelnică, și în viața cea cerească și fericită. Pe care să dea Dumnezeu ca să o dobândim noi toți. Amin.

MINUNEA a 9-a
Pentru Sfântul Grigorie Arhiepiscopul
Neocesareei, făcătorul de minuni

În 17 zile ale lui Noiembrie, Biserica noastră prăznuiește pe Sfântul Grigorie făcătorul de minuni, care a fost pustnic sus într-un munte și avea o petrecere și viață minunată. Pentru aceasta l-au hirotonit Arhiereu cu un chip minunat, că nu l-au făcut ca pe alți Arhieri ca să-l aleagă fiind de față, ci nevoindu-se în munte s-a hirotonisit Arhiepiscop Neocesareei, nefiind de față. Care, după ce s-a suit în scaunul cel înalt al arhieriei, s-a sânguit să facă și faptă bună mai multă, pentru aceasta și de la Dumnezeu s-a învrednicit de mai mari daruri, după cum în viața lui se văd minunile cele mai presus de fire pe care le-a făcut.

Deci sfântul acesta rugându-se într-o noapte în chilia lui, după obicei a venit o dumnezeiască strălucire și s-a luminat toată casa mai mult decât ar fi fost însuși soarele văzut.

Atunci văzu o femeie prea încuviințată, frumoasă și minunată și aproape de ea un bătrân prea cinstit și cucernic. Deci se minuna Grigorie, și socotea în mintea lui cum că femeia aceea prea cinstită ar fi fost împărăteasa îngerilor, dar bătrânul n-a putut să înțeleagă cine ar fi, până ce a auzit pe Preasfinții că i-a zis lui: „Ioane ucenicule al Fiului și Stăpânului meu, și cela ce ești numit cu numele Preamăririi, arată taina adevăratei credințe lui Grigorie acesta, iubitului rob al învățătorului tău, ca să înțeleagă adâncul cuvântării de Dumnezeu, pentru ca să nu-l biruiască vreun eretic cândva”.

Acestea auzindu-le Sfântul, a cunoscut cum că a

Minunile Maicii Domnului

fost Ioan Evanghelistul, care a venit cu Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, ca să-l învețe mărturisirea cea dreptslăvitoare a credinței, pentru că în vremea aceea erau mulți eretici, și cu cuvintele lor cele măgulitoare înșelau pe mulți și îi trăgeau la dogmele lor cele răzvrătite.

Atunci dar a scris marele acesta și făcătorul de minuni Grigorie *mărturisirea credinței* noastre celei adevărate și dreptslăvitoare, după cum l-a luminat Preasfânta și l-a învățat Apostolul și a dat-o pe dânsa Sfintei și Soborniceștii Biserici a lui Hristos, după cum în viața lui mai arătat se vede, pe care a scris-o Sfântul Grigorie de Nyssa, fratele marelui Vasile. Nu numai de dăruirea aceasta s-a învrednicit de la Maica lui Dumnezeu credinciosul acesta și binecunoscătorul robul ei, ci și de puterea facerii de minuni, că a săvârșit cu ajutorul Stăpânei acesteia cea atotputernică niște minuni pe care toți auzindu-le se minunează și care voiește ca să ia bucurie și veselie sufletească, să citească viața lui. Numai una să o spun, spre încredințarea celorlalte, pentru ca să cunoașteți cât dar află la Dumnezeu acela care împlinește poruncile Lui, și cinstește cu multă evlavie pe Împărăteasa cea mult lăudată și prea slăvită.

În Neocesareea, în care era Sfântul acesta Arhiereu, este un râu mare, pe care îl numesc Licon, care se mărea iarna atât încât făcea nenumărate pagube nu numai la țarini și la case, pe care le prăpădea și îneca dobitoacele, ci și pe mulți oameni îi omora. Deci s-au dus oamenii cei de loc către Grigorie cel Mare, și l-au rugat ca să le ajute. Iar Sfântul, sfătuindu-i pe dânșii ca să aibă nădejdea lor către Dumnezeu, s-a dus cu dânșii ținând în mâinile lui un toiag, pe care l-au înfipt în malul râului, și mai întâi a făcut rugăciune în taină, apoi a zis și aceasta cu glas: „În numele Domnului nostru Iisus Hristos, îți

Minunile Maicii Domnului

poruncesc ție, eu robul lui Dumnezeu și al pururea Fecioarei Maria, ca să nu ieși mai mult din locul tău, nici să treci hotarul acesta al toiagului meu”.

Acestea zicând Sfântul (o! mari minunile tale Doamnel!), toiagul acela uscat și de toată umezeala neîmpărtășit, a prins rădăcini și s-a făcut copac mare și înfrunzit prea frumos. Și minunea urmă minunii, pentru ca să se propovăduiască totdeauna puterea lui Hristos. Se vede până în ziua de astăzi copacul acela, că n-a putrezit de mulțimea vremii, nici râul n-a îndrăznit vreodată ca să treacă hotarul pe care l-a poruncit Sfântul, căci când ajunge la copacul acela întoarce călătoria către cele dinapoi, și se cucernicește de toiagul Sfântului. Așa știe Domnul a slăvi pe cei ce de asemenea îl slăvesc pe El. Vedeți, creștinii mei, câte minuni și semne au făcut robii cei evlavioși ai Născătoarei de Dumnezeu, pentru că au avut credință către Dumnezeu? Dar cum îndrăznesc oarecare filosofi să spună că sunt minciuni unele din minunile Prea Sfintei? Oamenii pot să săvârșească unele ca acestea cu ajutorul Stăpânului, și Maica lui oare nu poate? Sfântul acesta a poruncit unei pietre mari ca un munte, de a ieșit din locul ei și s-a dus aiurea.

Aceasta a făcut-o și Avva Marou al Traciei, Ioachim Patriarhul Alexandriei. Iar marele Averchie Arhiepiscopul Ierapoliei a poruncit diavolului, de a ridicat din Roma o jertfelnic de piatră ca un munte, adică un altar al idolilor, și l-a dus în Frigia, cale de patruzeci de zile, făcând mare înspăimântare și uimire celor ce o vedeau. Încă făcătorul de minuni Spiridon a poruncit de asemenea unui râu ce se vărsa întocmai ca o mare în vreme de vară, care întorcându-se în părțile cele dinapoi, a trecut nu numai sfântul, ci și câți s-au întâmpnat acolo.

Acestea și altele asemenea se văd în viețile celor mai sus-ziși pe care le-a scris Simeon Metafrastul, (care

Minunile Maicii Domnului

pe larg se află tipărite și pe limba noastră). Deci dacă sfinții au săvârșit niște minuni ca acestea, cum nu ar fi putut Stăpâna ca să lipească mâinile cele tăiate, să învieze pe morți și să săvârșească minuni asemenea, ca una ce a născut pe Dumnezeu?

Eu le cred, și le-am tălmăcit după cum le-am aflat scrise pentru ca să se umilească păcătoșii, să se întoarcă către pocăință, și să dobândească iertare. Și de am greșit la aceasta Domnul să mă ierte, că după cum am zis mai înainte la începutul cărții, eu cred, după cum poruncește Biserica Răsăritului, adică Ortodoxă, ca un dreptcredincios, și să nu mă prihănească cineva cu nedreptate. Că pentru multă evlavie pre care o am către Preasfânta am tradus această carte în românește și la tipar am dat-o, și nădăjduiesc la milostivirea și bunătatea ei ca să-mi ajute să scap de munca cea veșnică, de care dea Dumnezeu ca să ne izbăvim noi toți creștinii prin rugăciunile însăși ale Stăpânei noastre pururea Fecioarei și Născătoarei de Dumnezeu și ale tuturor Sfinților. Amin.

MINUNEA a 10-a

Pentru Ioan Damaschin, pe a cărui mină cea
tăiată a vindecat-o cea Preanevinovată

Se vede în viața Sfântului Ioan Damaschin pe care a scris-o preaînțeleptul Ioan Patriarhul Antiohiei, cum că în vremea lui Leon Isaurul era mare prigonitor contra icoanelor în Constantinopol și pe mulți dreptcredincioși a muncit împăratul cel urâtor de Hristos cu feluri de munci. Deci, înștiințându-se de acestea Ioan Damaschin, pe care îl avea voievodul sarachinilor ca întâiul sfetnic, scria în fiecare zi scrisori, și le trimitea în

Minunile Maicii Domnului

Constantinopol dreptcredincioșilor, în care arăta, cu mărturii vrednice de crezut, cum că toți care nu se închină sfințelor icoane sunt eretici și fără de Dumnezeu și de împărăția lui Hristos străini. Iar auzind împăratul aceasta, a cerut ca să-i dea una din scrisorile lui Ioan, pe care a arătat-o dascălilor, întrebându-i pe dânșii dacă poate cineva dintre dânșii ca să imite chipul scrisorii.

Deci s-a aflat unul iscusit de prisosit la frumoasa scriere, care s-a făgăduit împăratului ca să o scrie atât de asemenea, că însuși Ioan nu va cunoaște cum că este străină. Acestuia a poruncit împăratul cel viclean de a scris către dânșul o scrisoare ca și cum ar fi de la Ioan, în care zicea acestea: „Împărate, întru mulți ani să trăiești, închinăciunea cea cuviincioasă împărăției tale aduc eu robul tău Ioan din Damasc, și îți arăt ca să știi că cetatea noastră este în vremea aceasta slăbănogită, pentru că lipsesc cei mai mulți ostași ai Agarenilor la război. Și dacă vei trimite puțină oaste, cu înlesnire o iei, și îți voi ajuta și eu la o apucare ca aceasta pe cât pot, că în mâinile mele este toată cetatea”. Acestea și altele mai multe scriind vicleanul împărat a făcut și altă scrisoare cu mâna lui, către Stăpânitorul Agarenilor, zicând acestea: „Prea de bun neam și prea iubite Voievoade al cetății Damascului, să te bucuri. Știi că nu este nici un lucru mai fericit mai lăudat, și lui Dumnezeu plăcut decât dragostea; ca să păzească cineva tocmelile cele de pace, pentru aceasta nu voi să stric prietenia, pe care o am cu bunul neam al tău, cu toate că un prieten al tău adevărat mă îndeamnă și mă cheamă pe mine la aceasta, și îmi trimite scrisori de multe ori ca să vii asupra ta cu război. Iar pentru încredințarea ta îți trimit una din scrisori, pentru ca să cunoști adevărata prietenie pe care o am eu către tine, și vicleșugul, și răul nărav al aceluia care a scris-o”.

Minunile Maicii Domnului

Aceste două scrisori le-a trimis cu un rob al său, cel cu nume de leu și cu socoteală de șarpe, la cel viclean și barbar, care, văzându-le, s-a mâniat, și chemând pe Ioan, i le-a arătat. Iar Ioan, înțelegând viclenia împăratului, spunea adevărul nu numai că nu le-a scris, ci nici măcar în mintea lui nu le-a gândit niciodată. Iar barbarul biruit fiind de mânie n-a crezut, nici soroc nu i-a dat ca să arate adevărul, ci a poruncit să-i taie mâna lui. Deci s-a tăiat dreapta aceea, care mustra pre cei ce urăsc pe Domnul, și în loc de cerneală cu care se vopsea mai înainte, s-a vopsit cu al său sânge, pe care mână au spânzurat-o în târg, ca să o vadă toți. Și după ce a trecut ziua, a trimis Ioan mijlocitor, rugându-se tiranului că să-i dea mâna să o îngroape ca să-i mai ușureze durerea lui, iar acela a primit, și i-a dat-o.

Deci luând-o pe dânsa Ioan și intrând în casa sa, a căzut la pământ cu fața în jos înaintea sfintei icoane a Maicii lui Dumnezeu, zicând acestea cu lacrimi și cu credință: „Stăpână, Preasfântă Maică, ceea ce ai născut pe Dumnezeul meu, pentru dumnezeieștile icoane dreapta mea s-a tăiat. Cunoști bine pricina pentru care s-a nebunit Leon; apucă înainte dar, ca o grabnică ce ești, și-mi vindecă mâna mea; dreapta Celui înalt, Care S-a întrupat din Tine, multe puteri face prin mijlocirea Ta; așa și acum, pe dreapta mea aceasta să o vindece, pentru rugăciunile Tale, ca să poată scrie cu dulci și întocmite cântări care se cuvin să se dea Ție, Născătoare de Dumnezeu, și Celui ce s-a născut din tine, și totodată ajutătoare să se facă dreptei credințe.

Acestea zicând Ioan cu lacrimi, a adormit, și văzu icoana pururea Fecioarei care îi zise lui, cu liniștită privire: „Vezi, sănătoasă s-a făcut mâna ta, și să nu-ți pese mai mult pentru aceasta, ci fă-o pe dânsa „trestie a scriitorului ce scrie degrabă, după cum te-ai făgăduit mie

Minunile Maicii Domnului

acum”. Deci, deșteptându-se și văzând-o vindecată și lipită mâna lui (o! prea mare puterea Ta, Preacurată !) s-a bucurat cu duhul pentru Dumnezeu și pentru Maica Lui, că a făcut cu dânsul mărire Cel Puternic. Deci toată noaptea a cântat veselindu-se, cântare de mulțumire lui Dumnezeu, zicând: „Mâna Ta cea dreaptă, Doamne, s-a proslăvit întru tărie”. „Dreapta Ta a vindecat pe dreapta mea cea tăiată, și pentru aceasta va sfărâma pre vrăjmașii care nu cinstesc prea cinstită icoana Ta, și a Aceleia ce Te-a născut pe Tine, și prin mâna mea va zdrobi pe necinstitorii de icoane cei potrivnici mulțimii slavei Tale”.

Deci a trecut toată noaptea veselindu-se și cântând laude pururea Fecioarei Maria, Maicii lui Dumnezeu. Iar când s-a făcut ziuă și au văzut vecinii lucrul cel minunat, au vestit în toată cetatea. Însă oarecare urători de Hristos au zavistuit, și ducându-se au spus Stăpânitorului cum că n-a tăiat mâna lui Ioan, ci altuia oarecărui rob al lui, care pentru ca să-i facă bunătatea Domnului său, a primit ca să-i taie mâna lui, pentru că i-au dat arginți nenumărați.

Iar Stăpânitorul a poruncit ca să vie Ioan, să vadă mâinile lui, și venind i-a arătat mâna cea tăiată, care avea un semn roșu împrejur, pe care l-a iconomisit Preasfânta pentru neminoioasa mărturie a tăierii. Deci i-a zis barbarul: „Care doctor te-a vindecat și ce fel de doctorii ai pus?”. Iar Ioan cu strălucit și mare glas s-a făcut propoveduitor minunii, zicând: „Domnul meu m-a vindecat, doctorul cel Atotputernic, care are deopotrivă putere după voire”. Iar Stăpânitorul a răspuns : „Iartă-mă, omule, că după cum se vede nevinovat ești; nu ai greșit la pricina aceasta, și cu nedreptate te-am osândit. Așadar, să ai cinstea cea dintâi, ca să fii întâiul sfetnic al meu, și mă făgăduiesc ție, ca să nu fac nimic fără de sfatul și voirea

Minunile Maicii Domnului

ta”. Iar Ioan a căzut la picioarele lui, rugându-se să-l ierte, să se ducă să slujească Făcătoarei de bine, după cum i-a poruncit. Și după ce s-a pricit mult timp s-a învoit Stăpânitorul, și i-a dat voie și iertare să se ducă unde voiește. Iar Ioan mulțumind s-a dus, și împărțind săracilor averea lui, și slobozind pe robii lui, s-a dus la Mănăstirea Sfântul Sava, unde făcându-se călugăr s-a dat ascultător la un bătrân aspru, care i-a poruncit să-și taie desăvârșit voia lui, după rânduiala petrecerii celei călugărești, ca să nu facă niciodată nimic fără de voie și blagoslovenie și să nu cânte nicidecum vreun tropar. Tai însă cuvântul, pentru ca să nu ies din ceea ce stă înainte. (Și care pofteste ca să se umilească mai mult să citească viața lui, în patru zile ale lui Decembrie, ca să ia mare folos.) Iar într-una din zile, un frate al Mănăstirii a rugat pe Ioan ca să-i alcătuiască vreun tropar de moarte umilitor, ca să ia puțină mângâiere, pentru că adormise fratele lui cel după trup. Iar Ioan se temea să nu scârbească pe bătrânul; însă s-a biruit de multa rugămintă a fratelui, și scriind troparul acesta prea cu frumoasă cântare, și anume: „Toate sunt deșertăciuni, cele omenești” îl cânta, și sosind bătrânul de afară, și auzind glasul acela de cântare prea umilitoare, s-a scârbit, și a gonit pe Sfântul ca pe un neascultător. Iară el, căzând la picioarele bătrânului, cerea iertăciune, dar acela nici într-un chip nu s-a plecat. Însă pentru multa rugăciune a proestoșilor, s-a înduplecat iarăși ca să-l primească numai să se învoiască să curețe ieșitorile și să odihnească pe călugări. Iar el a primit, cunoscând folosul ascultării.

Deci bătrânul, văzându-l pe dânsul că ascultă, l-a primit iarăși, poruncindu-i să păzească tăcerea, după cum cea mai dinainte. După puține zile, se arată Preasfânta bătrânului în somn, zicându-i: „Pentru ce ai închis un minunat izvor ca acesta, care varsă afară destule pâraie și

Minunile Maicii Domnului

apă a odihnei sufletelor cu atâta dulceață, mai mult decât cel ce a izvorât cu străină cuviință, din piatră, în pustie? Lasă izvorul ca să adape toată lumea, să acopere mările erezurilor și să le mute spre dulceața minunată. Acesta are să covârșească alăuta cea proorocească a lui David, și Psaltirea, cântând cântări nouă Domnului, și cântări pline de minunată dulceață, mai presus decât Cântarea lui Moisi, și decât cântarea în fluier de horă a Mariamiei. Fața de asemănarea alăutei lui cea dulce cântătoare și minunată, au să se socotească un basm netrebnic cântările cele fără de folos ale lui Orfeus. Acesta va cânta cântarea cea duhovnicească și cerească. Acesta va urma cântările cele heruvimicești. Acesta va croi drept dogmele credinței și va da la iveală răzvrătirea și strâmbarea a tot erezul”.

Când s-a deșteptat bătrânul, care a avut vedenia aceasta, și i s-au descoperit cele negrăite, a zis către Sfântul acestea: „O! fiule al ascultării lui Hristos, deschide gura ta; nu în pilde, ci întru adevăr, nu întru ghicituri, ci în dogme. Grăiește cuvintele pe care le-a scris Duhul Sfânt în inima ta; suie-te în muntele Sinaitului cel al vedeniilor și al descoperirilor lui Dumnezeu, fiindcă te-ai smerit pre sineți până în sfârșit; acum dar, suie-te în muntele bisericii, și propovăduiește, binevestind Ierusalimului; întru tărie înaltă glasul că preaslăvite mi s-au grăit mie pentru tine de la Maica lui Dumnezeu, și mă iartă pe mine de câte ție am greșit, că din necunoștința mea te-am împiedicat”.

Atunci dar, început făcând Ioan cântărilor celor cu miere curgătoare, lumina bisericile atâta, încât oricine auzea cuvintele lui și facerile putea să înțeleagă. Deci întru acest chip viețuind Sfântul într-o petrecere îmbunătățită și prea minunată, și multe scrieri lăsând asupra luptătorilor de icoane, alcătuind canoane prea

Minunile Maicii Domnului

frumoase și dulci la cântare, cum și alte cuvinte de praznice, spre lauda și mărirea Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, s-a odihnit întru Domnul, Căruia I se cuvine slava și Stăpânirea, în veci. Amin.

MINUNEA a 11-a

Pentru împărăteasa Franței, ale cărei mâini tăiate le-a vindecat Stăpâna cea Atotputernică

În Franța era un împărat vădov de întâia soție cu care făcuse un copil, parte femeiască prea frumos și l-a numit Maria. Apoi el a făcut a doua nuntă, și a luat o femeie mai frumoasă, cum nu se afla în locurile lui, care pe cât era frumoasă la trup pe atât era la suflet grozavă. Și mai ales se stăpânea atâta de zavistie, încât nici într-un chip nu vrea să audă cum că ar fi fost alta cândva mai frumoasă decât ea. Și văzând pe fiica cea întâi născută, cum că avea frumusețe minunată, au zămislit în inima ei pe diavolul, și căuta chip să o omoare din zavistie pe fecioara cea nevinovată, pentru ca să nu se facă mai frumoasă decât ea.

Deci, când s-a dus în altă țară împăratul, pentru o pricină de nevoie, atunci a aflat prea îndrăzneată vreme potrivită ca să săvârșească pofa ei cea zavistnică. Și a vorbit cu un rob credincios al ei, care avea multă îndrăzneală, zicând lui: „Un lucru voiesc să-mi faci într-ascuns, să nu știe cineva și eu îți voi da atâtea danlri, cu care să te faci cel întâiu în palaturile cele împărătești, iar el s-a făgăduit cu jurământ să săvârșească ce-i va porunci. Atunci ea a zis lui: soția cea dintâi pe care a avut-o împăratul, a făcut pe fiica aceasta nu cu dânsul, ci cu alt oarecare om cu rău nărav. Pentru aceasta, ca o naștere a desfrânării face lucruri necuviincioase și pline de rușine

Minunile Maicii Domnului

și dacă mai mult va trăi în casă, are să umple de rușine casa mea. Deci te rog pe tine, ia-o dimineață, și îi spune cum că o duci în grădină să o plimbi, și tu omoară-o pe dânsa, în locul cel pustiu, și ascunde-o ca să nu audă cineva de aceasta. Și ca semn al nemincinoasei mărturii, să-i tai mâinile ei și să mi le aduci”.

Deci slujitorul acela s-a făgăduit că să împlinescă dorința ei, și s-a gătit de cu seară cu o rudenie a lui și prieten credincios.

Iar la miezul nopții a deșteptat împărăteasa pe fecioară și i-a zis ei: „Du-te, Maria mea, cu oamenii aceștia în cutare loc, în care vin și eu curând, ca să ne plimbăm”. Așa dar a luat-o pe fecioară și a dus-o într-un loc departe și pustiu, unde a înțeles vicleșugul, că era din fire înțeleaptă. Deci a ridicat ochii către cer și cu lacrimi s-a rugat zicând: „Stăpână, Născătoare de Dumnezeu, altă nădejde și ajutor nu am fără numai Darul tău, și tu răsplătește celor ce mă vrăjmășesc pe mine cu nedreptate”. Iară slugile i-au spus: „Să nu plângi și să nu te temi că vei pătimi vreun rău de la noi”. Iar ea a zis: „Pentru ce mințiți? Maica mea cea vitregă m-a înșelat pe mine, și m-a dat în mâinile voastre ca să mă omorâți, și nădăjduiesc spre nădejdea celor deznădăjduiți, că are să vă răsplătească fărădelegea voastră. Ce voiți de aici înainte? Locul este pustiu și faceți porunca doamnei voastre, numai vă rog să nu mă ucideți fără de veste, ci mărturișiți ceea ce aveți să faceți, ca să-mi dau, prin rugăciune, Stăpânului, duhul meu”. Iar ei i-au spus: „Bine că ai cunoscut ceea ce are să urmeze, că așa ne-a poruncit, și ne-am făgăduit să te omorâm”. Iar ea a zis: „Și nu vă temeți de Dumnezeu să mă ucideți cu nedreptate? Nu știți că darul Lui ca un drept Judecător nu lasă ascunsă și nepedepsită o faptă ca aceasta, ci o va izbândi vouă, și prea împietritei aceleia, că nici pe aceea,

Minunile Maicii Domnului

nici pe voi nu v-am nedreptățit vreodată? Deci dacă voiți să vă lăsați de o fărădelege ca aceasta, lăsați-mă pe mine în locul acesta pustiu, și spuneți ei cum că m-ați omorât. Aici nu este nimeni ca să mă caute cu cele trebuincioase și voi muri de foame, iar voi nu vă veți pângări mâinile voastre într-acest fel de spurcată ucidere”.

Acestea și altele mai multe zicând, cu lacrimi, le-a părut rău pentru dânsa și i-au zis: „Nouă ne pare rău pentru tine, și te lăsăm vie. Dar aceea ne-a zis să-i ducem mâinile tale ca să se încredințeze pentru moartea ta și dacă nu vom face, cuvântul ei ne va face rău. Și chiar dacă te vom lăsa vie, fiarele te vor mânca. Iar ea au răspuns: „Amară-mi este și o moarte și alta; cu toate acestea voi avea puțină mângâiere, cum că m-au mâncat fiarele, și nu oamenii, și veți fi nevinovați și voi de fărădelegea aceasta. Faceți așa pentru numele Prea Sfintei care a născut pe adevăratul Dumnezeu și Judecătorul tuturor, ca să nu mă ucideți. Iar fiindcă ziceți cum că v-ați fâgăduit ei ca să-i duceți mâinile mele, tăiați-le, ca să le vază și să se bucure, și pe mine lăsați-mă aici să mor de durere”. Iar ei au primit să o lase vie.

Atunci sârmana, pentru ca să scape de moarte, a pus mâinile ei pe o cracă, și i le-au tăiat din încheieturi cu un chip îndemânatic, și le-au dus la împărăteasa care le-a dat daruri și dăruiri nenumărate. Iar sârmana fecioară a rămas întru durere și chinuire neasemănată și nu avea altă mângâiere la durerile cele prea usturătoare, numai numele Prea Sfintei, al cărei ajutor îl chema cu lacrimi și cu credință. Pentru aceasta nu s-au lipsit de cerere, ci cu ocrotirea Preabunului Dumnezeu a dobândit ajutor într-acest chip.

Un tânăr de bun neam, fiul unui domn bogat, vâna într-acele părți și cu povățuirea lui Dumnezeu s-a dus aproape de pădurea aceea, unde auzind plânsul cel

Minunile Maicii Domnului

nemângâiat, a căutat până ce a aflat-o. Și minunându-se de primejdie și de frumusețea ei, a întrebat să-i spună pricina, iar ea n-a răspuns nimie, mimai plângea cerând ajutor. Iar domnul acela a zis slugilor: „Vreme nu este ca să o întrebăm, ci fiindcă Dumnezeu ne-a povățuit aici pentru ea, luați-o binișor să o ducem în orașul nostru”. Așa dar făcând, au ajutat-o cu sânguință, cu buruieni și cu feluri de doftorii, de i-au încetat desăvârșit durerile. Și se minunau toți ai palatului de înțelepciunea pe care o avea, și de frumusețea ei. Deci o întrebau pe ea de multe ori, a cui fiică este și pentru ce i-au tăiat mâinile ei, și n-a vrut să spună. Dar pentru bunele ei obiceiuri și pentru fața ei cea de bun neam și frumoasă, a iubit-o tânărul din toată inima lui și a zis Ducelui într-o zi: „Părintele meu, cunosc cum că mă iubește și te rog să-mi faci darul acesta: Noi suntem bogați și nu avem trebuință de lucruri. Când voiește cel bogat să se însoare, trebuie să nu caute alta numai femeia să-i placă. Aceasta voi și eu să-mi facă stăpânirea ta, ca să iau pe fecioara pe care am aflat-o în pustie; și n-am trebuință pentru slujirea mâinilor ei”. Tatăl a răspuns: „Noi putem să luăm o fiică a unui domn asemenea nouă, și tu voiești să o iei pe aceasta? Nu este atâta că este fără de mâini, pe cât că nu o știm dacă nu este copil al vreunui țaran prost, și ne va fi rușine nouă”. Iar acela a zis: „Părintele meu, aceasta nu poate să fie, că frumusețea, cunoștința, învățătura și rânduielile ei o mărturisesc din sânge împărătesc. Ci dacă ar fi și copil al unui om mic, eu o voiesc, și dacă nu o voi lua pe dânsa, întru adevăr îți spun, alta nu iau și voi petrece viața mea cu tristețe neasemănată”.

Deci văzând Ducele dorul tânărului, s-a înduplecat, și au făcut nuntă cu bucurii prea bogate. Iar împăratul, tatăl ei, era în durere nemângâiată, neștiind unde să fie fiica lui, pentru că împărăteasa i-a spus cum

Minunile Maicii Domnului

că a fugit pe ascuns într-o noapte, și nu știe ce s-a făcut. Și plângea nemângâiat, având prepus⁷ către împărăteasa, dar nu i-a arătat bănuiala lui până ce va cunoaște adevărul. A trimis deci oameni în feluri de locuri ca să cerce, au scris și poruncit să se adune domnii și boierii împărăției lui, să facă alergare de cai, pentru ca să ia puțină bucurie, să nu-l omoare durerea.

Deci s-a dus porunca aceasta și în locul unde era fiica lui. Și vrând Ducele să încalece, nu l-a lăsat fiul lui, ci i-a zis: „Părintele meu, nu este cu cuviință să te ostenești atâta călătorie, fiind bătrân; odihnește-te, și eu mă voi duce în locul tău, iubește pe soția mea ca și pe mine, și dacă va naște mai înainte de a mă întoarce eu, poartă grijă de ea”. Iar Ducele a primit, s-a rugat pentru el și i-a mulțumit.

Deci ducându-se, a făcut cu dumnezeiasca putere atâtea fapte vitejești și lupte eroice întru alergarea aceea de cai, încât toți vorbeau despre dânsul, laudându-l și fericindu-l. Iar împărăteasa cea vicleană l-a poftit și chemând pe sluga lui l-a întrebat, de unde este domnul lui, dacă are femeie și altele asemenea. Iar sluga i-a spus ei cu de-amănuntul toate, cum că au aflat într-o pădure deasă una fără de mâini, că au luat-o și celelalte. Mai pe urmă i-a spus ei cum că în acel ceas a venit, de la tatăl lui scrisoare, cum că femeia sa a născut doi copii parte bărbătească, și să nu fie îngrijorat.

Atunci reaua aceea și vicleana a zămislit cu durere, și a născut fărădelege; a dăruit cu multe daruri pe omul acela, și l-a rugat, când va scrie domnul lui Ducelui, să-l aducă acolo pe ducătorul de scrisoare ca să-i poruncească și ea, iar acela s-a făgăduit ca să o facă. Și după ce a scris tânărul răspuns tatălui său ca să aibă grijă de femeie și altele asemenea, pecetluind scrisoarea au

---

⁷ Bănuială.

Minunile Maicii Domnului

trimis-o cu robul. Iar acesta necunoscând vicleana meșteșugire, s-a dus la împărăteasa, care l-a ospătat cu multă îndestulare. Și luând scrisoarea pe ascuns a scris alta, a scos pecetea Ducelui cu un chip îndemânat și a pus-o pe scrisoarea ei în care ea a scris acestea: „Părintele meu, cunoaște că această noră a ta este fiica unui om făcător de rele, și pentru răutățile ei i s-au tăiat mâinile. Și copiii nu sunt ai mei; deci mă rog ție, cum vei citi scrisoarea mea, să o omori cu copiii ei; și până nu voi auzi de moartea ei, nu vin acolo”. Și această vicleană scrisoare a dat-o vipera aducătorului de a dus-o Ducelui. Care văzând cele scrise, s-a întristat și nu se dumirea neștiind ce să facă. Așa gândind, s-a sfătuit cu o slugă credincioasă, cum ar face. Iar acela i-a zis lui: „Să nu faci o fărădelege ca aceasta, ca să o omori, ci dă-mi-o mie, ca să o duc în locul în care am aflat-o, să o las acolo, și Dumnezeu o va chivernisi cum va voi. Iar pe urmă mă voi duce să spun Domnului meu, cum că am făcut ce ne-a scris. Cuvântul acesta a plăcut Ducelui.

Deci luând sluga pe Maria cu fiii ei, a lăsat-o pe dânsa în pustie, și s-a dus ca să afle pe bărbatul ei. Iar săraca și sărmana aceea a rămas în locul acela neumblat, cu multă durere și întristare nemângâiată, așteptând moartea. Plângând dar și tânguindu-se, a văzut o potecă, și luând copiii în brațele sale, după cum putea, umbla împrejur pe drumul acela, până ce au ajuns la o peșteră, în care locuia un pustnic. Acesta văzând-o pe dânsa, a socotit cum că ar fi o nălucire a vrăjmașului, dar când a auzit patimile ei s-a întristat și lăsând-o pe dânsa în peșteră, s-a dus în alt loc. Și în fiecare zi aduna rădăcini, și din rădăcinile și buruienile care mânca el îi aducea și ei de o hrănea cu acelea, sau mai bine să zic, cu dumnezeiasca putere.

Au trecut așa multe zile, până ce s-a întors

Minunile Maicii Domnului

bărbatul ei în țara lui și înștiințându-se de cele făcute a plâns cu amar. Apoi luând slugile, a zis: „Să mergem să căutăm locul acela, și nădăjduiesc către Preacurata Născătoare de Dumnezeu, pe care săraca o chema în ajutor, totdeauna, că după cum întâi i-a ajutat, și acum va fi având-o păzită”. În acea noapte se arată Preasfânta în somn Mariei, și îi zise: „Mâine vine credinciosul tău bărbat ca să te ia; și mai multă muncă și durere nu se va mai apropia de tine de acum înainte. Iar pentru răbdarea ta și pentru credința care o ai către mine, că mă strigi întru ajutor la patimile tale, să înceteze durerile și întristările tale, și să se întoarcă întru bucurie”. Răspuns-a Maria: „Îți mulțumesc, și mă închin Ție, Doamna mea, că nu mă lași. Dar cum să văd desăvârșită bucurie, până când mă aflu fără de mâini? Însă nu mă deznădăjduiesc, păcătoasa, și îndrăznesc la mila Ta, să-mi dai și mai-mult ajutor”. Acestea zicând cu chip smerit, a auzit pe împărăteasa îngerilor că îi zicea ei: „Ia-ți mâinile tale cu ajutorul și darul Fiului meu și Dumnezeu. Că cei ce mă iubesc pe mine și nădăjduiesc sub acoperământul meu nu se vor lipsi de tot binele”. Acestea zicând, s-a aflat femeia vindecată, pentru care de bucurie deșteptându-se, văzu (o! minunile tale cele prea mari, Stăpână!) că era vedenia adevărată. Cine ar putea să spună veselia pe care a luat-o și mulțumirile cele ce le-a făcut către Preasfânta? Căci toată noaptea aceea a petrecut-o în rugăciuni, și în plecarea genunchilor, zicând herelisirea îngerului, după cum avea totdeauna obișnuință să zică, cu evlavie și cu umilință. Iar după ce s-a făcut ziuă, au auzit glasuri de oameni. Și ieșind afară a văzut pe bărbatul ei, care, aflând-o, a plâns de bucurie. Și a spus lui facerea de minune, arătându-i mâinile ei, pe care văzându-le el, s-a înspăimântat. Și slăvind pe Făcătoarea de bine, s-a întors în oraș, unde a poruncit ca să se prăznuiască Preasfânta

Minunile Maicii Domnului

Născătoare de Dumnezeu opt zile cu veselie. Și câți au auzit de această minune s-au înspăimântat.

După aceea cercetând Ducele despre scrisoarea cea vicleană, cine a scris-o, ca să-l omoare, i-a zis lui Maria: „Până acum am ascuns, și nu am vrut ca să arăt cine sunt, dar fiindcă este voia lui Dumnezeu, vă spun: să știți că eu sunt fiică a împăratului vostru și câte am primit, mi le-a făcut împărăteasa. Însă Maica sărmanilor, împărăteasa cea cerească (al cărei nume este binecuvântat) m-a izbăvit de toate durerile. Nu v-am spus mai înainte, pentru ca să nu mă vadă pe mine Tatăl meu, și să moară de durere. Dar acum fiindcă mi-a făcut atâta milostivire Maica milostivirii, trimiteți, scrisoare până ce ne gătim și noi să ne ducem”.

Acestea auzindu-le Ducele, care avea supărare că nu știa pe tatăl ei, a luat multă veselie, împreună cu toți ai palatului. Iar mai ales bărbatul ei a înălțat mâinile către cer, zicând: „Binecuvântat este Dumnezeu, care m-a învrednicit ca să iau de soție pe Doamna mea!”

Atunci i s-au închinat ei toți ca unei împărătese, și trimițând scrisoare tatălui ei s-au pornit a treia zi. Iar ajungând în Franța, i-a întâmpinat pe dâșii împăratul, care alergând, a căzut pe grumazul ei, sărutând-o cu lacrimi. Blestemata lui femeie însă s-a ascuns, pentru ca să nu o afle împăratul, dar el a cercetat cu ce-a-mănuntul până ce a găsit-o și aprinzând foc mare în mijlocul cetății au ars-o de tot, încât nici os n-a rămas. Iar a doua zi a încoronat pe ginerele său de împărat. Și venind Ducele la bucuria fiului său, cum și toate rudeniile și prietenii lui, au săvârșit praznic de veselie pururea Fecioarei Născătoare de Dumnezeu. Zidind încă și o biserică slăvită în numele ei, prăznuia toate praznicele ei; iar mai ales în ziua în care a vindecat mâinile împărătesii, făcea multe milostenii săracilor, cum și alte multe feluri de

Minunile Maicii Domnului

faceri de bine, aducându-și aminte totdeauna de prea marea facere de bine pe care i-a făcut-o Preacurata.

Și mai mult decât alte fapte bune, făcea multă milostenie. Nu se ostenea niciodată a da milostenie celor ce aveau, trebuință, nici lăsa vre-o slujnică a lor ca să dea cele ce erau de trebuință celor săraci, ci ea singură cu mâinile sale dădea, zicând: „fiindcă mâinile acestea nu sunt ale mele, ci ale împărătesei celei Cerești, pe care pentru multa ei milostivire mi le-a dăruit, nu este de cuviință să se lenevească cândva la facerea de bine a robilor ei și la milosteniile săracilor. Iar mai ales că și bunătățile acestea nu sunt ale mele, ci daruri ale lui Hristos, Prea Bunul Stăpân, trebuie să le împărțesc la frații mei cu îndestulare”. Așadar împărăteasa cea bine cunoscătoare s-a bucurat multă vreme de împărăția cea pământească, și sfârșindu-se cu pace s-a dus la împărăția cea cerească, pe care să dea Dumnezeu ca noi toți să o dobândim. Amin.

MINUNEA a 12-a

Pentru aceea ce și-a scos ochii, ca să-și păzească curăția și fecioria

La început, când a primit credința în Hristos Britania, adică Anglia, erau acolo mulți oameni evlavioși și îmbunătățiți; și mulți bogați nu-și măritau pe fiicele lor, ci cheltuind multă bogăție zideau mănăstiri, și le așezau pe dânsele acolo, de petreceau călugărește.

În vremea aceea, era un boier iubitor de fapte bune, care avea o fiică de 12 ani, prea frumoasă, Maria cu numele, și vrând să o facă călugăriță, a întrebat-o, pentru ca să-i vadă și a ei cugetare. Deci i-a zis ei: „Dacă aș mai fi avut o copilă, aș fi dorit să o dau într-o mănăstire

Minunile Maicii Domnului

împreună cu jumătate din averea mea, Stăpânului Hristos, iar pe cealaltă să o mărit. Dar fiindcă te am numai pe tine, îmi pare foarte rău și nu știu ce să fac din două. Însă mie mi se pare că este mai bine ca frumusețea aceasta, pe care ți-a dat-o prea bunul Dumnezeu, să o afierosești Lui decât să o strice vre-un om. Și de vei face sfatul meu, te vei cinsti de oameni în această lume și în ceruri de Dumnezeu”. Răspuns-a lui fecioara: „Înțelepțe ai judecat, o! părinte. Și eu am socotit mai bine să iau pe Mântuitorul de Mire al meu, decât vreun boier mare și nevrednic”.

Atunci tatăl i-a mulțumit din tot sufletul, și în puțină vreme a dus-o într-o mănăstire de fecioare, unde erau și alte călugărițe. Și cheltuind toată averea lui a zidit o biserică unde petrecea ea călugărește împreună cu alte călugărițe cu fapte bune. Aduceau încă și alți boieri pe fiicele lor în mănăstire de ședeau până să vie la vârsta cea după lege, când le întreba ce au să facă. Și unele doreau viața monahicească și se tundeau în monahism, iar altele cu mai puțină evlavie se măritau.

În acel timp era un domnitor, care stăpânea în țara aceea, Ricardie cu numele, cu viață destrăbălată și neînfrânată, care avea o fiică orfană de mamă, pe care a pus-o și el în mănăstirea cea zisă. Iar stareța a primit-o cu bucurie și pentru ca să cinstească pe domn a poruncit de au venit toate surorile ca să-l heretisească. Între altele era și Maria, cea zisă mai sus, care văzând împodobirea domnului, zicea în mintea ei: „Dumnezeul meu, oare să aibă acest om atâta slavă și întru împărăția Ta?” Iar acela dacă a văzut-o că se uita la el și-a rănit inima de frumusețea ei, socotind cum că și ea tot cu acest fel de socoteală îl privise. Deci s-a rănit de un dor nevindecat, însă atunci n-a descoperit la arătare dorința lui din cauza celorlalte ce erau de față.

Minunile Maicii Domnului

Dar după ce s-a dus la palatul său, a vestit stareței ca să-i trimită pe Maria în acea seară, și să știe cum că și ea de asemenea îl iubește. Iar stareța s-a întristat foarte și i-a trimis răspuns să nu facă rușine mănăstirii; ba încă, ca un domn al cetății ce este, trebuia, dacă ar fi auzit cum că altul voiește să facă un lucru necuviincios ca acesta, să-l pedepsească pe acela. Și multe alte cuvinte plăcute lui Dumnezeu i-a răspuns. Însă acela nici într-un chip nu le-a socotit, ca un întunecat la minte de patima curviei, ci i-a poruncit a doua oară negreșit să o trimită, că îi poștește foarte mult ochii ei care l-au rănit la inimă când căuta la el. Și să i-o trimită cu hotărâre, sau se va duce singur și o va lua cu sila, făcând o mare rușine și pagubă neasemănată mănăstirii.

Între acestea, mai înainte de a ajunge al doilea vestitor, a întrebat stareța pe Maria și i-a zis: „Tatăl tău te-a afierosit aici lui Dumnezeu și pururea Fecioara Maicii sale, cu toată bogăția lui, și a murit cu multă bucurie, văzând că ai sporit întru poruncile Domnului. Și în urma mea alta nu se va face stareță, numai tu, pentru fapta cea bună, și pentru bogăția ta; mă mir dar, cum ai făcut greșeala aceasta, ca să cauți la domnitorul, care m-a vestit ca să te trimit la el și nu știi ce să fac”. Iar ea a răspuns : „Maica mea, cu alt gând am căutat eu la el, însă socoteala lui a fost vicleană, gândind la lucrul cel necuviincios. Deci când va trimite a doua oară vreun om să mă lași ca să-i dau eu răspunsul, ca să cunoști cât dor am ca să păzesc fecioria mea”. Răspuns-a ei stareța: „Vezi să nu zici vre-un cuvânt aspru, să se mânie și să strice mănăstirea”. Iară ea a zis : „Mă duc la biserică să mă rog Stăpânei, să mă lumineze ca să-i dau răspunsul cel cuviincios, și însăși Pururea Fecioara mă va păzi pe mine și mănăstirea”.

Au alergat dar la ajutor cel de Sus, și se ruga cu

Minunile Maicii Domnului

lacrimi înaintea icoanei Maicii lui Dumnezeu să o izbăvească de întinăciunea trupului. După un ceas a venit omul și i-a zis stareței cuvântul cel de mai sus, la care ea a răspuns: „Nu se cuvine ca eu să trimit pe cineva la păcat, ci zi ei, și dacă va voi, îți va urma ție”. Deci s-au dus la biserică și i-a zis ei cel trimis: „Doamna mea, domnul nostru a văzut frumusețea ta și s-a rănit atât la inimă de vederea ochilor tăi celor prea dulci, că nu află vindecare dacă nu vei veni să te vadă; dar de bună voie, ca să te facă soția lui, să fii foarte mult cinstită, și să te slăvești întru această lume; iar dacă nu vei veni de voie, te va lua cu sila ca să te rușineze în toată Britania”. Iar ea a răspuns : „Du-te afară din biserică și așteaptă, și peste puțină vreme îți voi da aceea ce dorește Domnul tău”.

Atunci acela a ieșit bucurându-se, socotind că s-a înduplecat dorinței Domnului său. Asemenea și stareța a socotit cum că s-a biruit de vrăjmașul și foarte s-a întristat. Însă evlavioasa mireasă a lui Hristos, ducându-se, a stat înaintea Preasfintei zicând acestea cu lacrimi: „Stăpâna mea, bine îmi este să am ochi, ca să văd Sfânta icoana Ta, dar fiindcă aceștia m-au împiedicat pe mine văzând pe pângăritul, mai bine să-i scot pe ei, decât să-mi întinez fecioria mea, și voi vedea eu darul tău cu ochii sufletului. Iartă-mă, Doamna mea, și să nu mi se socotească mie întru păcat darea aceasta, că de nevoie o fac. Și din două rele ce-mi stau înainte, mai bine este a alege răul cel mai mic”. Acestea zicând (o! bărbăție și vitejie!) și-a scos amândoi ochii cu un cuțit, și i-a pus într-un vas. Apoi a strigat pe omul cel trimis și i-a zis: „Fiindcă ochii aceștia au greșit domnului tău, de l-au rănit, iată cu dreptate i-am pedepsit. Și dacă după cum ai zis pot să-l mângâie, mergi și îi dă pe dânșii ca să ia dintru ei toată veselia și bucuria”.

Iar acela, îngrozit, a luat ochii și i-a dus domnului

Minunile Maicii Domnului

său, spunându-i cuvintele acestea. Care văzându-i pe dânșii s-a înspăimântat, schimbându-se cu dumnezeiască schimbare, și minunându-se de fapta bună a fecioarei aceleia și-a mutat dragostea cea trupească întru evlavia duhului. A plâns cu amar, a urât din inimă fărădelegile lui, și umilindu-se la suflet, a adus ochii la mănăstire, de i-a pus înaintea Sfintei Icoane a Maicii lui Dumnezeu și pe oarba acolo aproape să stea. Și adunând pe toate surorile, le-a zis lor: „Cădeți toate la rugăciune cu lacrimi rugându-vă Stăpânului Hristos celui Atotputernic, și Preasfintei și Pururea Fecioarei Maicii Lui, ca să facă milă cu sora aceasta binecuvântată, și să o vindece pe ea, și dacă vom avea credință fierbinte, ne va auzi Stăpânul; numai să nu aveți necredință întru inima voastră, nici să vă îndoiiți cât de puțin; că cele ce sunt cu neputință la oameni, cu puțință sunt la Dumnezeu, Care face voia celor ce se tem de El. Și vă rog pe voi, să nu îndrăznească vreuna să se scoale de la pământ, până ce voi săvârși și eu rugăciunea mea”. Așa zicând, a pus cenușă, nevrednicul, pe capul lui, și căzând jos la pământ, cu capul descoperit și cu multă smerenie, se ruga cu multe lacrimi și tânguiri: „Doamna și Stăpâna îngerilor, Maica Atotputernicului Dumnezeu, nu sunt vrednic să văd Sfânta icoana Ta, nici să deschid gura mea cea prea pângărită ca să te rog; că nu am lăsat nici un păcat pe care să nu-l fi făcut, întinat-am sufletul și trupul meu și tot pământul. Însă fiindcă Domnul Iisus Hristos S-a întrupat pentru păcătoși, și n-a lepădat pe desfrânate, pe tâlhari și pe vameși, ci i-a primit pe toți și la Dumnezeiasca lui înălțare de la noi te-a lăsat pe tine mijlocitoare a păcătoșilor, pe tine te pun și eu chezaș, Stăpâna mea, către Fiul tău cel milostiv, ca să mă întorc de la calea cea rea a fărădelegilor, și prin pocăință să-mi spăl noroiul sufletului meu numai să audă darul tău

Minunile Maicii Domnului

rugăciunile sfințitei starețe și a toatei sfințitei frățimi, ca să dai iarăși ochii sfintei roabei tale acesteia, căreia eu nepriceputul i-am fost pricina de i-a scos. Și așa aceasta să se izbăvească de trupeasca nevedere, și luând lumina cea prea dorită să slujească Bisericii Tale, ca și mai înainte, iar eu, nevrednicul robul tău, să mă slobozesc de robia cea cumplită a celui viclean, care mă trage legat, nevăzut, cu lanț de fier”.

Acestea și altele multe zicea cu lacrimi domnitorul, iar călugărițele de asemenea se rugară toată ziua aceea: Și fiindcă se rugau cu credință și cererea le era binecuvântată și sfântă, pentru dragostea cea frățească, s-a auzit degrabă rugăciunea lor. Că la ceasul vecerniei a strălucit toată biserica, și s-a auzit un glas zicând: „Ia-ți lumina ta cu darul Celui Născut al meu”. Atunci călugărița căutând în sus, a văzut pe Stăpâna cea Atotputernică stând înăuntrul Jertfelnicului, și i-a zis ei: „Măresc numele tău, Doamna mea, și slăvesc darul tău”.

Iar domnitorul și toate surorile, după ce au auzit glasul, s-au sculat, dar pe Preasfânta n-au văzut-o. Însă văzând că era vindecată ceea ce mai-nainte era fără ochi, au slăvit pe Stăpâna cea Atotputernică și i-au mulțumit, făcând priveghere de toată noaptea.

Apoi domnitorul a dat mănăstirii multe daruri și căindu-se de păcatele lui, după făgăduință, nu s-a întinat mai mult, ci a petrecut viața cea cu fapte bune.

Apoi prea cinstita Maria s-a făcut minunată foarte în lumea aceasta pentru marea înțelepciune și păzirea fecioriei ei. Și toate surorile au cinstit-o mult pentru facerea de minune cea zisă mai sus și pentru petrecerea ei cea cu fapte bune. Iar după sfârșitul stareței, cu sfat de obște au ales-o pe dânsa, care cu plăcere de Dumnezeu păstorind sfânta mănăstire s-a dus întru împărăția cea cerească. Pe care o! de ar da Dumnezeu, ca noi toți să o

Minunile Maicii Domnului

dobândim, cu darul și cu iubirea de oameni a Domnului nostru Iisus Hristos, Căruia se cuvine toată slava, cinstea și închinăciunea, împreună cu cel fără de început al Lui Părinte, și cu Preasfântul și de o ființă Duh, în veci. Amin.

MINUNEA a 13-a

Pentru aceea ce și-a tăiat buzele sale și nasul, ca să-și păzească fecioria cea făgăduită

Oarecare fecioară cu numele Efimia, fiică a unui boier bogat, a afierosit fecioria ei Preanevinovatei Maicii lui Dumnezeu, din tânără vârstă și petrecând minunat și cu fapte bune, niciodată n-a lipsit de la Biserică în sărbători. Și toți se minunau, văzând atâta evlavie la o tânără atâta de crudă, foarte frumoasă cu trupul și cu bun chip. Iar pe cât creștea cu vârsta trupului, pe atâta se înmulțea și evlavia sufletului.

De aceea, vicleanul drac zavistui foarte asupra păzirii fecioriei acesteia, și a rănit către dragostea ei pe un boier prea bogat, care a cerut-o de la tatăl ei de soție. Iar el s-a bucurat, ca să facă ginere pe un om ca acesta, și i-a făgăduit ca să i-o dea. Însă mireasa lui Hristos cea fără de prihană, s-a împotrivit voii părintești, zicând că nu ar fi cu dreptate nici cu cuviință ca să mintă pururea Fecioarei, Născătoarei de Dumnezeu, căreia i-a făgăduit fecioria ei, și să iubească mai mult pe un om și pământesc, decât pe Mirele cel nestricăcios și ceresc. Ci tatăl ei s-a mâniat și i-a zis ei: „Rudenia lui este mare, și tu nu ești vrednică să ieși de bărbat pe un boier atât de bogat și de bun neam. Deci cu hotărâre voiesc ca să faci voia mea, sau te pedepsesc prea aspru”.

Văzând dar fecioara cea de bun neam socoteala

Minunile Maicii Domnului

tatălui său cea neșămutată și primejdia fecioriei ei, a intrat în dumnezeiasca biserică, și rugându-se cu lacrimi cerea de la Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, că să-i ajute la această nevoie, să nu-și întineze trupul ei. Și după ce s-a rugat multe ceasuri, socotea întru sineși aceasta: Fiindcă frumusețea trupului meu este pricina ca să mint cerescului Mire și să mă pîngăresc de om nevrednic, mai bine este să mă lipsesc de ea, nefiindu-mi folositoare și să mă fac îngrozitoare cu chipul și urâtă, numai să-mi păzesc curățenia sufletului, pe care mai vîrtos și mai mult o poștește Domnul, decât frumusețea cea trecătoare”. Aceasta cugetând și înfierbântându-se de dumnezeiescul dor al păzirii fecioriei ei și-a tăiat nasul și buzele.

De îndrăzneala aceasta auzind și văzând-o tatăl ei, s-a mâniat atîta, încât a vrut s-o omoare, însă pentru ca să nu-i dea numai o durere, dacă îi va tăia capul ei, a lăsat-o pe dânsa vie, ca să-i dea muncă pe fiecare zi. Deci după ce a bătut-o cât a vrut, a chemat un lucrător de pămînt, pe care îl avea în țarinile lui, aspru foarte și fără de omenie, căruia a dat-o ca să o aibă ca pe o roabă, să-i facă cele mai grele și mai defăimate slujbe și lucruri ale țarinii lui și să o bată fără de milostivire cînd nu-i va face ascultare. Și s-a jurat lui cum că dacă va auzi ca s-a umilit în vreo zi spre ea și îi va face bine, sau de se va arăta milostiv cît de puțin către dânsa, îi va tăia capul lui.

Deci luînd-o pe dânsa țaranul, o necăjea și o bătea fără de milostivire, pentru că din fire era crud și fără de omenie. Iar mai mult pentru frica tatălui ei a pus-o la cele mai grele slujbe. Însă fecioara cea de bun neam răbda cu vitejie toate durerile, mulțumind Domnului, Care a învrednicit-o ca să se pedepsească pentru dragostea lui. Și cînd voia să o bată nemilostivul acela, ea se ducea într-un loc ascuns, și se ruga multe ceasuri cu lacrimi către Domnul, cerînd de la dînsul ca să-i dea

Minunile Maicii Domnului

până în sfârșit răbdare și putere. Și cele mai multe nopți le petrecea în metanii și rugăciuni când avea vreme.

Robia aceasta cumplită și aspră a răbdat-o purtătoarea de chinuri și mucenița păzirii fecioriei ei nu zece zile, sau o sută, ci șapte ani întregi. Și oricare o vedeau din cei ce știau mai dinainte câtă frumusețe avea, și ce fel s-a făcut, din osteneli, din durere și din munci, nu era cu puțință ca să nu-l doară la inimă și să nu lăcrămeze de nenorocirea ei.

Deci într-o noapte în care era ajunul Nașterii lui Hristos, pe când cina bărbarul acela, Efimia s-a dus pe ascuns la grajd ca să se roage, cugetând la întruparea Domnului nostru, care a primit să se facă om pentru mântuirea noastră. Iar țăranul, văzând că lipsește fecioara, a luat un toiag și a alergat ca să o bată, după cum avea obișnuință. Deci, alergând către grajd, a văzut de departe lumină mare și s-a temut, socotind cum că ar fi foc și că arde casa. Iar apropiindu-se a văzut ceea ce nu era vrednic să vadă, adică pe împărăteasa cea cerească cu mulțime de sfinți îngeri, care mângâia pe Efimia zicând „Rabdă cu tărie prea iubita mea fiică, că pentru durerea aceasta vremelnică pe care o pătimești pentru dragostea Fiului meu, vei dobândi întru împărăția Lui slavă veșnică și neveștejită cunună. Și pentru semnul și cununa slavei celei mari căreia ai să te învrednicești de la Mirele tău cel ceresc, să fii de acum vindecată la mădularele cele tăiate, cu puterea Fiului meu”.

Acestea văzându-le țăranul acela, s-a înfricoșat și strigând pe toți casnicii săi, au văzut pe Stăpâna cea prea fără de prihană cu ceata ei cea cerească și pe fecioara, cu buzele și cu nasul, după cum a fost mai înainte; și au căzut la pământ neputând să vadă atâta lumină. Iar după un ceas, sculându-se, a văzut numai singură pe Efimia rugându-se și strălucind.

Minunile Maicii Domnului

Deci a trimis cuvânt la tatăl ei, care a venit îndată; și văzând-o pe dânsa vindecată s-a înspăimântat și mulțumind Domnului a cerut iertare de la dânsa pentru necunoștințele lui cele mai dinainte.

Apoi, cheltuind aur mult, a zidit la grajdul acela o mănăstire prea frumoasă, și acolo a lăsat-o pe dânsa să slujească Mirelui ei celui ceresc. Care cu petrecerea ei cea cu fapte bune, a adunat și pe multe altele. Și bine și minunat petrerând întru toate poruncile Domnului, cu plăcere de Dumnezeu păstorind turma cea sfântă, lăsând cele vremelnice, s-a dus la împărăția cea nesfârșită, pe care dea Dumnezeu a o dobândi noi toți. Amin.

MINUNEA a 14-a

Pentru tinerele cele nevinovate, cărora le-a trimis din cer cununi Stăpâna cea prea lăudată

O femeie oarecare, de bun neam și îmbunătățită, avea două fiice foarte frumoase pe care le sfătuia să-i urmeze ei la petrecerea cea după Dumnezeu, și mai ales la multa evlavie pe care o avea către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu.

Iar după moartea bărbatului ei a sărăcit foarte, și nu avea cu ce să-și mărite fetele ei. Deci se amăra, temându-se ca nu cumva să-și vîndă cinstea lor din pricina sărăciei. Însă având credință către Dumnezeu, s-a dus cu dânsese la biserică, și stînd înaintea Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, au zis acestea cu lacrimi:

„Stăpâna îngerilor, Maica sărmanilor, și ajutătoarea săracilor, în îngrijirea și sub acoperământul tău dau, din tot sufletul meu, pe aceste două sărmane ca să le chivernisești; că nu pot să le păzesc eu fără de paguba sufletului și a trupului, din sărăcia și neajungerea

Minunile Maicii Domnului

mea. Și tu, cu dumnezeiasca ta mai înainte purtare de grijă, după nemărginita ta milostivire să le acoperi, și să le păzești, ca să nu-și întineze fecioria lor”.

Acestea zicând mama ce evlavioasă a apucat mâinile fiicelor ei și le-a apropiat de Sfântă icoană spre semn de legătură, ca să fie Preasfânta Născătoare de Dumnezeu mama lor, din ceasul acela, și ea mai mult nu. Aceasta făcând, s-a întors la casa lor.

Deci când s-au apropiat de ușă, iată un tânăr, în chipul fulgerului care ținând o pungă plină de arginți, îi zise ei: „Împărăteasa cea cerească îți trimite banii aceștia ca să chivernisești fiicele tale”. Luându-i dar pe dânșii, acela s-a suit în ceruri, iar dânsa a căzut la pământ cu lacrimi, mulțumind Făcătoarei de bine celei bogat dăruitoare, pentru grabnicul ajutor și grabnica sprijineală. Apoi cheltuind, le-au îmbrăcat pe dânselle și le-a cumpărat cele de nevoie, ale vieții lor.

Însă vecinii cei răi, știind sărăcia lor cea dinainte, le grăiau de rău și le huleau pe dânselle cu nedreptate și cu rușine, osândindu-le și zicând cum că Maica lor le-a vândut cinstea lor vreunuia din cei bogați și a luat bani. Clevetirea aceasta cumplită auzind-o evlavioasa femeie, socotească fiecare câtă durere și necaz a suferit! Și pe cât timpul trecea, pe atâta și osândirea creștea, încât s-a înștiințat de-aceasta toată cetatea. Deci mama lor, neputând să mai sufere cuvintele oamenilor, a zis fiicelor: „Duceți-vă la Maica voastră cea milostivă, și vă rugați bunătății ei cu lacrimi și cu inimă smerită, ca să vă ajute să vă izbăviți de gurile oamenilor și dacă cu neîndoită credință vă veți ruga, vă va auzi pe voi Maica înduratului Dumnezeu cea mult milostivă, după cum și mai înainte ne-a auzit și ajutat”.

Deci, ascultând ele învățătura maicii lor s-au dus la dumnezeiasca biserică, și au făcut după cum le-a

Minunile Maicii Domnului

învățat. Și după ce s-au rugat din destul, vărsând lacrimi, cu credință fierbinte, s-au întors la casa lor, nădăjduind la împărăteasa cea Atotputernică, că le va trimite ajutor din Cer, după cum s-a și făcut. Că împărăteasa, hrănitoarea săracilor, primind smerita rugăciune, și lacrimile, nevinovatele tinere, le-a ascultat pe dânsese și cu minune le-a ajutat întru acest chip.

La un praznic, la care era tot norodul cetății în Mitropolie adunat și dădea învățătura un duhovnic, era și femeia cea zisă mai sus, cu fetele ei. Și iată pe la mijlocul învățăturii, când se ostenise duhovnicul, văzură toți un înger preafrumos, că a intrat pe o fereastră, ținând în mâini două cununi frumoase și minunate, alcătuite din flori de trandafir alb și din alte flori prea bine miro-sitoare, și zise aceste cuvinte către cele două copile întru auzul tuturor: „Aceste două cununi de flori albe vi le-a trimis din ceruri împărăteasa, pentru semnul fecioriei voastre”. Acestea zicând a pus pe capetele lor cununile, și îndată s-a făcut nevăzut. Câtă veselie socotiți, o! ascultătorilor! că au luat fecioarele, și câtă înspăimântare cei ce stau împrejur! A rămas învățătura neisprăvită; a alergat Arhiereul și boierii ca să sărute cununile cele cerești. Și, în scurt, tot norodul se întrecea cine să cinstească pe fecioare mai mult; și mai pe urmă decât toate, le-au petrecut până la casa lor. Însă ele nu s-au mândrit în deșert pentru aceasta cinste ce li s-a făcut, ci cu multă smerenie au mulțumit împărătesei celei vrednice de cinste.

Iar Arhiereul și cei mai mari boieri au cheltuit avere nenumărată, zidind două mănăstiri prea frumoase în numele Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu. Și au hotărât pe o fecioară stareță într-o mănăstire, și pe alta în cealaltă mănăstire. Și petreceau ele cu așa fapte bune și viață minunată, încât multe fecioare de bun neam ale

Minunile Maicii Domnului

boierilor, nu numai din acea cetate, ci și din alte cetăți, auzind de vestea cea bună și de petrecerea cea plăcută lui Dumnezeu, au lăsat bogăția cea curgătoare, cum și slava cea deșartă, și au venit la ascultarea lor. Și atâta au crescut aceste două mănăstiri, avându-le toți în mare evlavie, încât socotea o mare fericire cineva, dacă s-ar fi învrednicit să se numere împreună cu binecuvântata această tagmă. Iar minunatele acele două proestoase s-au săvârșit cu sfințenie și sfințele lor moaște bine au mirosit; iar fericitele lor suflete s-au dus întru împărăția cea cerească, pe care, o! de ar da Dumnezeu ca noi toți să o dobândim. Amin.

MINUNEA a 15-a Pentru călugărul care se îmbăta

Un monah oarecare era chelar într-o chinovie, și da vin fraților. Și avea el multă evlavie către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, nelipsind, niciodată de la slujba bisericii, căci era osârdnic la slujbele lui cele sufletești, și nelenevos la cele trupești ale călugărilor, însă iubea vinul, săracul! Și fiindcă avea slujba aceea, bea de multe ori mai mult decât alții.

Deci, într-una din zile a cinat și a băut atâta până când s-a îmbătat și a căzut în așternut. Iar în ceasul Utreniei a adormit, însă auzind toaca s-a sculat cum a putut ca să se ducă la biserică. Pentru că, după cum am zis mai înainte, el avea mult dor de cele dumnezeiești, și nu voia să se lipsească niciodată de adunarea cea de mântuire a fraților.

Deci umblând puțină depărtare de loc, cu greu mergea înainte, căci îl durea capul de beție, însă pentru dorul pe care îl avea, se ducea. Atunci diavolul,

Minunile Maicii Domnului

prefăcându-se în chipul unui taur, venea înaintea lui și se arăta cum că vrea să-l lovească cu coarnele, însă monahul nu s-a speriat și făcându-și cruce vrăjmașul s-a depărtat puțin. Și iarăși închihuindu-se, s-a făcut câine negru și-l împiedica ca să nu meargă mai departe, dar el făcând ca și mai înainte, se ducea. Iar când a ajuns la poarta bisericii, s-a făcut dracul leu prea înfricoșat și s-a pornit asupra lui să-l rupă. Atunci, arătându-se o femeie prea frumoasă a izgonit pe dracul, muștrându-l pe dânsul cu îngrozire, cum de a îndrăznit ca să facă rău robului ei. Apoi, apucând pe monah de mână, l-a dus la chilia lui zicându-i: „Păzește-te de acum înainte să nu te mai îmbeți, dacă dorești să te mîntuiești; mărturisește-ți păcatul acesta la cutare duhovnic, și să faci canonul care îți va da”. Iar monahul a întrebat-o pe dânsa, cine este, de i-a făcut atâta bunătate? Iar ea a zis: „Eu sunt Maica lui Iisus Hristos!”. Acestea auzindu-le el, a căzut la pământ cu frică multă ca să i se închine, dar ea s-a făcut nevăzută.

Deci a plâns de bucurie și s-a aflat în ceasul acela sănătos de beție și nevătămat. Și mărturisindu-se cu sânguință și cu dinadinsul, după porunca cea dumnezeiască, a păzit canonul și s-a depărtat de vin, după cum se cade să facă fiecare creștin care se biruiește de această patimă. Și care nu se va mărturisi cu de-amănuntul, să știe că se va munci.

Toți sunt datori să se păzească de multă băutură, ca de mare desfrânare. Deschideți ochii voștri, cei ce iubiți beția, și vă siliți ca să vă depărtați de ea, pentru ca să nu vă lipsiți de veșnica veselie și îndulcire. Pe care, dea Dumnezeu, ca noi toți să o dobândim, pentru rugăciunile cele bine primite ale pururea Fecioarei și Maicii lui Dumnezeu. Amin.

MINUNEA a 16-a

Pentru un monah care era muncit de dracul
curviei,
și s-a izbăvit prin Maica lui Dumnezeu

Oarecare monah se liniștea în muntele Eleonului, având o icoană prea frumoasă a Născătoarei de Dumnezeu în chilia lui, la care avea multă evlavie. Și i se ruga în fiecare zi, cerând ca să-l izbăvească de dracul curviei. Că avea atâta război la această patimă, că nu-l lăsa ziua și noaptea și îl avea atâta biruit, încât se primejduia să cadă până și în faptă. Deci, îndată ce se aprindea în inima lui văpaia aceea vătămătoare de suflet a spurcatei pofte, alerga la sfânta icoană, și rugându-se cu lacrimi se prăpădea sminteala trupului.

Însă vrăjmașul, deși bine vedea cum cu ajutorul Născătoarei de Dumnezeu fratele se izbăvea, el nu înceta, ci totdeauna îl ispitea. Și într-o zi, stând afară din chilie, i-au venit iarăși viclenele gânduri. Deci, vrând să alerge către rugăciune după obișnuința lui, văzu cu ochii arătat pe diavolul, căruia îi zise: „Până când, vrăjmașule al adevărului, vrei să mă ispitești? nu ai cunoscut socoteala mea, cum că nu mă supun? Pentru ce în zadar mă muncești?” Răspuns-a lui diavolul: „Eu pe mulți alții mai îmbunătățiți decât tine am biruit, și voi să te fac și pe tine să te biruiești mai pe urmă, căci nu mă lenevesc, nici altă slujbă n-am decât aceasta, însă dacă vei face aceea ce îți voi zice ție, voi înceta să te mai supăr”. Iar acela a zis: „Ce voiești să fac?”. Răspuns-a lui dracul: „Cu înlesnire și puțin lucru este aceea ce îți cer ție. Dar fă jurământ, cum că nu vei mărturisi altcuiva, și îți voi spune”. Iar pustnicul, ca un neînvățat și fără de răutate ce era, pentru dorul ca să se izbăvească de acest fel de război, s-a jurat

Minunile Maicii Domnului

ca să nu spună altcuiva. Deci i-a zis lui vicleanul șarpe: „Să nu te închini mai mult icoanei ce o ai în chilie ta; scoate-o pe dânsa afară din chilie, și eu mai mult nu te voi supăra”. Iar monahul a zis: „Măine îți voi da răspuns pentru aceasta”. După care dracul, făcându-se nevăzut, monahul se sfârâma cu gândurile, neștiind ce să facă din două. Și avea multă scârbă și muncă, mai ales pentru că s-a jurat ca să nu mărturisească nimănui. Căci diavolul cel prea viclean s-a silit să-i încuie ușa, ca să nu întrebe pe vreun dascăl care să-l învețe despre greșeala cea mai mică.

Însă în ziua aceea a venit în munte Avva Teodor Eliotul, care om iscusit din Scripturi și deprins în faptă din ispitele dracilor, și câți îl întrebau luau mare folos. Deci ducându-se și monahul cel zis, i-a vestit lui pricina; iar Avva l-a canonisit greu pentru jurământ, apoi i-a zis lui: „Nu știi cum că vrăjmașul nu scoate vreodată, pe cineva din păcat mare ca să-l arunce în cel mai mic, ci totdeauna în mai mare primejdie îl prăpăstuieste? Care mai mare fărădelege este, decât ca să nu te închini Stăpânei cele Prealăudate? Mai mic păcat este să curvești de mii de ori, decât să te lepezi de Născătoarea de Dumnezeu cea pururea Fecioară. Deci să nu ascuți mai mult pe vicleanul, ci o roagă pe dânsa și ea îți va ajuta, ca să rușinezi pe dracul”. După care pleacă pustnicul de la Avva și ducându-se la chilie l-a întâmpinat dracul, zicându-i: „O! Bătrânule rău, au nu te-ai jurat mie, ca să nu spui nimănui orice îți voi zice ție? Să știi că pentru că ai călcat jurământul ai să te muncești, și eu nu voi înceta până în sfârșit a te ispiti”. Iar călugărul a răspuns: „Vrăjmașule al binelui, și preaînrautățitule; ori curvar de voi fi, ori jurător strâmb, nu mă vei judeca tu, ci numai Dumnezeu și Stăpânul, Fiul pururea Fecioarei, de care zici să mă lepăd. Însă eu nu te voi asculta. Și acum poți

Minunile Maicii Domnului

să faci cu mine ce vrei; darul Ei îmi va ajuta și mă va izbăvi de ispitele și cursele tale”. Atunci dracul s-a făcut nevăzut, iar monahul, făcând o iconiță mică, după chipul icoanei Prea Sfintei Născătoarei de Dumnezeu pe care o avea în chilie, o purta cu el totdeauna. Și de atunci n-a mai putut să-l supere vicleanul, ci a petrecut viața lui cu fapte bune, și s-a învrednicit fericirii celei cerești, pe care dea Dumnezeu ca noi toți să o dobândim, cu darul și cu iubirea de oameni a Domnului nostru Iisus Hristos, Căruia I se cuvine slava în veci. Amin.

MINUNEA a 17-a

Cum că numele cel prea cinstit al pururea
Fecioarei Maria
pierde și gonește pe draci

Într-un oraș al Coloniei, bune cu numele, era un preot ce se numea Petru, om desfrânat și cu rău nărav, care pentru faptele lui cele necinstite și urâte a fost spânzurat afară de casa lui. Și o fiitoare a lui, Aglaida cu numele, s-a înfricoșat și îngrozit atâta când l-au spânzurat, încât a lăsat lumea, și ducându-se într-o mănăstire s-a făcut călugăriță. Deci după vre-o câteva zile, stând ea la fereastra chiliei, a văzut afară, într-un izvor, că sta un drac în chip de tânăr, care a sărit la fereastră ca să o răpească. Iar ea îngrozită, a căzut înapoi, și lovindu-se cu capul de pământ, în grabă s-au adunat surorile, și au ridicat-o ca pe o moartă, și au pus-o în pat. Deci după o vreme, vindecându-se puțin, a venit iar dracul și i-a zis: „Aglaido, prea iubita mea, ce ți-am făcut de te-ai lepădat de mine? Eu ți-am săvârșit toate voile tale, și tu m-ai urât. Întoarce-te la lume și eu îți voi da ție de bărbat un boier bogat, ca să te învrednicesc de multe

Minunile Maicii Domnului

bunătați. Să mănânci bucate prea bune, să bei și să ai toate voile trupului; să nu șezi aici, nepriceput-o, ca să mori mai înainte de vreme cu atâtea postiri, privegheri și rele pătimiri”. Răspuns-a ea zicându-i: „Piei de la mine, vrăjmașule al adevărului, că niciodată nu voi mai face voia ta, ci mai vârtos voi plânge, și mă voi tângui pentru vremea în care ca o nepricepută ți-am slujit ție”.

Atunci dracul s-a făcut nevăzut, însă după puțină vreme iarăși a venit și tot asemenea de mai multe ori îi făcea supărare. Iar călugărițele au sfătuit-o ca să aibă la chilia ei puțină aghiasmă, și când va mai veni ispititorul, să o verse asupra lui și să-l izgonescă cu semnul cinstitei Cruci. Și așa a și făcut. Deci, când a aruncat aghiasmă vrăjmașul a fugit, însă după puțină vreme iarăși s-a întors! Atunci o soră mai pricepută a sfătuit-o că atunci când va mai vedea pe dracul, să cheme numele Preasfintei Stăpânei noastre, și să zică închinăciunea îngerului, adică aceasta: „Bucură-te, ceea ce ești cu dar dăruită, Marie, Domnul este cu Tine”, și celelalte. Acestea zicând Aglaida către dracul, a fugit îndată cu atâta grabă ca și cum l-ar fi gonit un fulger sau o văpaie ce l-ar arde, s-a făcut nevăzut și mai mult n-a îndrăznit ca să se apropie de ea, nici să se mai arate cumva. Și așa s-a săvârșit Aglaida în mănăstirea aceea cu o petrecere plăcută lui Dumnezeu.

Deci câți aveți vreo ispită de la vrăjmașii cei de gând, sau de la cei simțitori, să știți că altă doctorie nu este mai folositoare, decât numele Ei cel prea laudat și minunat, chemat fiind cu evlavie și cu credință. Amin.

MINUNEA a 18-a
Asemenea

Altă oarecare călugăriță ce se afla într-o mănăstire, îndeletnicindu-se în posturi și în privegheri, de multe ori a înșelat-o vicleanul, închipuindu-se în chip de înger. Și vorbea cu ea despre felurite lucruri și-i da răspuns la orice voia să-l întrebe.

Iar părintele cel duhovnicesc al călugăriței aceleia, întrebând-o odată, la mărturisire, cum petrece cu așezarea viețuirii celei călugărești, ea a răspuns: „Bine, cu rugăciunea ta, părinte al meu sfinte”. Auzind el răspunsul acesta plin de mândrie, s-a scârbit și a sfătuit-o să nu mai zică un cuvânt ca acesta, ci, de-ar face toate faptele bune, să se smerească totdeauna și să zică cum că este păcătoasă, cum și altele asemenea. Iar aceea a zis: „Să știi, părinte, că îngerul Domnului vine din cer la mine, și mă cercetează, de aceea am zis așa”. Însă duhovnicul, aducându-și aminte de graiul Apostolului, care zice că îngerul întunericului se închipuiește în îngerul luminii, i-a răspuns ei, zicând: „Când va mai veni îngerul să te cerceteze, zi-i lui să-ți arate pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, și dacă te va asculta, cum vei vedea-o pe dânsa să te închini ei zicând închinăciunea îngerească. Și dacă va sta până ce vei sfârși rugăciunea, Doamna noastră este, iar dacă se va pierde, să știi că nălucirea dracului este, și te-a înșelat pentru ca să te arunce în mare prăpastie”. Această sfătuire mântuitoare primind călugărița, a zis către cel ce socotea a fi înger cuvintele ce s-au zis mai sus, la care acela a răspuns: „Destul este ție venirea mea de față, că nu ești vrednică să vezi cu ochii tăi trupești pe împărăteasa a toate”. Iară

Minunile Maicii Domnului

aceea mai mult îl ruga pe el, ca să-i facă darul acesta.

Atunci s-a arătat înaintea ei o fecioară cu bun chip și frumoasă ca o împărăteasă, căreia călugărița s-a închinat zicând heretisirea îngerului. Însă îndată nălucirea aceea diavolească, dacă a auzit cuvintele acelea, a pierit ca un fum și vânt și s-a prăpădit. Iar călugărița a rămas îngrozită, și-a slăbit atâta, încât cu mare greutate și cu multă osteneală a putut să-și vină întru așezarea cea mai dinainte.

Deci, când ne-ar veni vreo ispită de la diavolul, sau de la lume, sau și de la trup, nu este altă vindecare mai folositoare decât mierea, și decât nectarul: *Iisuse Hristoase* și *Maria*. Și cine le va chema cu credință, va afla vindecare minunată totdeauna, de toată ispita și de toată mîhnirea, după cum mulți cu adevărat în faptă au cunoscut. Amin.

MINUNEA a 19-a

Pentru nestorianul care a înviat

În părțile Siriei, în vremile de demult, erau mulți pustnici, pentru că fiind locul călduros, puteau să postească, să petreacă cu necâștigare și cu toată altă strâmtoare.

Pe vremea aceea era, între alții, un pustnic îmbunătățit și om sfânt, Partenie cu numele, care avea obișnuință să se ducă de multe ori în muntele Sinai să se închine sfântului Rug, aducându-și aminte de minunea care s-a făcut acolo, în chipul pururea Fecioarei Mariei. S-a dus încă și până la Marea Roșie, cântând troparul lui Ioan Damaschin: „În Marea Roșie chipul Miresii celei neispitite de nuntă s-a scris oarecând”, șt cealalte.

Însă odată, din cele de multe ori când s-a dus

Minunile Maicii Domnului

acolo, văzu un mort ce zăcea pe malul Mării; și milostivindu-se de jalnica privire, a făcut rugăciune prea fierbinte cu lacrimi către Domnul, ca să-i ajute mortului aceluia, prin rugăciunile Preasfintei Stăpânei noastre Născătoare de Dumnezeu. Și când se ruga, deodată văzu pe mort că s-a sculat și s-a închinat, zicând: „Mulțumescu-ți ție, sfinte al lui Dumnezeu, că evlavia ta cea multă și dragostea care o ai către Domnul, și către pururea Fecioara, Maica lui, nu o folosești numai pentru tine, ci și pe alții mulți a slobozit de moartea cea sufletească, după cum și pe mine nevrednicul”. Răspunsra lui Partenie: „Te jur pe tine cu însuși numele aceleia ce este Doamna lumii, să-mi spui cine ești și ce folos ai aflat?”. Iar acela a răspuns: „Robule al lui Dumnezeu, cu cuviniță este ca să se propovăduiască în toată lumea lucru acesta minunat, și mai ales facerea de minune a pururea Fecioarei Mariei, adevărata Maică a lui Dumnezeu.

Și acum ascultă: Eu am fost rătăcit de eresul prea păgânului Nestorie și când auzeam că se pomenește numele Doamnei de Dumnezeu Născătoare mă mâniam și împotrivindu-mă ziceam că era o mare fărădelege ca să se zică unei femei Născătoare de Dumnezeu. Deci, odată am plecat pe Mare la Ierusalim, și în corabia care eram s-a întâmplat un om evlavios care auzind că sunt nestorian mă sfătuia să las eresul. Iar eu mă împotriveam lui, vrând să dovedesc ca adevărată socoteală mea; și așa vorbeam mult cu dânsul, împotrivindu-mă până într-atâta, încât era să ne junghiem de atâta ceartă, și înșiși corăbierii s-au tulburat din cauza noastră. Și mai întâi ne-au despărțit de vre-o două-trei ori, dar mai pe urmă, văzând cum că nu avem pace, nici mergere bună împreună, ne-au lăsat ca doară ne vom omori, ca să nu le mai facem o supărare ca aceasta.

Minunile Maicii Domnului

Deci, așa luptându-ne noi, am căzut amândoi în noian și, ajungând la fund, am văzut o femeie slăvită și purtătoare de lumină, care l-a luat pe acela de mână, zicându-i: „Fiindcă ești prietenul meu deoarece te-ai luptat pentru mine, eu nu te las să te înnece, ci du-te ca să te închini mormântului Fiului meu, după dorirea ta, și la trei ani să vii la împărăția Lui cea cerească”. Acestea zicând și ținându-l de mână, l-a pus la pământul cel uscat, căci marea trăgându-se înapoi s-a despărțit în două părți, și nu s-a apropiat de ei. După care Stăpâna a zis către mine: „Iar tu, nebunule, du-te în munca cea veșnică, unde este dascălul tău Satana, să te pedepsești cu Nestorie, începătorul eresului, și cu alții care nu mărturisesc pe adevărata Născătoare de Dumnezeu și sunt luptători ai dumnezeieștii întrupări a Fiului meu”.

Aceasta zicând, l-a luat pe acela și nu știu ce s-a făcut; socotesc, după cum a zis, să-l fi dus la Ierusalim, iar pe mine m-a acoperit marea, îndată după ce a plecat Fecioara. Și dracii cei întunecați luând ticălosul meu suflet l-au dus la locul cel de muncă în care am văzut mare mulțime, care cumplit muncindu-se blestema pe Nestorie, care era pricina muncii lor. Deci acolo mă chinuiam și eu până în ceasul acesta în care mi s-a arătat femeia aceea prea slăvită și mi-a zis: „Ieși de aici pentru rugăciunea robului meu Partenie, și-i spune lui să nu mai facă niciodată rugăciune pentru vrăjmașii mei. Iar tu propovăduiește pretutindenea munca pe care o sufăr nestorienii”. Acestea auzindu-le, mi s-a întors în trup duhul meu. Deci acum îți mulțumesc ție, Sfinte al lui Dumnezeu, și mă rog ție să mă miruiești, că mă lepăd de spurcatul eres al nestorienilor, și mărturisesc pe pururea Fecioara Maria, adevărată Născătoare de Dumnezeu, rugându-mă milostivirii ei să mă primească, pentru rugăciunile robului ei, ca să-i slujesc toată viața mea, deși

Minunile Maicii Domnului

sunt netrebnic”.

Acestea auzind cuviosul s-a bucurat foarte, și ducându-se amândoi la Ierusalim, au aflat pe blagocestivul cel mai sus zis; și plecând împreună în pustie, au slujit câte trei Domnului până în sfârșitul vieții lor, cu sfințenie petrecând. Și așa s-au învrednicit de fericirea cea veșnică, pe care, o! de-ar da Dumnezeu noi toți a o dobândi! Amin.

MINUNEA a 20-a Despre Ioan Cucuzel

În marea și întâia Cetate a lui Justinian, numită Dirahion, era un tânăr orfan de tată pe care mama lui, ca o femeie dreptcredincioasă și iubitoare de Dumnezeu ce era, l-a dat să învețe Sfintele Cărți.

Și era el foarte deștept cu mintea; iar mai ales fiind un bun cântăreț, toți îl lăuda, zicându-i „Cucuzel” (cel cu glas îngeresc).

În vremea aceea, după cum a fost obișnuiță pe la curțile împărătești, totdeauna, ca să caute pe cei mai frumos grăitori și cu glas frumos, aflând și pe Cucuzel, l-au trimis la școala împărătească să învețe știința cea muzicească (adică Psaltichia) până ce se va face desăvârșit întru dânsa.

Deci el, ca unul ce era din fire isteț la minte și înțelept, în puțină vreme a învățat toată știința, pentru care lucru împăratul, iubindu-l foarte mult, voia să-l însoare și să-i dea bogate daruri.

După o vreme însă văzând el că toți boierii îl respectau ca și împăratul, care îi arăta o deosebită dragoste pentru cântarea lui cea cu mult meșteșug muzicesc și pentru glasul lui cel minunat, se întrista

Minunile Maicii Domnului

foarte, temându-se ca nu cumva pentru slava aceea vremelnică să se păgubească de bucuria cea cerească. Acestea gândind el, căuta vreme cu prilej ca să se ducă din lume.

În zilele acelea s-a întâmplat că a venit la curtea împărătească pentru oarecare treburi egumenul lavrei cele mari din Sf. Munte al Atonului, pe care cu bine săvârșindu-le, s-a întors la, mănăstirea sa. Cu acea ocazie văzând Cucuzel buna podoabă duhovnicească a egumenului cum și viața sa cea îngerească, a lepădat hainele sale cele de mătase, s-a îmbrăcat în haine de păr și toiag de păstortor luând în mâini, s-a dus la Sfântul Munte.

Și ajungând la Lavră l-a întrebat portarul, de unde este, ce caută, și ce fel de știință are? Iar el a răspuns:

— Sunt cioban de meserie, și doresc să mă fac monah!

De aceasta înștiințându-se prin portar egumenul, s-a bucurat, căci avea nevoie de asemenea om.

Și cercetându-l pe el călugării, în scurtă vreme l-au făcut monah și a fost trimis prin pustie (în munți) ca să pască, țapii. Deci găsind Cucuzel liniștea pe care demult o dorea, a primit cu bucurie și făcea ascultarea aceasta fără de lenevire și rugându-se neîncetat lui Dumnezeu.

Iar împăratul, supărându-se foarte pentru lipsa lui, a trimis oameni ca să-l caute prin toate locurile, cetățile, pustiile și mănăstirile. Și ducându-se trimișii și la Aton, au cercetat prin toate părțile, dar nu l-au putut cunoaște, fiindcă era îmbrăcat cu haine vechi și rupte.

Deci, într-una din zile, pascănd Cucuzel țapii pe vârful unui munte înalt, s-a uitat într-o parte și în alta, ca să se încredințeze dacă nu este cineva prin apropiere, și nevăzând pe nimeni a început a cânta o dulce cântare cu mult meșteșug alcătuită și cu multă umilință.

Minunile Maicii Domnului

Un pustnic oarecare însă, care locuia acolo pe aproape într-o peșteră, auzind acea cântare, mult s-a mirat și ieșind din peșteră văzu o privescătoare nemaiînchipuită: un cioban cântând, iar țapii uitându-se la el stând locului ascultând și nepăsând, ca și cum s-ar fi înspăimântat și bucurat totodată, de acea cântare îngerească și nu omenească.

Acestea văzându-le pustnicul s-a coborât la Lavră și a vestit egumenul, care îndată trimițând după el, l-au adus și întrebându-l i-a zis: „Te jur pe tine întru numele lui Dumnezeu, să-mi spui adevărul: tu ești Ioan Cucuzel, cel așa de mult căutat de împăratul?”

Iar el, căzând cu lacrimi la picioarele egumenului, a răspuns: „Eu sunt, păcătosul și nevrednicul rob al Sfinției tale. Însă mă rog foarte ca să mă lași tot în această ascultare pe care mi-ai dat-o de la început, ca să pasc țapii; și să nu audă împăratul că sunt aici, căci mă va lua cu sila de la limanul acesta al mântuirii”. Răspunsu-i-a egumenul: „Să nu te îngrijești de aceasta, o! fiul meu, numai să faci ascultare; vei rămâne la chilia ce îți voi da aici în mănăstire, iar eu mă voi duce la împăratul să-l rog ca să te ierte”.

Și ducându-se proestosul la curtea împărătească a căzut la picioarele împăratului, zicând: „Mă smeresc și mă rog stăpânirii și împărăției tale, Stăpâne, să-mi dăruiești un om pentru sufleteasca lui mântuire; și dacă te va fi supărat cu ceva, eu mă rog să-l ierți”. Iar împăratul întrebând de numele acelui om, egumenul i-a răspuns: „Dacă nu-mi vei da în scris milostivirea, nu ți-l pot spune. Deci împăratul, poruncind să se fac scrisoare după cum i se cerea, a iscălit-o. Atunci egumenul a început a-i povesti despre monahul Cucuzel cu de-amănuntul toate. Și auzind împăratul, pe cât s-a bucurat, pe atâta s-a și întristat. Adică s-a bucurat când a auzit că a fost atât de

Minunile Maicii Domnului

evlavios încât a îmbrăcat „chipul cel îngeresc”, urând toată trupeasca și lumeasca desfătare, și s-a întristat că a dat înscris darul lui și acum nu putea să-l mai tăgăduiască. Însă egumenul a împlânzit cu cuvinte mângâietoare inima lui, apoi mulțumindu-i și luându-și ziua bună s-a dus la mănăstirea lui și a povestit tuturor fraților cele făcute. Deci a rămas astfel minunatul Ioan nesupărat de împăratul cel pământesc, și a slujit numai celui Ceresc, cântându-L și laudându-L pe Dânsul, fără de lenevite, în fiecare zi.

După cele arătate mai sus, luând el de la proestosul binecuvântare, a zidit o chilie și o biserică în cinstea Sf. Arhangheli, în afară de curtea mănăstirii, pentru ca să aibă unde se liniști în cele șase zile ale săptămânii. Iar duminicile și în toate celelalte sărbători nu lipsea de la strana dreaptă a bisericii celei mari, ci cânta totdeauna lui Dumnezeu; cu dragoste și cu umilință.

Și odată, în Sîmbăta Acatistului, cântând el singur cu multă sânguință stihirile și canonul Preasfintei de Dumnezeu Născătoarei — după obicei — și de osteneală adormind puțin stând în picioare în strana sa, i s-a arătat Preacurata, care i-a zis: „Bucură-te Ioane, fiul meu; cântă-mi mie totdeauna, și nu te voi uita pe tine”. Și zicând acestea i-a dat un galben de aur. Iară îndată deșteptându-se din somn, a aflat (o! minune!) în mâna sa cea dreaptă banul cel de aur. Pentru care umplându-se de multă veselie, cu lacrimi de bucurie a mulțumit și a binecuvântat pe Maica lui Dumnezeu, iară galbenul acela l-a dăruit bisericii în care se săvârșeau asemenea mari minuni.

Din acel timp n-a lipsit niciodată din strana cea din dreapta, cântând cu osârdie și binecuvântând fără de șovăire pe Domnul! Pentru aceasta, de multă osteneală i-a putrezit un picior și curgea din el o materie rău

Minunile Maicii Domnului

mirositoare. Însă Stăpâna cea Atotputernică l-a vindecat— ca și pe Ioan Damaschin — căci arătându-i-se lui și zicând: „Fii de acum sănătos”, îndată a primit vindecare desăvârșită; de care, mulțumind Maicii lui Dumnezeu, a trăit în deplină sănătate până la sfârșit, în posturi, privegheri și fapte bune, viețuind mai ales întru multă smerenie.

Învrednicindu-se și de darul de a-și cunoaște mai dinainte sfârșitul, a chemat la sine pe toți frații și, rugându-se pentru, ei, le-a poruncit să-l îngroape în casa Sf. Arhangheli, cea zidită de el.

Și așa s-a mutat în pace, odihnindu-se întru Iisus Hristos Domnul nostru, Căruia I se cuvine toată slava, în veci. Amiri.

MINUNEA a 21-a

Pentru sfânta Lavră a Atonului și pentru apa cuviosului Părintelui nostru Atanasie

Fiindcă am istorisit despre fapte petrecute în legătură cu Lavra cea mare a Atonului, se cuvine să vorbim și despre felul cum și când s-a zidit această minunată și preaslăvită mănăstire.

În a șasea mie patru sute șasezeci și nouă de ani de la zidirea lumii, se afla în Trapezunda un bărbat prea înțelept, și purtător de Dumnezeu, Avramie cu numele, care avea multă dragoste de cele dumnezeiești.

Și vrând el a se depărta de lume s-a, dus într-un munte ce se cheamă Chimina, unde trăia sfântul Mihail Maleinos. De care — după a sa dorință — fiind călugărit, a rămas în ascultare la el, păzind cu dinadinsul toată aspra petrecere și pustnicie, mîncând numai o dată în săptămână și împărțându-se deseori cu Dumnezeieștile

Minunile Maicii Domnului

Taine.

Sfântul bătrân însă i-a poruncit să mănânce numai la trei zile odată și să doarmă pe o rogojină.

În acest timp au venit la sfântul doi frați, nepoți de-ai lui, ce erau boieri de foarte bun neam: Nechifor, care era pus de împăratul Romano ca voievod peste oastea hotărâtă a merge să bată pe Agarenii cei din Crit, și Leon care era Patriciu și Domestic al școlilor Apusului. Și a zis către ei sfântul: „Prea iubiții mei fii! Eu am la mine ca ucenic un mare om, îmbunătățit cu prisosință ce se numește Atanasie (numele cel din călugărie a lui Avramie); deci ca Părinte vă sfătuiesc să va mărturișiți la el de-acum înainte, pentru că în adevăr este vrednic să ocârmuiască sufletele oamenilor”.

Și vorbind boierii cu el — după spusa sfântului bătrân — s-au mirat mult de marea lui înțelepciune și priceperea, pentru care s-au și mărturisit lui. Iar între altele, Nechifor voievodul a zis către dânsul: „Am mare dorință ca să mă depărtez de lume și să mă liniștesc într-o mănăstire”. Răspuns-a lui Atanasie: „Bună socoteală ai, fiule, în mintea ta și dacă te vei hotărî, Dumnezeu îți va ajuta la ceea ce-ți este de folos”. Cu aceste cuvinte i-a binecuvântat pe ei de plecare și s-a dus la ale sale.

Iar Mihail, de atunci, oricâți părinți și oameni mari veneau la dânsul pentru mărturisire, el îi trimitea la Atanasie, ce ședea în afară de mănăstire. Care fiindcă aflase cum că sfântul bătrân voia să-l lase după moartea sa ca moștenitor în locul, spre folosirea fraților, ca un urâtor de slavă ce era, s-a dus de acolo la Sfântul Munte al Atonului.

Și ajungând acolo, la Careia a dat peste un alt bătrân, cu totul simplu și liniștit, căruia i s-a supus, fățarnicindu-se cum că ar fi om prost, neștiutor de carte. Deci bătrânul scriindu-i alfabetul, îl învăța pe el.

Minunile Maicii Domnului

Iar Nechifor, cel mai sus arătat, aflând de plecarea lui, mult s-a întristat. Și fiindcă cunoștea duhovnicește dorința lui de a se duce la Aton, a scris către mai marele Tesalonicului ca să cerceteze cu sârguință în tot Muntele, până ce îl va afla, arătând în scrisoare chipul feței lui, cum și toate semnele. Deci ducându-se acela și vestind acestea proestosului Sfântului Munte, i s-a răspuns că trebuie să aștepte până la praznicul Nașterii Domnului, când se adună toți frații la biserica Protatul și atunci va întreba.

Iar în timpul când se cânta privegherea, proestosul văzu pe Atanasie cel căutat, pe care îl cunoscuse după semnele scrise de slăvitul Nechifor. Deci făcându-i lui metanie, l-a rugat ca să citească cele după rânduială. Însă el, punând pricină că nu știe carte, proestosul l-a amenințat că-l va afurisi, dacă nu va citi așa după cum știe.

Atunci dar, și nevrând, a fost nevoit să spună adevărul; și auzind limba lui cea prea înțeleaptă și bine grăitoare, toți s-au înspăimântat și i s-au închinat lui. Iar mai ales bătrânul, starețul lui, și-a cerut iertare pentru necunostințele lui cele mai dinainte.

Și auzind Atanasie că Nechifor a trimis scrisoare pentru el, a rugat pe proestosul ca să nu-l descopere; și așa s-a făcut. Însă peste puțină vreme a venit Leon, fratele lui Nechifor, care cercetând în tot muntele, l-a aflat pe dânsul și îmbrățișându-l, foarte s-a bucurat și s-a veselit cu duhul.

Iar frații pustnici, văzând evlavia boierului către cuviosul, l-au rugat pe acesta să ceară milostenie pentru ca să zidească biserica Protatului mai mare, căci fiind prea mică erau strâmtorați de multe ori.

Și în urma rugămintei făcută de Atanasie a dat Leon bani deajuns de au ridicat biserică mai mare din temelie. După care luându-și ziua bună de la sfântul, s-a

Minunile Maicii Domnului

dus către fratele său Nechifor.

Deci auzind acesta de cuviosul, a trimis îndată o corabie cu scrisoare către proestoși să-l trimită la el negreșit, cari, văzând credința cea mare a lui Nechifor, l-a îndemnat pe sfântul ca să se ducă. Iar el, vrând-nevrând, a plecat și s-a dus la Crit, unde se afla atunci binecredinciosul Nechifor pentru lupta cu Agarenii. Și cu dumnezeiescul ajutor prin rugăciunile sfântului biruind de tot pe barbarii aceia și binecredinciosului împărat supunându-i, a zis Nechifor către Atanasie: „Iată, părinte, prin rugăciunile tale acum s-a izbăvit Muntele de frica Agarenilor. Deci întorcându-te zidește o mănăstire, ca să vin și eu pentru liniște, după cum avem tocmeală, dacă mai ții minte, ca să mă depărtez de lume”.

Acestea zicând, a vrut să-i dea bani, însă el nu a voit să primească, ci i-a zis: „Fii cu frica lui Dumnezeu și ia aminte la cursele lumii. Dacă fapta ce dorești a face va fi plăcută lui Dumnezeu, se va săvârși”. (Acestea le-a zis sfântul pentru că nu voia să aibă neliniștea și grija zidirii).

Iar evlaviosul Nechifor, întristându-se de aceste cuvinte, și-au luat ziua bună unul de la altul, și s-a întors sfântul în Munte, iar Nechifor s-a dus la Constantinopole, unde făcându-i-se primire cu mare cinste pentru că a biruit pe Agareni, mai pe urmă a fost ales împărat. Și fiind el totdeauna Stăpânit de dorința de a zidi un sfânt lăcaș Născătoarei de Dumnezeu, a trimis la Aton — printr-un duhovnic cu numele Metodie — șasezeci de litre de aur.

Deci văzând Atanasie multa evlavie a prea blagocestivului împărat, a primit banii și a început a zidi mănăstirea la anii 961 (nouă sute șasezeci și unu) de la Hristos. Iar câte împotriviri și ispite a pătimit de la diavoli, câte osteneli și câtă trudă a îndurat până să

Minunile Maicii Domnului

zidească o mănăstire așa de mare ca aceasta după cum și până în ziua de astăzi se vede, nu pot ca să scriu aici, pentru că nu despre aceasta este vorba în această istorisire.

Însă care n-a fost la Sf. Munte și n-a văzut acea sfântă Lavră, câtă frumusețe are, câte izvoare cu minunate curgeri, copaci frumoși dătători de veselie, turnuri înalte, chilii, nenumărate, case îndestulate și altele asemenea, să citească viața Cuviosului Atanasie pentru ca să se umple de multă veselie.

Iar noi, trecând peste nenumăratele minuni pe care le-a săvârșit pururea pomenitul, vom scrie numai despre pururea Fecioara Maria, Născătoarea de Dumnezeu, care este Iconoama acestei Lavre până în ziua de astăzi, după cum aici mai jos voi arăta.

Deci, cheltuind Cuviosul aurul cel trimis de împăratul, s-a întristat că nu i-a ajuns ca să se săvârșească lucrul așa după cum îl începuse. Și gândindu-se la aceasta a plecat din mănăstire spre Careia, ca să se sfătuiască cu proestosul Muntelui, dacă n-ar fi bine să trimită la împăratul sau și pe la alți boieri, ca să ceară ajutor.

Deci, când era departe de Lavră ca la patru mii de stadii, văzu o prea frumoasă și strălucită femeie, care îl întrebă:

— Unde te călătorești Atanasie ?

— Dar cine ești tu de mă întrebă? a răspuns el înspăimântat.

— Eu sunt Maica Domnului tău. Zis-a ei sfântul: Iartă-mă Stăpână, dar nu cred, de nu voi vedea vreun semn că multe sunt cursele diavolului. Răspuns-a lui Preasfânta: Lovește în piatra aceasta în numele Sfintei Treimi și cu darul Celui Născut din mine va ieși apă prea bună cu îndestulare.

Minunile Maicii Domnului

Și așa făcând, îndată a izvorit din piatră mulțime mare de apă.

Atunci el, înspăimântat fiind foarte, a căzut cu fața la pământ, cerând Stăpânei iertare. Care întrebându-l pe el unde se ducea, i-a spus toată pricina cea mai sus arătată. Deci i-a zis lui Stăpâna: — Du-te înapoi la mănăstire și vei găsi jitnițele pline de grâu și vasele pline de vin și de untdelemn, cum și toate celelalte care îți trebuiesc; acestea toate, cu ajutorul Fiului și Stăpânului meu, îți vor ajunge până vei săvârși mănăstirea.

Dar să nu îndrăznească nimenea și niciodată ca să se socotească iconom al ei, pentru că eu vreau să vă port de grijă, totdeauna de cele ce vă sunt spre trebuință, numai să nu vă leneviți de făgăduințele călugăriei, de slujba Utreniei și de canonul vostru.

Aceasta zicând, s-a făcut nevăzută.

Iar cuviosul, întorcându-se la mănăstire, a aflat toate după cum a zis Stăpâna, care au ajuns cu îndestulare până ce s-a săvârșit dumnezeiasca biserică și toată mănăstirea, după cum se vede până în ziua de astăzi. Minunea cu apa izvorâtă din piatră — din ce pricină nu știu — nu se vede scrisă la viața sfântului însă o știu toți cari locuiesc în Aton.

Se poate vedea în biserică o icoană a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, care este zugrăvită pe ușa dinlăuntru mănăstirii, în care se arată cum stă sfântul dinaintea Preasfintei Fecioare, cu chip smerit, cu multă evlavie, iar Ea cu mâna dreaptă întinsă spre cuviosul.

Și dedesupt este scris: „Maica lui Dumnezeu și Iconoama acestei Lavre”.

Iar în câmpul cel dimprejurul icoanei sunt scrise minunile sfântului și are și aceste două zugrăveli: într-una, Stăpâna îi arată cu degetul piatra, iar el lovește cu toiagul și izvorăște apă, iar în cealaltă amândouă

Minunile Maicii Domnului

istorisirile cum și mănăstirea sub care scrie așa: „Preasfânta este rânduită ca să fie Iconoama mănăstirii, iar Preacuviosul Paraiconom”.

Și așa din acestea se înțelege pricina pentru care nu s-a ales niciodată iconom în această Sfântă Lavră, ci numai paraiconom, până în ziua de astăzi.

Dar să revenim la ceea ce mai avem de spus mai departe. După ce cuviosul a săvârșit mănăstirea, cât a trăit el a prăznuit pe Preasfânta, iar după moartea lui și frații, de asemenea, tot pe ea o prăznuiau.

Preacurata însă, arătându-se în vedenie preostosului i-a zis: „De-acum înainte să nu mă mai prăznuiți pe mine, ci pe robul meu Atanasie, care s-a ostenit pentru această casă până la moarte și trebuie ca să aibă o cât de mică răsplătire și mulțumire pentru oste-neala și nevoința lui”.

Și de atunci prăznuiesc cu cântare în a cincea zi a lunii lui Iulie, când se adună ca la două mii de călugări cu mireni, săvârșindu-se priveghere de toată noaptea, cu preafrumoase citiri și cântări de la apusul soarelui până la ziuă, cântând lui Dumnezeu, Celui în Treime lăudat. Căruia I se cuvine slava, cinstea și închinăciunea în vecii vecilor.. Amin.

MINUNEA a 22-a

Pentru sfințita mănăstire a Ivirului și pentru preacinstita Icoană numită Portărița

Din vremea dreptcredinciosului și pururea pomenitului împărat Constantin a început a înflori credința noastră, și a crește prin darul Domnului nostru Iisus Hristos. Iar capiștile idolilor se dărâmau, cetele monahilor se înmulțeau și se zideau biserici și jertfelnice

Minunile Maicii Domnului

prin toate cetățile și orașele. Deci, trecând mulți ani la mijloc, a fost un bărbat cinstit de Dumnezeu și cu fapte bune, Petru cu numele, care dorea să afle un loc liniștit și pustiu, unde să se depărteze de lume, și să petreacă viață liniștită. Și rugând pe Dumnezeu ca să-i descopere unde să se ducă, văzu în vedenie pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, care îi zise: „Părinte, în Muntele Atonului este odihna ta; acest loc l-am cerut ca moștenire de la Fiul și Dumnezeu meu, ca să-l aibă scăpare toți câți se depărtează de grijile și tulburările lumii să se pregătească pentru fapta bună, petrecând o viață îmbunătățită spre a dobândi fericirea cea veșnică. Eu foarte mult am dorit muntele acesta și în puțină vreme are să se umple de călugări din toată țara și locul. Iar mila mea și ajutorul Fiului meu nu va lipsi de la dânșii, ci îi voi acoperi și păzi rugind pe Fiul meu pentru mântuirea lor”.

Deci după ce s-a deșteptat sfințitul Petru, mulțumind Domnului cu prisosință și pururea Fecioarei Maicii lui, s-a dus în muntele acela; și asupra dracilor bărbătești nevoindu-se, de multe vedenii și vederi de îngeri s-a învrednicit a vedea prin mijlocirile Maicii lui Dumnezeu; și făcându-se mare făcător de minuni, s-a dus către Domnul. Iar după vreo câțiva ani, a venit și părintele nostru Atanasie, cel care a zidit Lavra cea mare.

În acea vreme, trăia și părintele nostru Ioan, lăcașul cel prea curat — cu adevărat — al Preasfântului Duh, Ivirean de neam, din sânge împărătesc și bogat; care lăsând slava, bogăția și toate cele ce erau ale lui, s-a dus la o mănăstire și dezbrăcându-se de hainele lui cele strălucite, s-a îmbrăcat în rasă proastă și sărăcicioasă. Auzind el însă de vestea Sfântului Munte și de Cuviosul Atanasie s-a dus la el, și aflându-l, au început a se nevoi amândoi ca niște frați, nevoița cea bună și mântuitoare. Iar după puțin timp, înștiințându-se cum că fiul lui

Minunile Maicii Domnului

Eftimie a venit în Vizantia. pentru pace, s-a dus spre căutarea lui și, aflându-l, s-au întors amândoi la liniștea cea dorită către marele Atanasie; de la care învățând toată filosofia, s-a făcut un nou Gură de Aur, tălmăcind toate Scripturile din grecește în limba Ivirilor.

Iar după trecere de puțină vreme, a venit și marele Tornichie de s-a făcut călugăr. Acesta era voievod al împărăției Ivirilor, care făcuse multe vitejii și purtase multe biruințe în războaie asupra vrăjmașilor; și pentru ale lui neobosite ostenele a dobândit multe semne de biruințe.

În vremea aceea, neamurile cele fără de Dumnezeu ale Perșilor, auzind de moartea împăratului Romano, s-au ridicat cu oaste asupra cetății Țarigradului (Constantinopol). Și având în frunte un voievod, cu numele Siliar, au alergat către răsărit, robind cetățile și orașele neaflând pe nimeni care să le stea împotriva, întrucât fiii împăratului erau mici și nevârstnici.

Iar împărăteasa avea multă mâhnire și necaz, auzind că s-au apropiat barbarii, și neavând altă nădejde, și-a adus aminte de Tornichie, zicând: „De nu va veni la noi voievodul Ivirilor, nu avem pe nimenea care să ne stea în ajutor”. Deci a trimis la Sfântul Munte scrisori poruncitoare la Atanasie și la Ioan, rugându-i să trimită pe Tornichie. Însă acesta n-a voit, dar de nevoie s-a supus, ca să nu se împotrivescă sfinților, și s-au dus la Vizantia.

Iar împărăteasa văzându-l pe el mult s-a bucurat și arătându-i pe fiii săi, i-a zis lui: „De bunătatea ta, cinstite părinte, atârnă viața sărmanilor acestora”. Deci Tornichie luând oastea și ducându-se au tăiat toată oastea barbarilor, și pe mulți ostași luându-i robi, s-au întors cu biruință la împărăție. Atunci tot singlitul l-au întâmpinat pe dânsul, și foarte l-au cinstit și mai ales împărăteasa,

Minunile Maicii Domnului

tare i-a mulțumit după cum se cădea și i-a dat mulți bani, dar el n-a vrut să-i ia, ci a zis: „Eu, stăpână, am lăsat pe ai mei pentru Domnul, și acum să adun bani străini? Însă dacă binevoiește stăpânirea, zidește o mănăstire în Munte, ca să aibă neamul nostru al Ivirilor o mângâiere a străinătății lor”. Iar împărăteasa cu bucurie a primit și a trimis boieri cu mare mulțime de aur, poruncindu-le să săvârșească lucrul acesta cu așa sârguință, încât să nu se afle altul mai frumos, și așa s-a și făcut. Și a împodobit biserica cu vase de argint și de aur dăruind acestei sfinte mănăstiri și o cetățuie, metoace și sate spre sufleteasca ei pomenire. Deci făcând închinarea cuvântului pentru mănăstire, să începem a spune pentru sfințita icoană Portărița.

Pe vremea când împărătea împăratul Teofil, era multă prigonire asupra sfintelor icoane, din care cauză i s-a zis „luptătorul de icoane”. Căci acel urător de Hristos a surghiunit pe mulți drept-credincioși și cu multe feluri de munci i-a chinuit, poruncind să pogoare toate icoanele de prin biserici și să le distrugă.

A trimis, încă, și ostași prin toate cetățile și orașele cu poruncă ca să cerceteze și toate icoanele pe care le vor afla să le pogoare de prin biserici și de prin case și să le ardă. În acel timp era o văduvă cu fapte bune în părțile Niceei, care avea numai un singur fiu și care a zidit o biserică aproape de casa ei și avea o icoană a Maicii lui Dumnezeu, pe care o cinstea foarte mult și ca o a doua Ana cu adevărat o cinstea.

Deci căutând ostașii împăratului în fiecare loc, au venit și în casa acelei iubitoare de Dumnezeu femei, unde, căutând cu multă iscodire, de pe o fereastră a Bisericii au văzut înăuntru acea sfântă icoană, și s-au bucurat nădăjduind că prin aceasta vor căpăta mulți bani. Și au zis către femeie: „Ori ne dai nouă bani, ori

Minunile Maicii Domnului

îndeplinim porunca împăratului de a te omorî prin felurite munci”. Iar înțeleaptă văduvă cu smerit chip a răspuns: „Vă voi da mulți bani însă nu azi, ci mâine, căci nu-i am în casă”.

Acestea auzind ei, au plecat. Iar ea în noaptea aceea, s-a dus împreună cu fiul ei în biserică, unde plecând genunchii, au înălțat la cer mâinile și ochii și s-au rugat mult timp udând pământul cu lacrimi; după care, ridicându-se cu multă frică și evlavie, au luat icoana. Și ducând-o la malul mării, iarăși s-au rugat, zicând: „Stăpână și Doamna lumii! darul Tău ca o Maică a lui Dumnezeu, având Stăpânire și putere peste toate făpturile să ne izbăvească și pe noi de urgia împăratului celui fără de lege și pe icoana Ta din ape”.

Acestea zicind și punând icoana-n mare, o! minune! nu a căzut de-a latul, ci de-a lungul stătea dreaptă, în sus, pe deasupra apei mergea, îndreptându-se către apusul soarelui

Deci văzând femeia această minune și înspăimântându-se a mulțumit lui Dumnezeu și Maicii lui, după cuviință. Și întorcându-se către fiul său i-a zis acestea cu lacrimi: „Prea iubitul meu fiu! Acum se va pune la încercare dragostea, credința către Dumnezeu și evlavia cea către sfânta icoană a Maicii Lui. Eu, prea scumpul meu fiu, sunt femeie și nu pot să fug în țară depărtată; de aceea voi sta aici și mă voi ascunde, iar dacă mă vor găsi, sunt gata să mor pentru dragostea Maicii lui Dumnezeu. Tu însă, plecând, du-te în părțile Eladei ca să nu-ți faci rău”.

Acestea zicând și sărutându-se unul cu altul, s-au despărțit vărsând lacrimi. Și s-a dus tânărul spre Tesalonic, iar de-acolo în Sfântul Munte, unde mergând la cinstita mănăstire a Ivirilor, acolo s-a făcut călugăr, cu cuviosie petrecând până ce s-a dus către Domnul, pe Care

Minunile Maicii Domnului

l-a dorit.

A fost dumnezeiască rânduială ca să se ducă tânărul acolo, pentru ca să vestească de pricina icoanei, care a istorisit și cele ce am scris despre ea până acum.

Deci icoana pururea Fecioarei a stat în loc ascuns, neștiută de nimeni mulți ani, pe uscat sau poate în mare, lucru știut de unul singur. Acela ce știe toate lucrurile slăvite și înfricoșate. Și după trecere de multă vreme, oarecare sfinți bătrâni din mănăstirea Ivirilor, pe când stăteau de vorbă despre mântuirea sufletului, văzură deodată în mare așa ca o flacără, ca și cum ar fi fost un stâlp de foc, cu vârful ajungând până la cer. Aceasta văzând ei s-au ridicat strigând: Doamne miluiește-ne! Și adunându-se toți frații, se uitau la priveliștea aceea și se minunau, însă care anume era nu puteau să înțeleagă nicidecum. Iar aceasta nu numai ziua se arăta, ci și noaptea când strălucea cu mult mai frumos decât soarele. Și toți călugării cei din Sfântul Munte, văzând un lucru de mirare ca acesta, s-au adunat la Mănăstirea Ivirului cu luntrii din Lavra de la Vatoped și de la alte mănăstiri, și apropiindu-se au văzut sfânta icoană a Maicii lui Dumnezeu. Și pe cât ei se duceau mai aproape, pe atâta se depărta. Atunci, superiorul mănăstirii a poruncit de s-au adunat toți în biserică, unde rugând ei cu lacrimi pe Domnul ca să-i învrednicească să poată lua din mare icoana Maicii lui, ca să o aibă spre mângâiere a străinătății lor, le-a ascultat Domnul rugăciunea și au dobândit cererea lor. Iar aceasta s-a întâmplat în acest chip.

Era în acel timp, acolo în mănăstire, un oarecare călugăr, Gavril, ivirean de neam, din fire cam simplu, iubind viața singuratică și lui Dumnezeu îndeosebi neîncetat rugându-se. Vara ședea în părțile cele mai înalte ale Muntelui pentru liniște, iar în vremea iernii, din cauza

Minunile Maicii Domnului

zăpezii prea mari, se pogora în părțile cele mai de jos. Îmbrăcămintea lui era de păr, hrana lui buruieni sălbatice, iar ca băutură numai apă. Avea fericită simplitate ca și toți ai neamului lui și în adevăr înger pământesc și om ceresc.

Acest călugăr, rugându-se și puțin dormitând, văzu pe Prea Sfânta Născătoare de Dumnezeu, cu slavă multă strălucind, care-i zise lui: „Du-te la mănăstire și vestește superiorului și monahilor, că voiesc să le dau icoana mea, spre acoperământul și ajutorul lor. Deci fără de îndoire tu să intri în mare, și să umbli pe ape, ca să o primești pentru ca să cunoască toți dragostea și purtarea de grijă ce o am către mănăstire, căci am venit într-adins aici pentru ajutorul vostru”. Acestea zicând, s-a făcut nevăzută, iar dumnezeiescul bărbat, sârguindu-se, s-a pogorât la mănăstire și a vestit superiorului cele văzute. Iar acela a poruncit să se adune toți călugării la biserică, unde aprinzând făclii, au plecat cu tămâeri și cu evlavie rugându-se. Și ajungând la malul mării, a intrat Gavril în mare și umbla (o minune!) pe deasupra apelor. Atunci și icoana apropiindu-se, a luat-o pe dânsa în brațe, și a cântat bucurându-se. Deci superiorul alergând, l-a întâmpinat pe sfântul bătrân. Și ieșind la uscat, s-au umplut de bucurie mare și veselie toți călugării, trei zile priveghind și cântând. Apoi, zidind ei o bisericuță lângă malul mării, au slujit Liturghie, în cinstea Preasfintei. După aceea, aducând sfânta icoană în biserica cea mare, au pus-o în partea cea mai dinăuntru a jertfelnicului, și iarăși priveghind toată noaptea și dumnezeiasca Liturghie săvârșind s-au dus fiecare la mănăstirea lui.

Iar a doua zi, aprinzătorul de candelă intrând în ceasul Utreniei ca să pregătească după rânduială, spre citirea pravilei, n-a aflat icoana în locul unde știa că a fost pusă; deci căutând pretutindenea a aflat-o tocmai

Minunile Maicii Domnului

deasupra porții mănăstirii, în zidul cetății, și luând-o pe dânsa a dus-o la locul cel mai dinainte: Însă ea iarăși s-a mutat în poartă și tot asemenea s-a întâmplat nu numai de două-trei ori, ci chiar de mai multe ori. Iar călugării nedumerindu-se de aceasta nu știau ce să facă. Atunci Stăpâna s-a arătat iarăși monahului Gavril, zicându-i; „Mergi la mănăstire și spune călugărilor să nu mă mai supere, că eu n-am venit aici ca să mă păziți voi, ci pentru ca să fiu eu păzitoare vouă, nu numai acum, ci și în veacul cel ce va să fie. Câți călugări petrec aici în muntele acesta cu frica lui Dumnezeu, cu evlavie, și nu se lenevesc după putere la toată fapta bună, să aibă îndrăzneală și nădejde la milostivirea Fiului și Stăpânului meu, de la care am cerut-o și pe care am și căpătat-o. Și dau vouă semnul acesta, că până ce veți vedea în mănăstire icoana mea, nu va lipsi de la voi darul Fiului Meu și mila”: Acestea auzindu-le purtătorul de Dumnezeu Gavriil s-a pogorât la mănăstire și a vestit superiorului, iar acela, de bucurie nemărginită umplându-se, a adunat toată frățimea și le-a spus lor cele auzite. Apoi au zidit o biserică la poarta mănăstirii, în numele Prea Sfintei Născătoarei de Dumnezeu, a Portăriței, și au pus-o acolo, iar poarta s-a făcut în altă parte, după cum și până astăzi se vede, spre nemincinoasă mărturie a pricinii.

De atunci dar, în mănăstirea aceasta, se fac nenumărate minuni, cei îndrăciți se vindecă, șchiopii umblă, orbii văd și toată boala fuge de la cel ce pătimește. Iar din cele multe câte a săvârșit cea Atotputernică să spunem puține oarecare, pentru ca să credeți și pe celelalte.

Într-o vreme, când s-au războit neamurile cele păgâne ale perșilor asupra Țarigradului pe uscat și pe mare, mulțime nenumărată, Amira voievodul lor,

Minunile Maicii Domnului

înștiințându-se cum că în muntele Atonului sunt multe mănăstiri, a luat cincisprezece corăbii de război și ducându-se la acel munte au stat în Mănăstirea Ivirilor. Și îndată au sărit înconjurând-o ca niște fiare sălbatice și neîmblânzite. Iar călugării văzând mulțimea barbarilor și urgia aceea fără de rânduială intrând în dumnezeiasca biserică, au luat sfintele vase și pe prea cinstita icoană a Născătoarei de Dumnezeu și le-au ascuns pe dânsle în turnul unde erau așezate spre păstrare și păzire odoarele mănăstirii, în care s-au ascuns și ei.

Iar barbarii, neavând pe nimeni să le stea împotriva, au făcut oarecare meșteșugire și au intrat în mănăstire. Și după ce au făcut câte au voit, au pustiit-o desăvârșit și au prăpădit-o. Au luat funiile corăbiilor și legând stâlpii bisericii i-au tras ca să surpe sfânta biserică și n-au putut. Iar călugării văzând acestea și auzind, ziceau din adâncul inimii graiurile cele proorocești: „Pentru ce dormi, Doamne, scoală-te și nu ne pierde până în sfârșit. Dumnezeuule, venit-au neamurile în moștenirea ta, spurcat-au sfânta biserică ta. Degrabă ne întâmpină pe noi”, și altele ca acestea. Și cu lacrimi fierbinți udând pământul și pe sfânta icoană a Născătoarei de Dumnezeu, pe aceasta înălțând-o ziceau: „O Stăpână! ce fel de făgăduințe ne-ai făcut nouă? Au nu te-ai făgăduit ca să ne fii păzitoare și ajutătoare? Ci să nu ne părăsești pe noi până în sfârșit, deși suntem păcătoși și nevrednici, — pentru ca să nu zică vrăjmașii noștri: unde este Dumnezeul lor?”.

Acestea călugării plângând le ziceau, iar Apărătoarea cea nebiruită, cea iute și grabnică ajutătoare a celor ce o cheamă pe dânsa, pururea Fecioara Născătoarea de Dumnezeu, care da război înainte pentru a sa mănăstire, n-a trecut cu vederea rugăciunile lor, nici făgăduințele nu le-a arătat mincinoase ci le-a împlinit, și

Minunile Maicii Domnului

la desăvârșită prăpădenie pe vrăjmași i-a dat.

Însă cine va fi în stare a spune minunile Fecioarei? Căci după ce a înnoptat, fără de veste s-a făcut înfricoșat vifor și furtună pe mare, încât s-au sfărâmat toate corăbiile și n-a rămas decât numai una, a lui Amira, și aceasta, pentru ca să cunoască nebunul păcatul lui, după cum s-a și întâmplat. Căci minunea urmă minunii.

Când s-a făcut ziuă, văzură călugării numai trupurile cele moarte ale barbarilor, ce zăceau grămadă la malul mării și toate corăbiile acelea sfărâmate. Atunci voievodul perșilor văzând și el pierzarea corăbiilor, își bătea fața și punând țarină pe capul lui s-a apropiat cu chip smerit, făcându-se rugător binecunoscător, cel ce mai-nainte era fiară și nu om, a zis către călugări: „Rugați-vă robi ai adevăratului Dumnezeu, ca să nu pier și eu”. Și dându-le lor mulțime nenumărată de aur și de argint, le-a zis: „Luați banii aceștia pentru ca să zidiți zidurile mănăstirii voastre și să le faceți înalte pentru ca să nu mai poată vrăjmașii ca să vă păgubească pe voi. Și luând călugării banii, au făcut zidurile mănăstirii înalte, după cum și până în ziua de astăzi se văd. Și nu numai atunci mănăstirea lor a păzit-o fără de necazuri și fără de primejdie Preacurata Stăpână, ci totdeauna, în toată vremea.

Așa, odată, fiind lipsă mare de făină și negăsindu-se nicidecum, în supărare și mare strâmtoare era starețul. Deci iar i s-a arătat Prealăudata în somn și i-a zis lui : „Ce te mâhnești, fiule, pentru lipsa făinii? Du-te să vezi hambarul plin de făină până sus, pentru ca să cunoști milostivirea și purtarea de grijă pe care o am pentru voi”. Iar starețul sculându-se s-a dus cu sânguință și văzând hambarul plin de făină până sus, a adunat toată frățimea și le-a spus lor cele făcute. Iar ei, înspăimântându-se, au plâns de bucurie și au slăvit pe Domnul și pe pururea

Minunile Maicii Domnului

Fecioara.

Altă dată, iarăși, având lipsă de vin, li s-a arătat Stăpâna și le-a umplut toate vasele până sus încât se vărsa pe deasupra, și cu atâta dulceață și gust încât fiecare cunoștea cum că era cu adevărat făcut cu minune, și nu facere a firii.

Altă dată, iar li s-au umplut vasele de untdelemn, altă dată de legume și altele multe faceri de bine și minuni s-au săvârșit și se săvârșesc în fiecare zi în mănăstirea aceasta, prin cinstită Icoana aceasta. Și în ziua de astăzi, în chip nevăzut și minunat acoperă și păzește Stăpâna cea Atotputernică mănăstirea aceasta slăvită și laudată a Ivirilor, care este mai bogată decât toate mănăstirile Sfântului Munte.

Și aceasta nu este din altă pricină, după cum socotesc, fără numai pentru multa milostenie care o dau călugării la cei străini și săraci. Căci deși dau și celelalte mănăstiri și miluiesc pe mulți, dar acelea fac numai un praznic în fiecare an. Ivirenii însă fac de trei ori pe an praznic: o dată la Adormirea Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, al doilea la Bobotează și al treilea marți în Săptămâna Luminată. La aceste praznice se adună mai mult de trei mii de suflete, și îi ospătează pe străini până seara cum și a doua zi. Și nu numai în aceste zile ci și în toate Duminicile de peste an nu lipsesc săraci în mare număr pentru că este în mijlocul muntelui și aproape de târgul de la Careia și toți sunt îndestulați cu prisosința. Fac milostenie și mănăstirile lui Dionisie, Lavrioții, Simon Petru, Vatopediții cum și celelalte mănăstiri, dar la acestea nu se duce multă lume, că sunt așezate cam de o parte, afară numai de cazul când se întâmplă să vină pe corăbii, la care toate dau milostenie pesmeți și îi ospătează. Cu toate că au și mănăstirile lipsă din cauza grelelor datorii și biruri pe care le plătesc în bani, totuși

Minunile Maicii Domnului

fiecare dă milostenie după a lor putere. De asemenea, dau și chinoviile precum și chiliile cele mai mici și nu se întorc niciodată dinspre săracul care vine, ca să-l lase să se ducă neajutat.

Și acum, față de cele arătate până aici prin scurte cuvinte să aducem mulțumirea cu care suntem datori împărătesei îngerilor celei prealaudate, purtătoarei noastre de grijă, mijlocitoarei celei neadormite și păzitoarei.

Deci, Tu, o! iubitoare de bine și iubitoare de oameni, Stăpâna! Ceea ce ca o Maică iubitoare de fii și doritoare de noi, totdeauna ai purtare de grijă, mântuind, păzind și chivernisind pe nevrednicii robii Tăi, noi în locul acestora propovăduim darurile Tale, nu ascundem facerile Tale de bine, cântăm cu mare glas minunile Tale, slăvim purtarea Ta de grijă, mărim pronia, laudăm folosirea, preamărim milostivirea. Din vremile cele trecute aducându-ne aminte de darurile Tale, din câte primejdii ne-am izbăvit prin Tine, mulțumirea aceasta după datorie o aducem Ție. Iar pentru cele din timpul de față care mult și amar ne mâhnesc pe noi, ne rugăm milostivirii Tale, să nu uiți turma Ta aceasta, ci stai către Fiului Tău și Stăpânul nostru rugătoare neadormită; ajută-ne nouă, celor ce ne primejduim, izbăvindu-ne pe noi de nenorocirile cele neașteptate.

Vezi, Stăpână, în câte primejdii am căzut. Ridică-ne pe noi, depărtând toate cele ce sunt pricinuitoare de necazuri, risipește fricile cele ce ne cad asupra-ne, încetează smintelile, curmă războaiele, îmblânzește mânia ce cu dreptate se pornește asupra noastră, potolește tulburările și sfezile și pace tare și temeinică ne dăruiește nouă.

Așa, mult Milostivă Stăpână, adaugă și aceasta lângă celelalte faceri de bine ale Tale. Ca totdeauna și

Minunile Maicii Domnului

neîncetat propovăduind milele și minunile Tale, să Te slăvim pe Tine, pe Dumnezeuul cel ce s-a născut din Tine pe Cel fără de început al Lui Părinte, cum și pe Preasfântul și bunul și de viață făcătorul Duh, în vecii vecilor. Amin.

MINUNEA a 23-a

Pentru cântarea Axionului (adică; „Cuvine-se cu adevărat să te fericim...”) cum a fost cântat mai întâi de Arhanghelul Gavriil⁸

Cântarea aceasta la început se cânta la o chilie a mănăstirii Pantocratorului ce se numește Axionestin, la locul cel numit Adin, pentru minunea aceasta ce o vom povesti acum.

La schitul Protatului ce se află lângă Careia, aproape pe locul mănăstirii Pantocratorului, este o vale mare care are multe chilii. La una din aceste chilii ce era cinstită în numele Adormirii Doamnei de Dumnezeu Născătoare locuia un ieromonah bătrân și îmbunătățit, împreună cu un ascultător al său. Și fiindcă era obiceiul a se face priveghere în fiecare duminică la schitul Protatului, într-una din sâmbete, seara, vrând să meargă bătrânul la priveghere, zice ucenicului său: „Fiule, eu mă duc să ascult privegherea după obicei, iar tu rămâi la chilie și precum vei putea citește rânduiala ta”. Și așa s-a dus. Deci după ce a trecut seara, iată bate cineva la ușa chiliei, iar fratele alergă și deschise și vede că era un monah străin, necunoscut lui, care intrând a rămas în chilie în noaptea aceea.

---

⁸ Această povestire lipsește din ediția tipărită în anul 1990. Am redat-o după ediția din anul 1820.

Minunile Maicii Domnului

La vremea utreniei sculându-se au cântat amândoi rânduiala utreniei. Și când au ajuns la „Ceea ce ești mai cinstită...”, monahul de loc, cânta numai: „Ceea ce ești mai cinstită decât heruvimii...” și celelalte până la sfârșit, adică obișnuita cântare veche a Sf. Cosma, făcătorul de cântări. Iar monahul acela străin făcea alt început al cântării așa: „Cuvine-se cu adevărat să te fircim Născătoare de Dumnezeu cea pururea fericită și prea nevinovată și Maica Dumnezeului nostru”. Apoi a adăugat și pe: „Ceea ce ești mai cinstită...”, până la sfârșit.

Așadar, auzind monahul cel de loc, s-a minunat și zice către cel ce se părea străin: „Noi cântăm numai: *Ceea ce ești mai cinstită...* , iar *Cuvine-se cu adevărat...* niciodată nu am auzit, nici noi nici cei mai înainte de noi. Deci te rog, fii bun, și scrie-mi și mie cântarea aceasta, pentru ca să o cânt și eu Născătoarei de Dumnezeu”. Iar acela răspunzând a zis: Adu-mi cerneală și hârtie ca să scriu. Iar cel de loc a zis: Nu am nici cerneală, nici hârtie. Atunci, monahul cel ce se părea străin i-a spus: Adu-mi o lespede. Și monahul alergând a aflat lespede și i-a adus-o. Deci luându-o pe ea, străinul a scris pe dânsa cu degetul lui zisa cântare, adică : ”Cuvine-se cu adevărat...”. Și, o! Minune! Atât de adânc s-au săpat slovele pe lespede aceea vârtoasă, ca și cum s-ar fi scris pe ceară moale. Apoi a zis fratelui: De acum înainte așa să cântați și voi și toți dreptcredincioșii. Și aceasta zicând s-a făcut nevăzut. Căci era sfântul înger trimis de la Dumnezeu, ca să descopere cântarea aceasta îngerească și care este prea cuviincioasă Maicii lui Dumnezeu. Și mai precis a fost Arhanghelul Gavriil, precum se arată aceasta din titlul ce este deasupra, la sinaxarul lunii iunie, în ziua 11, adică soborul Arhanghelului Gavriil în Adin. Căci părinții de atunci făceau sobor și praznic și liturghie

Minunile Maicii Domnului

în fiecare an la zisa chilie Adin, întru pomenirea minunii, cinstind și slăvind pe Arhanghelul Gavriil, care din început până la sfârșit a stat dumnezeiesc cântăreț al Născătoarei de Dumnezeu, și hrănitor și slujitor și vesel binevestitor al ei. Așa a slujit și spre descoperirea acestei cântări a Maicii lui Dumnezeu, ca unul ce numai lui după toate i se cuvine această slujbă.

Deci după ce a venit bătrânul de la priveghere și a intrat în chilie, a început ascultătorul⁹ lui a cânta: Cuvine-se cu adevărat... după cum îngerul îi poruncise, și prin urmare a arătat bătrânului său și lespedeza aceea, cu îngerească scriere săpată. Iar el auzind și văzând acestea a rămas uimit de această minune. Deci luând amândoi lespedeza aceea scrisă de înger au mers la Protatul și au arătat-o la cel mai întâi al sfântului Munte și la ceilalți bătrâni ai obștescului sobor, povestindu-le toate cele ce se făcuseră, iar ei au slăvit cu un glas pe Dumnezeu și au mulțumit Doamnei noastre de Dumnezeu Născătoare pentru prea slăvita această minune. Apoi au trimis lespedeza la Constantinopol la patriarh și la împărat, însemnându-le prin scrisori toată cuprinderea acestei minuni ce s-a făcut.

Deci de atunci această cântare îngerească s-a transmis în toată lumea ca să se cânta Maicii lui Dumnezeu de către toți dreptcredincioșii. Iar sfânta icoană a Născătoarei de Dumnezeu ce se afla în biserica acelei chilii, în care s-a făcut minunea, s-a dus de către părinții Sf. Munte în biserica Protatului și acolo se află până astăzi, așezată în sfântul altar, deasupra scaunului celui de sus. Pentru că înaintea acestei icoane s-a cântat întâi de către Arhanghelul Gavriil cântarea aceasta. Iar chilia aceea a fost numită „Axion estin”, adică „Cuvine-se cu adevărat”. Și valea aceea în care se afla chilia se

---

⁹ Ucenicul.

Minunile Maicii Domnului

numește de către toți până astăzi, Adin, care înseamnă „a cânta”, sau „cântare”, pentru că într-o această s-a cântat întâi îngereasca și prea cuvenită Maicii lui Dumnezeu cântarea aceasta.

MINUNEA a 24-a

Pentru mănăstirea cea din muntele Sinai și minunea pe care a făcut-o Sfânta cântă voiau Părinții să lase mănăstirea pentru lipsa hranei și să se ducă

Această mănăstire a sfântului munte Sinai (după cum arată părintele Nectarie patriarhul Ierusalumului, cel ce a scris și minunea aceasta) mai întâi s-a zidit de prea fericitul împărat Iustinian cel Mare. Acest împărat a împuternicit-o ca să aibă venit și hrană de la vama Egiptului. Deci petrecând multă vreme și arătându-se Mohamed (mincinosul prooroc). Și el a întărit darea aceasta ca adică mănăstirea primească din venitul vămile Egiptului, după cum se vede în așezământul său pe care l-a dat părinților mănăstirii. Dar prin multe prefaceri și schimbări ale sultanilor Egiptului care au urmat, s-a tăiat darea aceasta. Și mai ales că și părinții singuri al lăsat-o, fiindcă câștigase metoace și locuri multe în Damasc și în Tripol și în Gaza, de la binecredincioșii creștini din acele locuri. De acolo aduceau cu caravanele cu cămile toate lucrurile cele trebuincioase mănăstirii în toată vremea. Însă din pricina multor războaie și a multor stăpâniri ce și acolo se ridicaseră, drumurile s-au închis și nu mai puteau administra lucrurile cele de acolo sau alți părinți ca să trimită ceva la mănăstire.

Cu timpul au pierdut și veniturile ce le avea

Minunile Maicii Domnului

mănăstirea în acele locuri ale Arabiei. Deci din pricina nepăcii, a nerânduiei, a tulburărilor și războaielor ce erau în părțile Gazei, a Tripolei și a Damascului s-au închis drumurile o vreme și nu putea caravana cu hrană a veni la mănăstire. Pentru aceasta ajungând părinții la mare nevoie și lipsă s-au adunat și au făcut sfat, hotărând să incuie mănăstirea și să meargă în alte părți să stea o vreme, până ce se va liniști lumea, ca să se deschidă drumurile și să vină caravana. Mai aveau multă bănuială și supărare și de mulțimea puricilor, care nu-i lasa nici ziua, nici noaptea ca să se odihnească. Deci după dce s-au întărit în sfatul acesta și s-au gătit să se ducă s-au suit cu multă mâhnire și cu lacrimi ca să se închine și să liturghisească la sfântul vârș și după ce se va pogorî de acolo să incuie mănăstirea și să se ducă. Așadar, tot soborul s-a suit înainte iar iconomul mănăstirii a rămas mai pe urmă pentru altă oarecare nevoie sau slujbă. Deci când erau părinții dedesubtul sfântului vârș, iconomul era singur suindu-se pe scara muntelui ca la o milă departe de mănăstire. Și, o, negrăită mai înainte rânduială și mare purtare de grijă a Prea Fericitei și Prea Sfintei Fecioare și Născătoare de Dumnezeu Maria, Care mai înainte de a fi lucrul a purtat de grijă și năa lăsat a se face a rămâne dumnezeiescul și sfântul ei lăcaș, adică sfântul rug, negătit și neluminat. Căci părinții se gătiseră a se duce, neavând nici o nădejde de hrană. Iar Nădejdea celor deznădăjduiți și Stăpâna tuturor a adus caravana cu hrană mai presus de nădejde, pe care a voit ca întru acea zi să ajungă la mănăstire, părinții neștiind nimic nicidecum.

Așadar, Prea Curata Stăpână pentru ca să facă să cunoască părinții cum că locul acesta este al ei și că ea este chivernisitoarea și purtătoare de grijă acelei mănăstiri se arată întru aceeași clipă, în chip de femeie cu pruncul în brațe și părinților acolo sub sfântul vârș și

Minunile Maicii Domnului

iconomului acolo jos unde am zis. Și heretisindu-i pe ei ca oricare femeie de cele de loc, i-a întrebat unde merg așa toți împreună, și care-i pricina de a se sui la sfântul vârful. Iar ei i-au spus cuprinzător toată pricina și scopul ce-l au, adică cum că vor să se ducă neavând nicidecum hrană. Și aceia le zice lor: Suiți-vă sus de liturghisiți și când vă veți pogorî veți afla și caravana la mănăstire. Iară ei nicidecum n-au crezut, ci msi ales ca o bârfeală au socotit cuvântul. Și s-au suit neluând în seamă cuvântul femeii. Deci ajungând și iconomul și după ce-au săvârșit dumnezeiasca Liturghie au ieșit și au șezut afară din biserică. Și vorbind între dânșii au povestit iconomului cele pentru femeie și cuvintele ei pe care le-a grăit. Iar iconomul zice: Femeia aceasta m-a întâmpinat și pe mine și mi-a grăit acestea, că a auzit că astăzi vine caravana. Iară mai ales și pentru purici mi-a zis ca să nu ne întristăm, că va fi vremea când se vor pierde cu totul. Deci auzind părinții și pe iconom spunând aceleași, l-au întrebat când și unde l-a întâmpinat. Iar el le-a zis ceasul și locul. Deci au cunoscut că tot în același ceas în care a grăit femeia cu părinții, a grăit și cu iconomul. Și s-au spăimântat minunându-se, fiindcă depărtarea este foarte mare, cam o milă și jumătate, dar cu toate acestea nu au crezut cuvintele femeii a fi adevărate.

Însă pogorându-se și ajungând la locul unde zicea iconomul că a întâmpinat pe femeie, și arătându-le locul, s-au întors și iată văd jos la mănăstire și oameni și cămile, din care unele descărca, iar altele încă venind pe drum. Deci s-au minunat foarte mult nu numai pentru cuvintele femeii, ci mai mult că avuseseră înștiințare și scrisori cum că nu este cu puțință a se trimite caravana. Deci ajungând la mănăstire și întrebând pe cărauși cine i-a trimis, au zis că oarecare femeie Doamnă, împreună cu un bătrân Epitrop al ei i-a încărcat, care precum au zis au

Minunile Maicii Domnului

venit împreună cu ei să se închine acestor sfinte locuri, aducând și caravana aceasta vouă pentru milostenie. Iar monahii au zis: unde sunt oamenii aceia? Și călătorii au răspuns, că după ce portarul a deschis poarta îndată mai întâi au intrat aceia înăuntru. Și întrebând pe portar a zis că asemenea oameni nu a văzut, și nici pe altcineva nu a lăsat să intre înăuntru, căci a așteptat mai întâi să vină iconomul de sus. Deci intrând părinții înăuntru au cercetat chiliile și mănăstirea ca să afle pe asemenea închinători. Atuncidar, neaflându-i au cunoscut cum că acest lucru și facere de bine era a Născătoarei de Dumnezeu și a Proorocului Moise și le-au mulțumit lor, înălțând slavă atotputernicului Dumnezeu și Prea Curatei Maicii Lui și lui Moise slugii sale. Deci de atunci au pierit și puricii nu numai din mănăstire, ci și din tot hotarul acelu sfânt munte. Iar în cealaltă pustie și mai ales în Rait se află multă mulțime de purici. Și la locul unde s-a arătat Prea Sfânta Născătoare de Dumnezeu iconomului, a zidit evlaviosul acela iconom o biserică în numele Născătoarei de Dumneyeu, care și până astăzi se zice Prea Sfânta iconomului.

Iar la locul unde s-a arătat părinților, fiindcă nu era loc a se zidi biserică, au săpat în piatra aceia ce se află acolo drept spre răsărit, fiind ca o tindă, și au așezat acolo înlăuntru o icoană mică a Născătoarei de Dumneyeu, pentru ca să se închine câți trec pe acolo, întru pomenirea minunii și slava Născătoarei de Dumneyeu. Iară localnicii numesc biserica aceia până astăzi o numesc după limba lor Damane, adică a Miresii.

MINUNEA a 25-a

Pentru cel ce s-a lepădat de Hristos prin scrisoare

În părțile Italiei era un oarecare boier, cu numele Carol, care cheltuia averea sa pentru felurite desfătări, îndulciri, și desfrânări trupești; și în puțină vreme sărăcind și nemaiovând de cheltuială ca să petreacă cu galantomie și cu răsfațare ca mai-nainte, s-a întristat și s-a amărât până într-atât încât zicea, ca un deznădăjduit, cuvinte de hulă.

Iar într-una din zile, s-a dus într-o pădure să afle vreun vrăjitor, pe care să-l întrebe dacă nu ar putea diavolul să-l îmbogățească. Deci umblând, l-a întâmpinat pe el diavolul în chip de ostaș, și i-a zis lui: „Eu sunt acela pe care îl cauți. Dacă vei primi să-mi faci zapis scris cu sângele tău, cum că te împreunezi cu mine, și te lepezi de credința ta, eu îți voi da toate bunătățile lumii acesteia, și îți voi face toate voile tale, și vei avea atâta mulțumire încât nu va fi altul asemenea ție”. Deci ticălosul acela, îmbătat de dorul iubirii de deșertăciuni, a primit ca un deznădăjduit ce era și a scris cele împotriva botezului, adică s-a lepădat de Hristos și s-a împreunat cu diavolul. Care i-a și dat desfătări, bunătăți vremelnice după cum i s-a făgăduit. Și lua parte la toate petrecerile lui mergând după el în chipul ostașului și săvârșind toate poftele lui. Iar odată, trecând ticălosul acela pe lângă o biserică, și întorcând ochii către dânsa, a văzut icoana Născătoarei de Dumnezeu. Și aducându-și aminte de fărădelegile lui, a suspinat amar și l-a durut inima lui. Atunci diavolul, lovindu-l cu un toiag, atât de tare încât i-a înnegrit carnea lui, i-a zis: „Păzește-te de-acum înainte, să nu nai îndrăznești ca să privești la Icoana Fecioarei

Minunile Maicii Domnului

Maria, că ea mi-a făcut mie multe pagube, și pe mulți i-a luat din mâinile mele; căci dacă te voi mai prinde vreodată că întorci ochii către dânsa, îți voi da aspră moarte, păgubindu-te de bunătățile vieții celei de acum, iar sufletul tău îl voi lua cu mine în munca cea veșnică”.

Acestea auzind ticăjosul, a rămas întristat foarte, nu atât pentru ranele trupului, cât pentru moartea sufletului. Și socotind cum ar face ca să se izbăvească de robia aceasta, zicea în gândul său: vrăjmașul singur a mărturisit, cum că Preasfânta Fecioară a luat mulți din mâinile lui; deci poate se va milostivi și spre mine darul ei, ca o Maică a lui Dumnezeu Celui întrutot milostiv. Acestea le gândea el, iar vrăjmașul, necunoscând cele ascunse ale inimii lui l-a trecut pe lângă altă biserică, pentru ca să vadă dacă îi ascultă porunca. Și acela văzând ușa deschisă, a alergat cu sârguință și intrând înlăuntru a căzut la pământ înaintea preacinstitei icoane a Maicii lui Dumnezeu, bătându-și pieptul și strigând acestea din adâncul inimii, cu suspinuri și cu lacrimi fierbinți: „Stăpână și Doamnă a lumii! Apucă înainte și mă izbăvește din mâinile diavolului. Multă este puterea Ta, împărăteasă a toate, arat-o și spre mine cel de trei ori ticălos; Mare este milostivirea Ta, milostivește-Te și spre mine cel nevrednic. Nemăsurată este mila Ta, miluiește-mă și pe mine, ticălosul”.

Acestea și altele multe zicând vrăjmașul, de mânie, afară din biserică, făcea multă tulburare. Însă după o bucată de vreme a strigat zicând: „Eu mă duc, necredinciosule, că mă gonește puterea Fecioarei, dar păstrez zapisul tău, și atunci când Fiul ei va face judecată ca să judece lumea, ca un drept Judecător, te va da pe tine în mâinile mele, fiindcă de bună voie te-ai lepădat de credința ta”. Acestea zicând vicleanul, a pierit, iar Carol cu mai multe lacrimi și cu suspine, se ruga mai stăruitor

Minunile Maicii Domnului

către milostiva Maică a Preamilostivului Dumnezeu, cerând milostivire și iertare. Așadar, a urmat trei zile plângând cu amar, din inimă, și zicând cuvinte atât de dureroase și cu așa plângere, încât mai și pietrele lăcrămau.

Și așa de multă osteneală și de bătăile în piept ce le suferise, a obosit. Și puțin adormind, a văzut în vis pe Preasfânta care îi zise lui: „Tu te-ai lepădat de Fiul meu, ce voiești dar acum aici, în casa mea?” Iar el i-a răspuns cu smerită vorbire și cu lacrimi, zicând: „O! Prea slăvită Maică a milostivirii, pentru cine S-a răstignit Fiul tău cel cu totul milostiv și mult îndurat? Pentru cei drepecți sau pentru cei păcătoși? iar eu deși mare fărădelege am făcut, însă tîlharul, desfrânata, desfrânatul și alții mulți mă îndeamnă să îndrăznesc, pe care, pentru nemărginita Lui milostivire, i-a miluit. Care nu Te-au avut pe Tine solitoare și mijlocitoare, Maica Lui cea prea dulce, și totuși nu le-ai încuiat lor milostivirile cele iubitoare de oameni. Și pe mine, care am încredere către Tine oare nu mă va primi? Milostivește-te spre mine, Stăpâna mea, că toate le poți câte le voiești și orice vei cere de la Fiul și Dumnezeuul Tău primești negreșit, fiindcă te-a făcut pe Tine mijlocitoare a păcătoșilor”.

Atunci Stăpâna i-a zis: „fiindcă ai urât fărădelegea ta, și te căiești din toată inima, te primesc pe tine și te întorc la Fiul Meu. Dar să nu te arăți nemulțumitor pentru darul acesta așa de mare, ci să faci lucruri vrednice de pocăință”.

Iar acela, mulțumindu-i cu prisosință, a răspuns: „Stăpâna mea și Doamnă slăvită, toate îți sunt cu puțință Ție; deci, fă-mi mie și darul acesta spre încredințarea iertării mele: Poruncește să-mi întoarcă vrăjmașul zapisul acela viclean, cel scris de mâna mea, ca să nu mă înfricoșeze, cum că vrea să-l aducă la ziua judecării,

Minunile Maicii Domnului

Dreptului Judecător. Cunosc cum că nimic nu este cu neputință la Tine, deci, ca o Maică a Atotputernicului Dumnezeu poți să iei și scrisoarea acea cu totul nebunească, pentru ca să se smerească desăvârșit vicleanul și să nu aibă nici o nădejde asupra mea”. Răspuns-a lui Stăpâna: „întru slava Fiului și Dumnezeului Meu, facă-se ție și aceasta”. Acestea zicând, i s-a părut lui cum că a auzit în văzduh glasuri, zicând: „O! Stăpâna, ca o Maică a dreptății ce ești, să nu faci nedreptatea aceasta, ca să iei pe acela care a mărturisit cu zăpăsul lui cum că este al meu”. Iar Ea a zis: „Vrăjmașule al adevărului, totdeauna ești mincinos, însă acum ai spus adevărul, cum că sunt Maica dreptății și pentru aceasta voi face dreaptă judecată, luând zidirea Fiului Meu din mâinile tale, căci cu nedreptate este ca să o Stăpânești tu, cel străin”.

Acestea auzind Carol, s-a umplut de bucurie și veselie, din care pricină deșteptându-se văzu cu mirare cum că n-a fost vis, ci a aflat, o minune! în mâinile lui, zăpăsul cel scris de el. Câtă veselie socotiți că a fost în ziua aceea, nu numai pentru el, ci și pentru toți acei care au auzit și au văzut zăpăsul acela. Toți s-au minunat de nemărginita milă a Stăpânului, și de puterea cea neasemănată a prea lăudatei Fecioare.

Vestea aceasta s-a dus în multe cetăți și orașe. Și după ce a auzit și Preasfințitul Leon, care era în vremea aceea arhiepiscop în Roma, a trimis oameni de au adus pe Carol. Și văzând scrisoarea aceea, a poruncit să se facă la Biserica de obște slujbă spre mare mulțumire Maicii lui Dumnezeu. Și au săvârșit praznic cu mare veselie și mulți care trăiau în felurite fărădelegi și în desfrânări erau afundați s-au pocăit din tot sufletul, nădăjduind cum că prin rugăciunile Preasfintei Născătoare de Dumnezeu vor dobândi iertarea păcatelor.

Minunile Maicii Domnului

Iar Carol, făcându-se călugăr, a făcut roduri vrednice de pocăință după cum i-a poruncit Doamna noastră și prin darul Ei s-a învrednicit de cereasca fericire. Pe care, să dea Dumnezeu ca noi toți să o dobândim pentru rugăciunile Ei și ale tuturor sfinților. Amin.

MINUNEA a 26-a

Alta asemenea pentru Teofil cel ce s-a lepădat de Hristos tot prin scrisoare

După venirea cea în trup a Domnului nostru Iisus Hristos, cam pe la anul 537, se afla în Eparhia Chilichiei un episcop, iconom al episcopului Cetății Adaneilor, Teofil cu numele.

El era om cinstitor de Dumnezeu, cu fapte bune și care avea bună cunoștință în slujba sa, chivernisind treburile Bisericii cu atâta dragoste de Dumnezeu încât toți erau mulțumiți.

Iar după ce a murit episcopul, a alergat tot norodul la mitropolitul cerându-i să le hirotonisească pe Teofil, care după cum am arătat, era bărbat vrednic și cu fapte bune.

Acesta însă auzind de socoteala poporului, ca un om smerit ce era, n-a voit să primească nicidecum. Atunci mitropolitul, văzând hotărârea lui cea nestrămutată, a hirotonisit pe un altul, căruia i-a zis să iubească pe Teofil și să-l aibă tot pe el ca episcop. Și a petrecut astfel Teofil cu fapte bune și frumoase în slujba sa multă vreme.

Însă vrăjmașul adevărului zavistuind fapta lui cea bună, a uneltit să-l arunce într-o mare prăpastie, după cum i-a și făcut; căci lucrând cu meșteșugurile lui, a

Minunile Maicii Domnului

zavistuit prin oarecare oameni cu rele năravuri până într-atât asupra lui, încât noul episcop l-a urât foarte și în cele din urmă l-a izgonit pe nedrept din dregătoria pe care o avea în biserică, punând pe altul în locul lui.

Nedreptatea aceasta la început a răbdat-o Teofil și nu s-a supărat, dar mai pe urmă diavolul l-a adus spre multă mânie, aducându-i aminte de dregătoria în care a fost și din care a fost scos pe nedrept de către nerecunoscătorul episcop, care ocupa acest înalt loc de mare demnitate numai datorită faptului că el — Teofil — nu voise să-l primească.

Acestea cum și multe altele punându-le vrăjmașul în mintea lui Teofil, i-a dat așa de mare război încât l-a biruit, înduplecându-l să facă episcopului o vrăjitorie ca să-l primească iar în slujba lui cea mai dinainte.

Deci fiind în acea țară un oarecare mare vrăjitor, s-a dus Teofil la dânsul și arătându-i scopul lui, l-a întrebat dacă ar putea să-i ajute. Iar acela i-a răspuns: „Eu aș putea să te pun iarăși în boieria pe care ai avut-o; ba încă pot face ca să ai încă și mai multă cinste decât înainte, dacă te vei închina învățătorului meu și vei face ori ce el îți va zice.

Și mai ales să te păzești ca de foc să nu faci cruce, orice vei vedea, că atunci în zadar va fi toată osteneala mea”. Deci Teofil, ca un ticălos, biruit fiind de mânie a primit.

Și ducându-se într-un loc pustiu a început vrăjitorul a face vrăjitoriile lui strigând pe draci, care îndată s-au adunat mulțime nenumărată. Iar venind mai marele lor a stat în mijloc cu multă îngâmfare.

Atunci a zis vrăjitorul, către Teofil: „Închină-te Domnului nostru”. Și închinându-se el, a zis vrăjitorul către diavolul: „Stăpâne al nostru, omul acesta a fost dat afară din slujba lui de către episcopul său și l-am adus la

Minunile Maicii Domnului

tine ca să-i ajuți”. Răspuns-a diavolul: „Dacă se va lepăda de Hristos și se va face rob al meu, voi face ca să fie primit iarăși în slujba lui și să aibă mult mai mare cinste și desfătare decât mai-nainte, căci tu cunoști puterea mea”. Dar pentru aceasta trebuie să-mi faci scrisoare cu mâna sa cum că se leapădă de Fiul Mariei și să iscălească pentru ca să nu mă batjocorească mai pe urmă.

Atunci Teofil, îngâmfat de slava cea deșartă a lumii acesteia, sau mai bine zis îndemnat de acel începător duh al mândriei, a primit și ca un fără de minte a scris că se leapădă de Mântuitorul și se împreunează cu diavolul. Și iscăind scrisoarea a dat-o vrăjmașului, care l-a îmbrățișat și l-a sărutat, zicându-i: „De acum vei cunoaște puterea mea”. Și zicând acestea s-a făcut nevăzut cu toate duhurile cele rele.

Deci a doua zi, chemându-l Episcopul la sine, l-a pus iconom și cerându-i iertare pentru necinstea ce i-a făcut i s-a închinat făcându-i metanie până la pământ, încât s-au minunat toți cei ce erau de față.

Însă aceasta s-a făcut prin lucrarea diavolului care, ducându-se noaptea la episcop, l-a îngrozit și amenințat până într-atât, încât de frică a primit ca să facă a sa voie!

Deci, înălțându-se Teofil la o cinste mai mare decât înainte, nu mai era smerit ca atunci, ci foarte mîndru. Și se temeau toți de el și-l respectau, iar mai mult decât toți îl cinstea episcopul.

Și venea vrăjitorul acela deseori la el de-l sfătuia ca să păzească făgăduința ce a făcut aceuia care i-a dat cinstea; și nici să nu-i treacă cumva prin minte ca sa se lepede de el și să se facă astfel nemulțumitor către binefăcătorul său. Iar el, ca un stricat de minte, întâi i-a mulțumit pentru sfaturile date, dar mai pe urmă, venindu-

Minunile Maicii Domnului

și în sine, și socotind adâncul pierzării în care s-a afundat, a început a-l urî. Și aducându-și aminte de munca cea veșnică, zicea întru sine acestea: Vai mie! cum m-am rătăcit ticălosul și ca un nebun m-am făcut rob diavolului pentru cinstea aceasta vremelnică! N-am putut suferi lipsa dregătoriei în care am fost, dar cum oare nu am socotit paguba fericirii celei veșnice de care m-am lipsit — și nu m-am gândit la înfricoșata Judecată a împăratului cel ceresc, care mă va arunca în focul cel veșnic. O! nebunia mea! Și cine nu mă va plânge pe mine cel prea fără de minte!

Acestea gândind, se tânguia ziua și noaptea și ca un nevrednic se temea să facă rugăciune, ci numai plângea cu amar, zicând: Vai, ție ticălosul, Teofile! cum ai înnebunit de te-ai lepădat de Stăpânul și Ziditorul tău? Cine mai poate acum să ia zapisul cel scris de mâna mea din ghiarele diavolului? Vai mie ticălosului! Mai bine s-ar fi despicat pământul ca să mă înghită, sau să fi căzut văpaie de foc din cer ca să ardă, decât să mă lepăd de Ziditorul și Mântuitorul meu!

Acestea și altele mai multe zicând, i-a venit puțină îndrăzneală și nădejde din dumnezeiasca milă, și ducându-se la o biserică a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu a căzut înaintea icoanei sale plângând cu amar și suspinând din adâncul inimii.

Și mărturisind cu glas mare fărădelegea lui se ruga și zicea că nu se va ridica de la pământ până ce nu va vedea un mic semn de milostivire de la Maica milei.

Deci a petrecut patruzeci de zile acolo, rugându-se, cu ajutorul Preasfintei care l-a împuternicit de a putut posti atâta vreme, și pe diavoli nu i-a lăsat că să-i facă vre-o supărare.

Și după patruzeci de zile, adormind puțin, văzu în vis pe Doamna lumii, scăparea păcătoșilor și izvorul milei, care

Minunile Maicii Domnului

îi zise lui: „Tu te-ai lepădat de Fiul meu, cum dar să mă rog eu pentru tine?”. Iar acela, cu lacrimi i-a răspuns : „Doamnă și Stăpână, Mântuitoarea lumii! Cunosc cum că mare este fărădelegea mea; am greșit Stăpânului meu, însă cunosc și milostivirea Lui cea nemărginită și nemăsurata iubire de oameni; că pentru păcătoși a pățimit și pe tâlhari și pe vameși i-a mântuit. Și măcar că fărădelegea mea este mai mare și mai grea decât a tuturor, totuși la acoperământul și ajutorul Tău alerg și în noianul milostivirii Atotînduratului Fiului Tău arunc deznădăjduirea sufletului meu, nădăjduind să aflu puțină milostivire. Cred cu tărie că mica mea pocăință și marele Tău ajutor vor îndupleca nemărginita milă a Făcătorului și Mântuitorului meu. Rogu-Te, dar, Stăpâna mea, chezașa celor ce se pocăiesc, fă-mi parte de o mică mângâiere, nu Te îngreșoșa de mine cel desfrânat, nici îți întoarce fața Ta de la mine cel întinat. Mă făgăduiesc Ție, Doamna mea, cum că cu pocăința mea cea bună să amărăsc pe diavolul cel pe care l-am veselit cu făgăduința și împreunarea mea cea fără de pricepere și nebunească, și după cum am supărat pe sfinții îngeri, iarăși să-i veselesc cu lucrurile pocăinței mele, care deși nu va ajunge ca să fie atât de mare cât este fărădelegea mea, ceea ce va lipsi va îndeplini milostivirea Preabunului Stăpân, Care și-a vărsat pentru păcătoși sângele Său cel prea scump. Și de Acela de care ca un nebun m-am lepădat, pe Acela din toată inima îl mărturisesc și îl cred Dumnezeu și Mântuitorul lumii, fiind gata să-mi vărs sângele meu pentru dragostea Lui, ca să se încredințeze de mărturisirea mea. Pe vrăjmașul îl anatematizez și hulesc și mă lepăd de el, iar pe Tine, cinstită împărăteasă a întregii zidiri, Te cinstesc, mă închin și mă rog Ție, să-mi dai ajutorul Tău”.

Acestea zicând, i-a răspuns Stăpâna: „Fiindcă

Minunile Maicii Domnului

iarăși din tot sufletul mărturisești Dumnezeu adevărat pe Fiul meu, voi face rugăciune pentru tine, ca să-ți primească pocăința”. Și îndată deșteptându-se Teofil, din dumnezeiasca milă i-a venit îndrăzneală și nădejde de mântuirea lui, și vărsând lacrimi peste lacrimi, după trei zile, iar a văzut pe Stăpâna, care cu strălucită și senină față i-a zis lui: „Bucură-te, că Fiul meu a primit pocăința ta și îți iartă fărădelegea; deci sârguiește-te până la sfârșitul vieții tale ca să dai lupta și nevoința cea cuviincioasă, și să-ți aduci aminte totdeauna de o facere de bine ca aceasta”.

Iar Teofil, mulțumind, a răspuns: „Deoarece mi-ai luat întristarea cea nemăsurată, rogu-mă Ție, Atotputernică Stăpâna, fă ca să-mi iau înapoi de la diavolul zăpădul meu cel nebunesc spre încredințarea iertării mele. Că acest zăpădul mă întristează și mă necăjește când îmi aduc aminte că se află în ghiarele vicelanului vrăjmaș și cu totul mă împruținez la suflet”. Răspunsu-i-a lui Preacurata: „Teme-te de Dumnezeu, căci scris este: „Voia celor ce se tem de El va face”.

Deci, trezindu-se plin de bucurie Teofil și rugându-se încă trei zile ca și mai înainte, i s-a arătat din nou Prealăudata în vedenie, zicându-i: „Pentru ca să te încredințezi cum că ți-a primit Domnul pocăința ta și te-a izbăvit din robia diavolului, primește și zăpădul cel scris cu însăși mâna ta”.

După care îndată deșteptându-se a văzut (o! minune!) că zăpădul cel scris și iscălit de el era în mâinile lui!

Și cine va putea povesti oare bucuria și veselia de care s-a umplut? Slăvind pe Dumnezeu și mulțumind Preacuratei Fecioare, a propovăduit tuturor mila Ei cea nemărginită și pururea cea neasemănată.

De aceasta înștiințându-se episcopul și toți ai

Minunile Maicii Domnului

cetății, au slăvit pe Dumnezeu cel ce a făcut o minune ca aceasta. Iar Teofil, urând toate voile trupului și lepădându-se de toată slava cea deșartă și cinstea cea vremelnică, a murit desăvârșit pentru lume și a slujit Bisericii aceleia a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu toată viața lui, cu multă sârguință și smerenie.

Și mutându-se din această viață și-a dat cinstitul său suflet în mâinile lui Dumnezeu și a fost îngropat în biserică chiar înaintea, preasfintei icoane a Preacuratei Fecioare, în locul unde a făcut mărturisirea păcatului său. Și pentru marea lui pocăință și nevointă cum și pentru faptele bune pe care le-a săvârșit, bună mireasmă a izvorât din trupul lui și multe minuni s-au săvârșit întru slava lui Dumnezeu, și a Maicii lui de către cinstite moaștele sale.

Această istorisire a fost scrisă de un ucenic al lui Teofil, Eftihian cu numele, care la toate cele arătate mai sus a fost de față și a mărturisit, pentru ca să știm noi păcătoșii cât poate Stăpâna îngerilor, folositoarea și mijlocitoarea noastră.

Pentru ale cărei rugăciuni, o! de ne-am învrednici fericirii celei cerești. Amin.

MINUNEA a 27-a

Pentru cel ce a văzut pe Preasfânta împărtășind
cu pâine cerească
pe frații cei ce se ostenesc

Pe vremea Sfântului Sava, fiind în Lavra lui mulți călugări îmbunătățiți care slujeau Domnului, s-a dus și un boier, de bun neam și bogat ca să se facă călugăr, pe care l-a primit cu bucurie Sfântul. Și fiindcă nu era învățat cu osteneala, îl chivernisea, nelăsându-l să se ducă cu

Minunile Maicii Domnului

ceilalți frați la lucrările cele grele ale pământului, unde se lucra până la al nouălea ceas, când veneau, citeau slujba de obște și tocmai după vecernie mâncau — o dată în zi — după rânduiala vieții celei monahicești.

Deci fiindcă aceasta nu putea să o facă acel nou începător, i-a poruncit să se nevoiască în mănăstire, după putere, și să postească în fiecare zi până ce se adună toți frații ca să mănânce împreună cu dânșii după rânduială. Însă el nici măcar porunca aceasta nu o păzea, ci mânca în chilia sa fel de fel de mâncăruri pe care i le aduceau rudeniile lui. Aceasta deși o știa Sfântul, totuși ca unui nou începător, ca să nu se tulbure, nu-i zicea nimic, ci numai ruga pe Dumnezeu ca să-l îndrepteze.

Deci sosind praznicul Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu cel din ziua de 15 a lunii August, în dimineața cea de dinaintea prăznuirii, a spus Sfântul fraților care trebuia să plece în ascultare la munca câmpului, să se întoarcă în mănăstire la ceasul al nouălea, pentru ca să cânte Vecernia. Iar noului începător, de asemenea, i-a zis să se ducă la Vecernie în biserică, după ce toți părinții și frații vor fi adunați —și să cânte; și ceea ce va vedea și auzi să-i spuie și lui în urmă. Așadar s-a și făcut.

Deci după ce s-au adunat părinții a văzut noul începător o minunată vedenie, nu în vis dormind, ci în stare trează și anume: O prea frumoasă femeie stând în mijlocul a 2 îngeri strălucind mai tare decât razele soarelui, și un înger ținea în mâini un potir plin cu pâine cerească, iar celălalt o mahramă subțire.

Iar acea frumoasă femeie, care era Preacurata Stăpână, ținea o linguriță de aur și ducându-se pe rând, la fiecare frate, după ce îngerul cu mahramă ștergea fața lui de sudoare și se închina Prea Sfintei, Ea cu lingurița dădea fiecăruia pâine cerească, din potir.

Acestea văzându-le noul începător și minunându-

Minunile Maicii Domnului

se, s-a apropiat voind ca să se învrednicească și el, unui asemenea dar.

Însă nu i s-a îndeplinit dorința deoarece nici îngerul nu l-a șters cu mahrama, nici Preasfânta nu l-a împărtășit, ci i-a zis lui: „Pâinea aceasta este însuși trupul Fiului meu și Dumnezeu și o primesc numai acei care se curățesc în fiecare zi din post până seara în ceasul acesta. Iară tu care nu postești, cum vei putea să te împărtășești cu pâine ca aceasta?”

Răspuns-a el zicând: „Măcar să mă șteargă și pe mine îngerul cu mahramă aceea sfințită”. „Dacă voiești ca să te șteargă cu mahramă să te ostenești și tu ca aceștia. Lor li s-a șters sudoarea fiindcă au fost asudați de osteneală, dar pe tine de care sudoare să te șteargă?”

Acestea auzind el s-a îngrozit și alergând la egumenul a zis: „Văzut-ați oare vedenia pe care am văzut-o eu nevrednicul?”. Răspunsu-i-a sfântul: „Acea ce ai văzut a fost spre îndreptarea ta. Toți frații sunt încredințați că Preasfânta îi sfințește ca să fie vrednici a se împărtăși cu Dumnezeieștile Taine la toate praznicele”.

Din acea vreme a început a se osteni și mai mult și a mânca mai puțin. Și așa în fericită ascultare sfârșindu-se, s-a învrednicit de fericirea cea cerească. Amin.

MINUNEA a 28-a

Pentru cea care a născut un prunc negru și din
ape cu copilul s-a izbăvit
de către Maica lui Dumnezeu

Peste marele râu Naris, care trece prin mijlocul orașul Narini, s-a fost zidit un mare și frumos pod, râul

Minunile Maicii Domnului

acesta fiind foarte lat și adânc.

În acest oraș era un boier bogat care avea multe slugi și mulți robi; Și între aceștia se afla și un arap pe care îl iubea mult boierul pentru că îi făcea multe slujbe.

Deci, întâmplându-se să nască soția boierului, a făcut un copil negru ca cerneala; așa de negru încât era mai ca și arapul. Iar din ce cauză nimeni nu știa, căci femeia era curată, se păzea de astfel de fapte și pe alt bărbat nu cunoștea în afară de soțul ei.

Și mai ales avea mare evlavie către Preasfânta, pentru care o iubea Stăpâna și o învrednicea de multe haruri, între care a fost și acesta pe care mai jos îl vom scrie.

Deci toți cei ce-l vedeau pe copil, nu numai străinii, ci chiar și boierul, socoteau cum că cu arapul l-a făcut, din care pricină avea mare supărare boierul și-i era rușine de oameni. Pentru că toți în toate părțile numai de aceasta vorbeau, și de multe ori îl biruia supărarea, până într-atât, încât cugeta să omoare pruncul, pe arapul și pe soția sa.

Însă Preasfânta îi dădea răbdare pentru că cunoștea curăția nevinovatei aceleia. Și făcându-se femeia sănătoasă, boierul ca să scape de ocara oamenilor i-a zis: „O! femeie rea! Ia-ți copilul cel de pripas pe care l-ai născut în desfrânare, fugi degrabă din casa mea și du-te în locul unde să nu te vadă ochii mei, pentru ca nu cumva să mă mânia vreodată și să te omor”.

Aceasta zicind a apucat-o pe ea de cosițe (părul capului) și a dat-o afară din casă împreună cu pruncul.

Deci plângând ea și tânguindu-se, s-a dus la un unchi al său, socotind că o va primi la casa sa, ca una ce era din sângele lui. Iar acela a alungat-o cu multe ocări și defăimări.

Și așa au făcut toate rudeniile ei, socotind toți

Minunile Maicii Domnului

cum că în adevăr cu arapul a făcut copilul. Deci văzând că toate rudele ei au ocărat-o și alungat-o, s-a întristat și deznădăjduit până într-atât, încât ca o ticăloasă își pusese în gând să se omoare împreună cu pruncul, nemaiputând să sufere ocara oamenilor. Acestea cugetând, a intrat într-o Biserică a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu și căzând înaintea icoanei Ei a plâns atâta încât a udat pardoseala bisericii, zicând: „Prea dulce mea Doamnă și Stăpâna! Nu pot să mai sufăr defăimarea oamenilor și ocara; deci mă rog milostivirii Tale să nu lași sufletul meu să se muncească pentru moartea cea de bună voie pe care eu acum mă duc să o primesc”.

Și după ce a plâns multă vreme, s-a dus în târg și ajungând aproape de râu a strigat cu mare glas în auzul tuturor: „Ascultați-mă, pentru numele lui Dumnezeu!”.

Deci toți au stat locului ca să audă ce vrea să spună. Și a zis ea: „Născătoarea de Dumnezeu și Stăpâna să arate vreun semn la aceia care mă clevetesc cu nedreptate, că eu nu am să mai fac decât aceasta”. Și sfârșind aceste cuvinte s-a aruncat în râu, împreună cu pruncul.

Iar bărbatul ei și oarecare din rudenii care s-au întâmplat acolo în târg s-au întristat de moartea ei.

Și ducându-se în biserică se rugau cerând de la Dumnezeu ca să nu-i pedepsească pentru pricina aceasta, deoarece ei nu știau dacă a fost nevinovată sau nu, ci numai copilul prin culoarea pielii ar fi mărturisit pe tatăl său.

Astfel, pe când se rugau ei, au auzit afară glasuri din norod, lăudând cu mare strigare pe Domnul care scăpase pe femeie din râu, sănătoasă împreună cu pruncul, care acum era alb și foarte frumos.

Deci, îndată alergând la dânsa și bărbatul ei înspăimântat, a îmbrățișat-o plângând; și cerând iertare

Minunile Maicii Domnului

pentru asprimea cu care s-a purtat față de dânsa, săruta pruncul, laudând pe Domnul, Care n-a lăsat să moară nevinovată, învinuită cu nedreptate.

Apoi, întrebând-o cum s-a făcut minunea, ea a răspuns: „Când am văzut că m-ați ocărit toți și m-ați izgonit, din prea mare supărare și amărăciune, am pus în gând să mă omor; însă mai întâi, intrând în biserică, am căzut și m-am rugat Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, pe care în urmă am văzut-o în fundul râului unde m-am aruncat, care mi-a zis mie: „Să nu te întristezi că eu nu te las să te îneci”. Atunci am văzut că apa a stat despărțită în două părți și nu s-a apropiat de mine. Iar eu am spus: „Dar pentru ce să voiesc viață, Stăpâna mea? ca să am supărări, ocări și munci?”.

Grăit-a Preasfânta: „Altă femeie mai slăvită decât tine să nu fie în orașul vostru, nici alt copil mai frumos decât al tău”. Acestea zicând m-a luat de mână cu copilul și aducându-mă pe pod mi-a zis: „Fiindcă bărbatul tău vrea semn ca să creadă că al lui este copilul, să se facă mai alb decât toți pruncii cetății voastre”. Și îndată după ce a zis acestea Preasfânta s-a înălțat la ceruri, iar pruncul prin minune s-a schimbat cu frumusețea aceasta.

Deci auzind și văzând cei ce stăteau de față o minune ca aceasta, au slăvit pe Dumnezeu și pe Stăpâna pururea Fecioară. Iar pe femeie o rugau să-i ierte de clevetirea cea nedreaptă, și mai ales bărbatul său, care o ruga să se întoarcă la casa lui.

Însă ea a zis: „Se cuvine să slăvesc pe Dumnezeu și pe Stăpâna mai mult, pentru că acum te-ai încredințat că nu ți-am vândut cinstea ta, decât pentru că mi-a scăpat viața mea. Deci de-acum înainte nu se cade să mai slujesc casei tale, arătându-mă astfel nemulțumitoare către Făcătoarea de bine care mi-a făcut acest minunat dar. Tu m-ai izgonit și m-ai urât, iar Ei i-a fost milă de mine și nu

Minunile Maicii Domnului

m-a lăsat ca să pier cu trupul și cu sufletul”.

Apoi s-a dus la o mănăstire de fecioare și s-a făcut călugăriță.

Și trăind viață îmbunătățită și minunată, s-a învrednicit de împărăția cerurilor, pe care dea Dumnezeu ca noi toți să o dobândim. Amin.

MINUNEA a 29-a

Pentru oarecare mănăstire, care ajungând la mare nevoie, a fost ajutată cu preaslăvire de Maica lui Dumnezeu

Pe vremea când stăpâneau dreptcredincioșii împărați se afla într-un loc pustiu o mănăstire închinată pururea Fecioarei Maria, pe care monahii trăitori acolo, neîncetat o lăudau și o slăveau.

Iar creștinii, știind evlavia lor, le trimiteau în fiecare an cele trebuitoare și aveau cu ce trăi; pentru că nu numai norodul cel de obște, ci și împărații le trimiteau daruri și îi ajutau.

Însă după o vreme, sculându-se cu război păgânii barbari și biruind pe creștini, le-au luat pământurile de hrană din care mănăstirea primea venituri, iar împărații nu mai aveau voie să trimită de cheltuială ca mai înainte.

Deci, nemaivând monahii cele de trebuință acolo, s-au gândit să plece în altă parte. Și într-una din zile, s-au sfătuit ca să săvârșească Dumnezeiasca Liturghie, să se împărtășească toți cu Sfintele și Preacuratele Taine, să se ierte unul cu altul și apoi să se ducă fiecare unde-l va îndrepta Dumnezeu.

Deci, adunându-se ei și cântând toată slujba cu lacrimi, în timpul când se cânta: „Cuvine-se cu adevărat a te ferici pre Tine, Născătoare de Dumnezeu” și celelalte,

Minunile Maicii Domnului

au auzit zgomot și lovituri în jitnițe și ieșind trapezarul afară a aflat (o! minune!) toate lăzile și toate jitnițele pline de grâu ales și frumos; pe care văzându-l după Liturghie frații s-au bucurat cu bucurie mare și au strigat cu mare glas: „Slavă Ție Dumnezeule! Mulțumim Ție Doamne, că nu ne-ai lăsat pe noi nevrednicii robii Țăi, ci ne-ai trimis putere din înălțime”. Și nu numai minunea cu grâul a săvârșit-o Stăpâna, ci și altele asemenea, pentru că s-au găsit toate vasele pline de vin și de untdelemn, de legume și de toate cele ce sunt spre trebuința trupului, cu îndestulare, încât le-a ajuns hrana aceea pe mai mulți ani.

Deci, umplându-se ei de tot binele, cu toții s-au veselit și s-au hotărât ca nimeni și niciodată să nu mai pună în gând ca să plece din acea sfințită mănăstire, nici să se lenevească vreodată de la cântările și laudele către Făcătoarea de bine.

Și așa au petrecut viața cu fapte bune și niciodată n-au fost lipsiți de cele de nevoie, pentru că ori de câte ori aveau trebuință de ceva, le trimitea împărăteasa cea cu îndestulare dăruitoare. Pentru ale cărei rugăciuni dea Dumnezeu să ne învrednicim de fericirea cea cerească. Amin.

MINUNEA a 30-a Pentru Romanul care a înviat

În părțile Romei vechi era un boier, judecător al unei cetăți, bogat în bunătățile cele trupești, însă cu sufletul sărac, lipit și robit de voile trupului. Avea însă către Preasfânta multă evlavie și la săraci multă milostenie împărțea cum și tuturor celor care aveau trebuință.

Și odată a plecat el de acasă ducându-se la o

Minunile Maicii Domnului

adunare de mai mulți boieri, de unde trebuiau să plece cu toții călări pe cai într-o plimbare afară din cetate.

Avea însă boierul acesta și un alt bun obicei. Totdeauna când trebuia să se ducă undeva, înainte de a pleca de acasă, stătea înaintea icoanei Preasfintei, rugându-se câțva timp, zicând închinăciunea îngerească cum și alte rugăciuni pe care le mai știa și cerând să-l acopere cu darul Ei și să-l păzească de cursele diavolului.

Și așa a făcut și în ziua când a plecat cu prietenii lui la plimbare, însă vicleanul îl vrăjmașuia pentru multa evlavie pe care o avea către cea Preanevinovată și căuta vreme potrivită să-l omoare.

Deci când trecea peste un râu, a intrat diavolul în calul boierului și l-a sălbătăcit așa de tare, încât l-a aruncat în cel mai adânc loc al apelor. Iar tovarășii lui, văzând că a căzut în râu și s-a înecat, s-au întristat de moartea lui. Și plângându-l ca pe un prieten, s-au întors înapoi ca să vestească rudeniilor lui trista întâmplare, ca să pună să i se cânte prohodul, socotind că de bună seamă a murit, după cum chiar cu ochii lor au văzut.

Însă ajutorul cel de obște al creștinilor, grabnica sprijinitoare și mijlocitoare a păcătoșilor, nu l-a lăsat pierzării, ci cu milostivirea Ei cea de Maică l-a izbăvit din moartea cea trupească și sufletească. Pentru că îndată ce a căzut în râu, a chemat pe Stăpâna zicând: „Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, ajută-mi mie!” Și când a ajuns în adânc a văzut-o; și ținându-l pe dânsul de perii capului l-a scos afară, ducându-l într-un minut de ceas în casa lui și zicându-i: „Iată ai scăpat sănătos; de-acum să nu mai greșești, ci mulțumind lui Dumnezeu Făcătorul de bine fă lucruri vrednice de pocăință ca să te mântuiești”.

Și cei care se aflau în casa lui, văzându-l pe dânsul plin de apă și de frică mai mult mort că nu știa

Minunile Maicii Domnului

nici unde se găsește, s-au înfricoșat. Și după o bucată bună de timp, venind cei împreună călători cu el și văzându-l, cu bucurie s-au înspăimântat.

Deci, spunându-le el tuturor cu de-amănuntul toate, cu toții au slăvit și laudat pe Stăpâna cea prea minunată.

Iar arhiereul vremii de atunci adunând pe toți dreptcredincioșii creștini a săvârșit un praznic de veselie, întru mulțumire Doamnei noastre. Și boierul acela nu s-a mai întors la calea cea mai dinainte, ci ducându-se într-o mănăstire a Preasfintei, s-a îmbrăcat în chipul cel îngeresc, făcându-se monah, slujind bisericii cu viețuire îmbunătățită și plăcută lui Dumnezeu.

Și așa s-a învrednicit de împărăția cerurilor pe care dea Dumnezeu ca noi toți să o dobândim. Amin.

MINUNEA a 31-a

Pentru cel ce nu putea să învețe carte, decât
numai aceasta: Bucură-Te, Marie!

În aceeași cetate era un om cu numele Ioan, foarte evlavios și bogat, dar avea mintea lui atât de greoaie, că nu putea să învețe carte nicidecum și nici măcar o rugăciune pe care să o zică după rânduiala creștinilor. Pentru aceasta s-a dus într-o mănăstire și dăruind acolo toate câte erau ale lui, s-a făcut monah pentru ca să-l învețe frații carte.

Deci, pentru multa bogăție pe care o avea, l-au primit cu dragoste și toți îi spuneau Psalmi și rugăciuni, însă el nu putea să învețe nimic.

Atunci un frate iscusit și cu fapte bune, citindu-i lui toate rugăciunile, una câte una, l-a întrebat care din toate i s-a părut mai frumoasă, ca să-l învețe, el a zis că

Minunile Maicii Domnului

aceea: „Bucură-te, Marie” i-a plăcut mai mult.

Deci punând osteneală multă, după multă vreme a învățat închinăciunea îngerească, adică aceasta: „Născătoare de Dumnezeu Fecioară, Bucură-Te, ceea ce ești cu dar dăruită, Mărie” și celelalte.

Și s-a umplut de multă bucurie și veselie că a învățat închinăciunea aceea îngerească, încât se părea că a găsit o comoară de mult preț. Și în toată vremea alt cuvânt nu zicea, decât numai aceasta : „Bucură-Te, ceea ce ești cu dar dăruită, Marie”, Pentru aceasta toți frații i-au scos poreclă zicându-i: „Bucură-Te, Marie”, de care el însă mult se veselea, și totdeauna se ruga către pururea Fecioara, zicând închinăciunea aceea îngerească cu bucurie și veselie neasemănată.

Și aceasta au zis-o pururea pomenitul până în ceasul în care i-a ieșit fericitul lui suflet.

Iar după ce i-au cântat prohodul după rânduiala, l-au îngropat într-un loc deosebit, pentru că sfințitele lui moaște au răspândit bună mireasmă, care nu s-a împutinat după ce l-au acoperit, ci încă mai mult creștea în fiecare zi. Și simțeau frații un miros de negrăită bună mireasmă.

Deci, când i-au făcut pomenirea cea de nouă zile, au văzut o minune preaslăvită și s-au înspăimântat. Și anume a răsărit din mormântul lui un crin prea frumos, și pe fiecare frunză erau scrise aceste cuvinte cu slove de aur: „Bucură-Te, ceea ce ești cu dar dăruită, Marie”. Și buna mireasmă a crinului aceluia nu se asemana cu nici o floare pământească.

Iar egumenul a zis fraților: „Iubiții mei! Din lucrul acesta minunat putem cunoaște ce mare sfințenie a avut fericitul acesta și cât de multă dragoste către Doamna noastră!

Deci, cu cuviință este să vedem și rădăcina

Minunile Maicii Domnului

acestui crin, pentru ca să înțelegem cu ce daruri se răsplătește acel ce iubește din toată inima pe pururea Fecioara. Și săpând mormântul au văzut cum că crinul a crescut din gura Cuviosului și s-au înspăimântat. Iar poruncind egumenul ca să se desfacă sfintele moaște au văzut cum că pe inima lui era icoana Preasfintei Născătoare de Dumnezeu și mult s-au înspăimântat.

Deci luând cu litanie și cu tămâieri sfințitul acela crin, l-au așezat în cinstit loc, împreună cu sfintele moaște. Și toți îl cinsteau și se cucerniceau de el, pentru dragostea Maicii lui Dumnezeu.

Pentru ale cărei rugăciuni dea Dumnezeu să ne învrednicim și noi de fericirea cea cerească. Amin.

MINUNEA a 32-a

Pentru copilul irinicului (sau pașnicului) care s-a izbăvit din apele râului

În părțile Lombardiei era un bătrân cu soția sa, cu fapte foarte bune, având multă evlavie către Preasfânta Fecioară.

Și din multa dragoste pe care o avea, cheltuind mulți bani, a zugrăvit pe un perete al casei lor icoana Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, foarte frumoasă și prea minunată. Deci, ori de câte ori treceau pe dinaintea sfintei icoane, în oricare zi sau ceas, se închinau zicând închinăciunea cea îngerească. Iar Preacurata, pentru a lor bună obișnuință, le trimitea darul ei, toate cele bune, cum și toată veselie. Și petreceau ei cu așa fapte bune și erau așa de liniștiți, necertându-se unul cu altul și nici cu vecinii lor, încât toți i-au numit zicându-le „pașnici”.

Deci aveau ei un prunc de trei ani, care văzând pe tatăl său și pe maica sa că stau de multe ori înaintea

Minunile Maicii Domnului

sfintei icoane și se roagă cu evlavie, a luat și el obișnuință a face așa. Și de câte ori trecea pe acolo se închina, urmând pe părinții lui.

Iar când a început a vorbi, învățându-l pe el închinăciunea cea îngerească, o zicea ori de câte ori trecea pe lângă sfânta icoană și se ruga, nu din evlavie, ci din obișnuință. Și ca un prunc ce era, văzând pe Sfânta stând pe scaun (după cum era zugrăvită), socotea că aceea ar fi fost Doamna casei; pentru aceasta se temea și se închina Ei, după cum vedea pe părinții lui că făceau.

Deci, într-una din zile, jucându-se cu alți copii la țărniștile râului, din lucrarea urătorului de bine a căzut în apă, iar ceilalți copii mergând au vestit maicii lui că s-a înecat fiul ei.

Atunci a alergat ea plângând, cu toți vecinii și ajungând la râu, pentru că era foarte adânc, s-au dezbrăcat doi oameni și s-au dat la fund, căutând cu sârguință, dar nu l-au aflat. Iar femeia uitându-se în altă parte, mai în jos, a văzut pe copil stând deasupra apei, în mijlocul râului, ca și cum ar fi șezut pe un scaun prea minunat.

Deci întrebându-l: „Fiul meu, cum te afli?” el i-a răspuns zicând: „Bine, maica mea, că Doamna mă ține și nu mă tem”. Iar femeia, de bucurie, n-a înțeles despre cine a zis. Deci ridicându-l oamenii l-au dat maicii lui, care bucurându-se s-a dus la casa ei, unde tocmai sosise și bărbatul său. Și auzind el de întâmplare, l-a întrebat să-i spună cum a scăpat. Iar pruncul a răspuns așa: „După ce am căzut în râu, a alergat Doamna aceea a casei noastre (și a arătat cu degetul icoana Născătoarei de Dumnezeu) care m-a răpit din apă și m-a ținut deasupra până când m-au luat oamenii”.

Auzind acestea cei ce erau de față, mult s-au minunat, mai ales când au văzut pe prunc că arată cu

Minunile Maicii Domnului

degetul icoana și căzând la pământ s-au închinat. Și au slăvit darul Ei făcând toată noaptea priveghiere. Căci oricine îl întreba pe copil de acea întâmplare, el răspundea spunându-i pricina curat; când era vorba de altceva, zicea cuvintele strâmbe și îngânate, ca toți copiii mici, iar când istorisea despre minune, spunea cuvintele așa de lămurit și așa de bine întocmite că se minunau toți de un lucru ca acesta.

Așadar, toți aceia care cinstesc sfintele icoane cu evlavie, ca și pruncul acela, se izbăvesc din tot felul de primejdii vremelnice și se învrednicesc de bucuria și veselia cea netâlcuită. Pe care, o! de-ar da Dumnezeu să o dobândim noi toți, întru Iisus Hristos Domnul nostru, căruia I se cuvine slava în veci. Amin.

MINUNEA a 33-a

Pentru iudeul care s-a izbăvit din legături și a crezut în Domnul

În părțile Lombardiei, trecea odată pe un drum un neguțător foarte bogat, iudeu (evreu) de neam, pe care atacându-l hoții, l-au jefuit și robit. Și legându-l cu lanțuri de fier, l-au aruncat într-o închisoare întunecoasă, nădăjduind că vor mai scoate de la el și alți bani, iar dacă nu, în cele din urmă să-l omoare.

Deci, aflându-se rob acel ticălos iudeu, se tânguia cu amar, gândindu-se în multe feluri cum ar putea face ca să scape din acea nevoie.

Și aducându-și aminte că Fecioara Maria, care face multe minuni la creștini, ar putea să-l izbăvească și pe dânsul, dacă va chema-o cu credință, s-a umilit din toată inima și a zis acestea cu lacrimi: „Doamnă și împărăteasă a Cerului și a pământului! Arată milele Tale

Minunile Maicii Domnului

și spre mine ticălosul, ca să se facă minunat darul Tău, după cum de multe ori nenumărate semne și minuni ai făcut, precum am auzit de la creștini; că pe mulți îndrăciți i-ai vindecat, fel de fel de boli ai tămăduit și pe robi cu preaslăvire i-ai slobozit. Milostivește-te dar și spre mine cel nevrednic și nu-ți aduce aminte de răutatea strămoșilor mei, ci, ca o Maică a milei, după cum creștinii Te propovăduiesc, ajută-mi mie la o nevoie ca aceasta și mă izbăvește pe mine, ca și eu să cred în Unul Născut Fiul și Dumnezeuul Tău și să propovăduiesc minunile Taie”.

Deci după ce s-a rugat el astfel, adormind puțin, văzu o împărăteasă preaslăvită, strălucind mai mult decât soarele și înconjurată de îngeri, care după porunca Ei i-au scos lanțurile cu care era încătușat. Iar el, de bucurie îndată deșteptându-se văzu, nu în vedenie ca mai-nainte, ci de față, cu ochii, pe Doamna noastră întru slavă și strălucire multă, către care zice: „Spune-mi Stăpână, numele Tău, ceea ce ai făcut cu mine atâta bunătate, ca să știu pe făcătoarea mea de bine”. Iar Ea a răspuns: „Eu sunt Maria, pe care ai chemat-o și te-am ascultat; că deși neamul iudaic este vrăjmaș mie și Fiului meu, ca unii ce nu cred în întruparea Lui mântuitoare, deoarece cu credință și cu lacrimi ai strigat, ca un Dumnezeu milostiv și nepomenitor de rău s-a milostivit spre tine și a poruncit ca să te mântuiesc din două primejdii: a trupului și a sufletului”.

Acestea zicând, a poruncit îngerilor de l-au dus într-o prăpastie adâncă și înfricoșată foarte, în care erau nenumărate suflete ce se munceau cu negrăită muncă, de unde ieșea un miros greu, de nesuferit. Și văzând iudeul aceasta, de frică, a căzut la pământ, iar Stăpâna i-a zis: „Munca aceasta este a jidovilor celor necredincioși care nu cred în iconomia cea în trup a Stăpânului și Fiului

Minunile Maicii Domnului

meu Hristos Dumnezeu”. Apoi, ducându-l într-un munte înalt, a văzut un loc frumos, plin de veselie, din care ieșea o bună și dulce mireasmă, în care era o mulțime de norod ce cânta neîncetat, veselindu-se. Și mirându-se iudeul de o frumusețe nemaivăzută ca aceea, i-a zis Stăpâna: „Aceasta este soarta sufletelor pe care le-a izbăvit Fiul lui Dumnezeu cu sângele lui cel prea scump și prea curat. Deci din aceste două locuri pe care ți le-am arătat, alegeți care-ți place”.

Acestea zicând, împărăteasa a toate s-a înălțat la ceruri. Iar iudeul acela, aflându-se în afară de închisoare, a dat laudă Stăpânei, Făcătoarei de bine. Și s-a botezat îndată, lepădându-se de bogăție și de rudeniile lui. Și făcându-se monah a slujit din inimă Făcătoarei lui de bine, care l-a izbăvit și către credința cea adevărată minunat l-a povățuit.

Și așa s-a învrednicit de cereasca fericire. Amin.

MINUNEA a 34-a

Pentru copilul care fiind omorât de iudeul, tatăl său, a înviat și a mărturisit pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu

O evreică oarecare, fiind însărcinată și aproape să nască, avea mare durere și multă muncă, după cum se întâmplă de multe ori femeilor. Și oricâte feluri de doctorii i-au făcut și i-au dat, nimic nu i-a ajutat.

Deci, nefiind cu putință ca să nască pruncul, cumplit muncindu-se, aștepta din ceas în ceas ca să-și dea sufletul, nefericita. Atunci o femeie creștină care s-a întâmplat acolo, i-a zis: „Dacă voiești să te ușurezi, cheamă pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, că nu poți să găsești alt ajutor”. Deci bolnava, având mari

Minunile Maicii Domnului

dureri, cu smerită și domoală vorbire a zis acestea cu lacrimi: „Binecuvântată Marie, pururea Fecioară! Deși sunt nevrednică eu, cea cu totul pângărită ca să te chem pe Tine, pentru că mă trag din neamul acela care a ucis pe Fiul Tău, aud însă cum că milostivirea și mila Ta se dă în dar celor păcătoși în fiecare zi. Rogu-mă, dar, Ție, izbăvește-mă din această primejdie și făgăduiesc a primi împreună cu pruncul pe care îl voi naște dumnezeiescul Botez”.

Acestea zicând, a născut îndată un copil, parte bărbătească și în scurtă vreme după ce s-a sculat din pat s-a botezat împreună cu copilul.

Iar bărbatul ei în acel timp nu s-a întâmplat acasă, fiind plecat într-un oraș departe. Deci venind el și auzind de cele petrecute în lipsa lui, s-a mâniat foarte și a omorât pruncul. Iar vecinii care s-au adunat la nenorocirea aceea, vrând să-l prindă și să-l ducă la judecată, el a fugit.

Deci fiind urmărit de aproape, a fugit evreul până ce s-a ostenit și văzând în drum o biserică, ca să scape, a intrat în ea și s-a ascuns. Iar înăuntru, stând el îngrozit, a văzut o icoană a Preasfintei Fecioare și cu darul lui Dumnezeu luminându-se cu inima, a grăit acestea: „O! Stăpână, mare este milostivirea Ta! că acoperi și păzești pe un ticălos și păgân care a omorât pe fiul său, iar acum stă în casa Ta și nu se deschide pământul ca să îl înghită. Deci fiindcă atât de mare este bunătatea Ta, miluiește-mă pe mine, după cum Preaînduratul Fiul Tău a miluit pe Pavel prigonitorul și iartă toate fărădelegile mele, căci cred că negrăit și fără de stricăciune ai născut pe Iisus, pe care îl mărturisesc Dumnezeu și om, a Cărui milă este nemăsurată și iubirea de oameni neasemănată!” Acestea zicând și rugându-se el cu lacrimi, l-au ajuns creștinii și prinzându-l pe dânsul l-au legat.

Deci a zis către ei: „Rogu-mă vouă, pentru

Minunile Maicii Domnului

Domnul, duceți-mă la un preot ca să primesc sfântul Botez; și iau de martor pe Dumnezeu că aceasta nu o zic de frica morții, sau fiindcă mă tem; doresc numai să mor cu o moarte cuviincioasă, după ce mă voi lumina cu sfântul Botez”.

Deci îndeplinind ei această dorință a lui, după ce s-a botezat, l-au dat judecății; și fiind osândit la moarte, l-au închis până a doua zi, când trebuia să-l omoare. Iar femeia lui plângea cu amar pentru moartea copilului. Însă pe când îl ținea pe genunchii ei și suspina nemângâiată, văzu (o! minune!) că copilul a înviat. După care îndată auzind că bărbatul său s-a botezat, iar pentru ucidere vor să-l omoare, luând pruncul, a alergat în grabă la judecată. Și văzând toți copilul, au slăvit pe Dumnezeu, liberând pe ucigașul. Care fiind acolo de față și căutând pruncul la gît, unde știa că-i dăse lovitura cu cuțitul, a găsit rana, care, din iconomia Preasfintei se cunoștea foarte bine. Și au văzut-o toți cei ce erau de față, și astfel s-a propovăduit această dumnezeiască minune. Dar cu aceasta, iubiților, n-a săvârșit încă facerile ei de bine împărăteasa cea prea milostivă, ci minunea urmă minunii. Căci s-a dat copilului dar, de vorba bine și curat, ca un om de douăzeci de ani.

Deci, deschizându-si gura lui a zis: „Maica milostivirii și a toată mângâierea, Maria cea înainte de naștere și după naștere Fecioară și Maica lui Dumnezeu m-a înviat, pentru întoarcerea la credința cea dreaptă a părinților mei, și spre muștrarea necredincioșilor iudei, care nu cred în întruparea lui Dumnezeu”.

Acestea auzindu-le cei ce erau de față, au lăcrimat de bucurie, slăvind pe Domnul și pe Stăpână. Iar tatăl copilului a slujit toată viața lui Preasfintei, scriind multe cuvinte asupra necredincioșilor iudei și spre lauda Maicii lui Dumnezeu; și mulți s-au întors la dreapta credință

Minunile Maicii Domnului

printr-însul. Asemenea și copilul acela crescând a făcut multe fapte bune cu mare dragoste de Dumnezeu ca și tatăl și maica sa. Iar când s-au mutat din această viață, s-au dus în împărăția cea cerească. Pe care dea Dumnezeu cu toții s-o dobândim. Amin.

MINUNEA a 35-a

Pentru bătrânul bolnav care s-a însănătoșit și ca un voinic tânăr a devenit

Pe timpul când Britania era dreptcredincioasă, se afla într-o chinovie un preacuvios monah, care avea multă evlavie către Prea Sfânta Fecioară. Și așa de mult o cinstea, că dacă s-ar fi întâmplat să audă numai de numele Ei cel prea lăudat, adică dacă ar fi zis cineva „Maria” ori Născătoare de Dumnezeu, sau chiar el singur citind undeva asemenea cuvinte, pleca genunchii și făcea închinăciune până la pământ. Și așa a făcut acel îmbunătățit monah și credincios prieten al Preasfintei Fecioare, Maicii lui Dumnezeu, toată viața lui.

Și ajungând la adânci bătrânețe s-a îmbolnăvit; și slăbise așa de mult că nu putea să se mai ridice din așternutul său, din care pricină egumenul i-a dat de ascultare un ucenic ca să-i gătească cele spre trebuință, însă odată s-a întâmplat că ucenicul nu era acasă, iar bătrânul avea nevoie să se scoale din pat. Deci făcându-și obișnuita lui rugăciune, a încercat de mai multe ori să se ridice, dar n-a putut.

Atunci, îndreptându-și ochii către icoana Preasfintei, a lăcrimat și a zis către dânsa, cu credință: „Prea dulcea mea Stăpână, ajută-mi mie”. Și îndată (o! grabnică auzire!) s-a aflat în fața lui împărăteasa a toate, care i-a zis: „Pentru multa ta evlavie și pentru dragostea

Minunile Maicii Domnului

pe care o ai către mine, iată că-ți adaog încă treizeci ani de viață în această lume și-ți dăruiesc să ai putere ca pe timpul când erai de treizeci ani. Iar aceasta ți-o fac pentru că-mi place viețuirea ta și pentru că cinstești așa de mult numele meu”.

Și zicând PreaSfânta acestea, s-a înălțat la ceruri. Iar monahul din acel ceas s-a făcut sănătos și puternic cu trupul. Și toți frații văzându-l mergând cu veselie și auzind de minunea făcută cu dânsul s-au înspăimântat și au prins multă evlavie către el.

Iar el, aducându-și totdeauna aminte de Făcătoarea lui de bine, o lăuda neconținut și o slăvea: cu posturi, rugăciuni, privegheri și cu alte faceri de bine, până când s-a odihnit întru Iisus Hristos, Domnul nostru, Căruia i se cuvine slava în veci. Amin.

MINUNEA a 36-a

Pentru frații care s-au certat și de către Preasfânta Stăpâna s-au împăcat

În chinovia cea mai sus arătată, din îndemnarea diavolului, s-au certat odată doi frați. Deci unul, ca un îmbunătățit și drept-credincios ce era, îl iertase pe celălalt și se ruga pentru sufletul lui, pe când acesta se mândrea și spunând egumenului minciuni, a zis că tovarășul său ar fi făcut un păcat plin de rușine.

De aceasta luând cunoștință monahul cel cucernic, s-a mâhnit foarte și s-a rușinat, neputând să sufere o clevetire ca aceea.

Însă neavând în oameni nădejde, ci la Atotputernicul Dumnezeu și la Preacurata Maica Lui, a alergat la darul lor ca să-i ajute, pentru ca să nu se rușineze de frații săi.

Minunile Maicii Domnului

Deci, într-o dimineață, când se cânta Utrenia, văzu pe clevetitorul stând în strană cu nerușinare, aproape de el, nicidecum căindu-se pentru nedreapta lui clevetire.

Atunci fratele biruit fiind de mâhnire, neputând să-l vadă, a plecat din biserică și ducându-se într-un Paraclis, a căzut la pământ rugându-se cu lacrimi și zicând: „Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, nădejdea celor deznădăjduiți și ajutorul celor neajutorați, grăbește și mă izbăvește de clevetirea cea nedreaptă, că dacă nu va apuca înainte darul tău, nu găsesc alt ajutor”.

Acestea zicând, a văzut pe Preasfânta că ședea aproape de sfințita masă, împreună cu un cinstit și drept încuviințat bărbat. Iar fratele privind la ei cu frică și cu evlavie, i-a văzut că s-au închinat către răsărit când au cântat cântăreții: „Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh”.

După care, întorcându-se Stăpâna către dânsul, i-a zis cu lină față: „Să nu te mihnești mai mult, că m-am rugat pentru tine Fiului meu și a luminat pe vrăjmașul tău ca să se căiască de păcatul lui, pentru ca să nu se muncească, iar tu ca să te izbăvești de nedreapta clevetire”. Iar el a zis: „Te rog pe Tine, Doamna mea, spune-mi cine este sfântul acesta care șade împreună cu Tine și pentru ce acum vă închinați?” Răspunsu-i-a Preasfânta: „Acesta este Ioan Evanghelistul, fiul meu cel dăruit de Stăpânul când era pe cruce. Și să nu te miri că ne-am închinat lui Dumnezeu, pentru că totdeauna când voi oamenii cântați aici pe pământ laude și Slavoslovii Sfintei Treimi și noi cei din împărăția cerească ne închinăm și împreună ne bucurăm pentru slava cea care cu cuviință și după datorie se dă Preaslăvitului și Prealăudatului Dumnezeu; și ne plecăm cu evlavie capetele, închinându-ne Făcătorului și Mântuitorului

Minunile Maicii Domnului

nostru”. Acestea zicând, s-a înălțat la ceruri împărăteasa Atoate, lăsând în urma ei o așa bună mireasmă, încât toți s-au minunat.

Iar clevetitorul acela, din mirosul acelei bune mireseme desăvârșit umilindu-se, a mărturisit înaintea tuturor nedreapta clevetire.

Deci, monahul cel cucernic, povestindu-le ou de-amănuntul vedenia și ducându-se în biserica unde s-a arătat Stăpâna, ieșea încă bună mireasmă din marmura pe care stătuse cu preacuratele sale picioare; pe care marmură scoțând-o, a păstrat-o și păzit-o totdeauna ca pe niște moaște sfinte, pentru aducerea aminte de minunea pe care a făcut-o Preaslăvita Născătoare de Dumnezeu.

Pentru ale cărei rugăciuni, o! de am dobândi fericirea cerească! Amin.

MINUNEA a 37-a

Pentru ostașul cel desfrânat care prin rugăciunile Maicii lui Dumnezeu a căpătat iertare de păcate

Era odată un ostaș cu viață foarte stricată, destrăbălată, și plină cu tot felul de păcate; iar mai ales în desfrânare era vestit. Și având el o soție îmbunătățită și cu frică de Dumnezeu, de multe ori îl sfătuia ca să se lase și să se pocăiască de păcatele lui. Deci, înduplecându-l pe dânsul buna lui soție, postea cele patrusprezece zile de la începutul lunii August în cinstea Preasfintei, cum și toate ajunurile praznicelor ei, nemâncând în aceste zile altceva decât pâine și apă, și numai o singură dată, tocmai după al nouălea ceas.

Și nu numai la această faptă bună l-a povățuit pe dânsul, ci și la sfânta rugăciune, căci luând buna

Minunile Maicii Domnului

obișnuință a sta de multe ori înaintea icoanei Preasfintei, zicea cu evlavie închinăciunea îngerească, cum și alte rugăciuni pe care le mai știa.

Deci, într-o zi, intrând în biserică și rugându-se înaintea unei icoane pe care zugravii o numesc *Eliusa*, adică *Milostiva* (în care Preasfânta ține pe Domnul ca pe un prunc în brațele sale), a văzut o preaslăvită minune pe care i-a arătat-o Cel Multmilostiv, ca să se umilească inima lui și să urască păcatele sale, după cum s-a și făcut. Căci uitându-se la Pruncul cel AtotStăpânitor, a văzut că era rănit peste tot corpul și din răni curgea sânge proaspăt, ca și cum rănilor ar fi fost făcute chiar în ceasul acela.

Și umilindu-se el cu inima de acea jalnică priveliște, a plâns cu amar; și rugându-se Preasfintei a zis acestea din tot sufletul: „Preadulcea mea Doamnă și Stăpână! Milostivește-Te spre mine cel necredincios și ca o mijlocitoare a păcătoșilor ce ești, mijlocește către Domnul să mă ierte și pe mine păcătosul. Atunci a auzit un glas din icoană zicând: „Voi, păcătoșilor, cu gura îmi ziceți Maica milostivirii, iar cu fărădelegile voastre mă faceți Maică a întristării și a mâhnirii”. Iar el, auzind aceste cuvinte, a căzut cu fața la pământ și tânguindu-se, zicea: „Nu te mânia Stăpână, pe mine cel ticălos, ci ca o mijlocitoare și ajutorătoare a păcătoșilor roagă-Te pentru mine că mult poate rugăciunea Ta către Stăpânul”. Astfel rugându-se ostașul și stând cu fața la pământ, pentru că nu îndrăznește să ridice ochii săi, a auzit pe Preasfânta zicând către Domnul: „Fiule al meu Preaiubite, miluiește pentru dragostea mea pe păcătosul acesta, care cade cu lacrimi și-și mărturisește păcatele sale”. Iar Stăpânul i-a răspuns: „Să nu mă superi pentru acesta o! Maică, că nu este vrednic de iertare”. Zis-a Preasfânta: „Fiule al meu Preadulce, adu-ți aminte de dragostea mea cea de Maică,

Minunile Maicii Domnului

cu care te-am hrănit și te-am alăptat și lasă-i acestuia fărădelegile lui”. Răspuns-a El, zicând: „Pe bună dreptate, O! Maică, nu pot să te ascult”. Zis-a din nou Stăpâna: „Nu-ți cer să-l judeci după dreptate, ci după milostivirea cea nemărginită, fiindcă toți mă numesc Maica milostivirii”.

Răspunsu-i-a Hristos: „Să nu Te ostenești că nu Te ascult pe Tine pentru acesta; adu-ți aminte că și eu m-am rugat Tatălui Meu de trei ori în vremea patimii, că de este cu puțință să se mântuiască omenirea într-alt chip, să nu primesc moarte, și nu M-a ascultat”.

Deci, când a văzut Stăpâna cea mult milostivă că mulțimea fărădelegilor ostașului aceluia oprea mila lui Dumnezeu, a plecat genunchii și creștetul său cel preacurat ca să se închine, pentru ca să silească — cu chipul acesta al smereniei — milostivirile Iubitorului de oameni spre milă, după cum s-a și întâmplat. Căci văzând-o că s-a plecat ca să I se închine n-a lăsat-o, ci i-a zis El: „Fiindcă în lege este scris să cinstească fiecare pe tatăl și pe maica sa, nu-ți voi trece cu vederea cererea Ta”.

Apoi a zis: „Să fie iertate fărădelegile lui și ca semn al dragostei să se apropie ca să-mi sărute rănile mele”. Și ridicându-se el spre a face aceasta, o! minune! îndată ce săruta o rană, se vindeca și alta iarăși asemenea, până ce le-a sărutat pe toate — și toate desăvârșit s-au vindecat.

Deci, încredințându-se de iertarea sa, mulțumind Domnului și pururea Fecioarei Maicii Sale, s-a dus la casa sa și vestind soției sale toate cele întâmplate, a înapoiat tuturor toate cele luate cu nedreptate și a dat multe milostenii.

Apoi sfătuindu-se cu soția sa, prin bună învoială s-au călugărit amândoi, femeia ducându-se într-o

Minunile Maicii Domnului

mănăstire de fecioare, iar el într-o mănăstire de bărbați, în care era viață de obște.

Și s-au săvârșit, cu fapte bune, întru Iisus Hristos — Domnul nostru. Căruia I se cuvine slava în veci. Amin.

MINUNEA a 38-a

Despre frumusețea cea nemărginită a pururea Fecioarei Maria, pe care s-a învrednicit a o vedea un cleric evlavios și cu fapte bune

În Paris era odată un cleric îmbunătățit și înțelept, care cu frumoasa scriere se îndeletnicea. Și având acest om multă evlavie către Preasfânta Fecioară, dorea ca să vadă în această lume frumusețea ei cea preaslăvită.

Deci, având această dorință de multă vreme și pentru aceasta de multe ori rugându-se lui Dumnezeu, l-a ascultat pe dânsul „Cel ce face voia celor ce se tem de el”, căci trimițând un înger din Cer, i-a zis lui: „împărăteasa lumii a auzit rugăciunea ta și m-a trimis ca să-ți spun ție ca să te pregătești, căci Duminică în ceasul Utreniei va veni ca să o vezi, însă nu în toată mărimea frumuseții Ei, ci numai pe cât poate să vadă firea omenească. Însă să știi, că de atâta strălucire ai să te lipsești de lumină și ai să rămâi cu totul orb”. Iară el a răspuns: „Cu bucurie și cu veselie primesc ca să mă păgubesc de lumina cea vremelnică, numai să mă învrednicesc a vedea prea frumoasa și strălucita față a Doamnei și Stăpânei mele”.

Și ducându-se îngerul, a rămas clericul gândindu-se și socotind și din puțina credință îndoindu-se, zicea întru sine: Cum voi petrece eu toată viața mea orb, neputând ca să mai scriu și nici să fac vre-o altă slujbă

Minunile Maicii Domnului

pentru hrana trupului?

De aceasta aducându-și aminte, cugeta să închidă un ochi și numai cu celălalt să se uite la Născătoarea de Dumnezeu, pentru ca să nu rămână orb desăvârșit.

Deci, când a sosit ceasul hotărît, a stat de față înaintea lui împărăteasa Atoate, cu atâta strălucire și frumusețe, încât limba omenească nu poate ca să o spuie nici să o înțeleagă.

Iar el, după ce a privit-o puțin timp numai cu un ochi, bucurându-se cu cutremur de o slavă ca aceea nemărginită și de mare cuviință, s-a gândit să deschidă și celălalt ochi, pentru ca să dobândească mai multă veselie și bucurie, însă Stăpâna, făcându-se nevăzută de ochii lui s-a înălțat la Ceruri îndată; iar el a rămas numai cu un ochi sănătos (cu cel pe care îl ținuse închis) iar de cel cu care văzuse strălucirea Prea Curatei a orbit desăvârșit.

Atunci dar mâhnindu-se și imputându-si puțina sa credință, se defăima pe sine, zicând: „Vai mie, nebunului! cum m-am lipsit de o strălucire slăvită și cerească desfătare ca aceasta! Pentru ce nu m-am uitat eu cu amândoi ochii și să fi rămas cu desăvârșire orb, numai să nu mă fi lipsit de o strălucire ca aceasta! O! Dumnezeul meu! Primesc și sunt gata să mă lipsesc și de lumina celuilalt ochi, numai învrednicește-mă să mai văd odată pe Doamna și Stăpâna mea!”.

Deci făcând rugăciune de multe ori către Fecioara, cu lacrimi și cu posturi ca să i se mai arate și a doua oară, a venit îngerul și i-a zis: „împărăteasa Atoate s-a milostivit de nevoința și de lacrimile tale și a primit ca să vină iară și să o vezi, dacă te mulțumești să rămâi orb pentru dragostea Ei”.

Răspuns-a el, zicând: „Nu am cuvinte ca să-i mulțumesc după cum se cade pentru darul Ei; mă închin și o slăvesc pentru așa de mare facere de bine; și nu

Minunile Maicii Domnului

numai de lumina ochilor sunt gata să mă păgubesc, ci și de mâinile sau picioarele mele și chiar de viața aceasta vremelnică primesc să mă lipsesc, numai să văd pe Doamna mea”. Zis-a lui îngerul : „Pentru această evlavie a ta, te vei învrednici ca să vezi pe Stăpâna, mâine; și nu numai că nu te vei lipsi de lumina ochiului sănătos, dar și pe celălalt îl vei dobândi și vei vedea cu amândoi ochii curat și luminat și se va veseli inima ta”.

Deci, arătându-se iarăși Preasfânta, tocmai așa s-a întâmplat, după cum i-a spus lui îngerul. Și de lumina aceea nepovestită pe care a văzut-o, a căzut cu fața la pământ, precum oarecând Apostolii în Tabor. Însă, dându-i lui dar și putere Stăpâna și luminându-i sufletul, când s-a ridicat, s-a aflat cu amândoi ochii și a mai văzut-o încă multe ceasuri în urmă și mult s-a veselit.

Deci înălțându-se Ea la Ceruri, el a rămas mulțumindu-i pentru atâta facere de bine. Și petrecând tot restul vieții sale întru fapte bune, s-a mutat la veșnicele și fericitele cerești lăcașuri. Pe care să ne învrednicim și noi a le dobândi, pentru rugăciunile Stăpânei celei prealăudate și ale tuturor sfinților. Amin.

MINUNEA a 39-a

Pentru copilul care a înviat și a mărturisit pe cel
ce l-a ucis

O femeie oarecare îmbunătățită, - cu frică de Dumnezeu și cu mare evlavie către Preasfânta, avea de soț pe un necredincios și nelegiuit bărbat. Căci trăind în fărădelege cu altă femeie, pe a sa, cea după lege, o ura și o vrăjmășuia (după cum fac unii ca aceștia) și nici cele mai de trebuință ale ei nu i le da.

Deci, fiindcă el nu aducea cele trebuitoare în casă,

Minunile Maicii Domnului

ci lipsea cu zilele pentru ca să-și facă voile lui cele rele, sărmana femeie neavând cu ce trăi, a luat un copil al unui om bogat pentru ca să-l alăpteze.

Însă, într-o noapte, pe când ea dormea, soțul ei care o ura de moarte și voia să o piardă, a intrat pe furiș în casă și orbit fiind de diavolul, sau mai bine-zis de voirea lui cea rea, a omorât copilul, socotind în minte că judecata o va găsi vinovată și o va condamna la moarte pe soția sa. Deci făcând aceasta a fugit, furișându-se binișor.

Iar dimineța, când femeia a găsit pruncul mort, a început a plânge și a se tângui, neștiind cum s-a întâmplat pricina. Și adunându-se toți vecinii, a venit și tatăl copilului care, plângând pentn că l-a aflat mort așa deodată, n-a crezut ce-a spus femeia, ci socotind că ea l-a omorât, a tras-o la judecată pentru ca să fie condamnată la moarte ca ucigașă.

Iar adevăratul ucigaș, fățarnicindu-se înaintea lumii, spunea minciuni, zicând că soția sa este o desfrânată și se făcea că este foarte supărat pe dânsa!

Și așa nevinovata aceea a fost condamnată la moarte cu nedreptate.

Deci, pe când o duceau la locul osândeii, pentru că n-a avut nenorocita pe pământ nici un ajutor sau apărător la o nevoie ca aceea să mijlocească la judecător pentru dânsa, a chemat puterea și ajutorul cel de sus, zicând: „Preaslăvită și Atotputernică Stăpână și Doamnă a toată zidirea, ajută-mi mie ticăloasei în această năpăstuire și înduplecă pe Dreptul Judecător ca să nu lase să mă omoare cu nedreptate”.

Așa a zis din adâncul inimii și îndată (O! grabnicul ajutor și sprijin!) s-a arătat înaintea tuturor o femeie cu chip prea încuviințat și cinstit, foarte frumoasă la față și strălucită, având un prunc în brațe, care a zis

Minunile Maicii Domnului

către judecător așa: „Așteaptă puțin ca să facă această judecată Fiul meu”. Atunci a zis lor Dumnezeuiescul Prunc: „Nu judecați după față ci după dreptate ca să nu luați de la Dreptul Judecător veșnică pedeapsă.

Pentru ce, o! necunoscătorilor, ați osândit fără dovezi pe cea nevinovată? Așa poruncesc legile? Aduceți pruncul cel ucis aici ca să fac Eu dreptate ucigașului”. Deci, auzind cei ce stăteau de față atâta înțelepciune din gura unui prunc, s-au spăimântat și aducând pe cel mort, a zis către dânsul Fiul cel ceresc: „n numele Domnului ridică-te și ne spune nouă cine te-a ucis”. Atunci, înviind pruncul mort, a vorbit curat și a zis ucigașului pe nume arătându-l cu degetul întru înfricoșarea tuturor celor de față.

După care, femeia cea care se arătase cu pruncul în brațe înălțându-se la ceruri, judecătorii au poruncit să-l lege pe ucigaș de coada unui cal, și să-l tragă prin toată cetatea.

Deci târându-l astfel pe toate străzile cetății, în cele din urmă și-a dat sufletul, ticălosul. Iar nevinovata femeie fiind liberată, a mulțumit pururea Fecioarei Stăpânei, ducându-se într-o mănăstire, unde cu viață îmbunătățită trăind, s-a săvârșit întru Hristos Iisus Domnul nostru. Căruia I se cuvine slava în veci. Amin.

MINUNEA a 40-a

Pentru copilul de iudeu, care împărtășindu-se cu Dumnezeuieștile Taine, a scăpat neatins de focul cuptorului

În părțile Răsăritului era un iudeu care avea un copil de șapte ani. Deci într-una din zile, luându-se cu alți copii de ai creștinilor (cum se întâmplă adeseori), fără să

Minunile Maicii Domnului

bage de seamă, a intrat într-o biserică și a primit cinstitul Trup și Sânge al Domnului, după cum a văzut și el pe ceilalți copii că au făcut, căci Preotul n-a știut; a crezut că e un copil de creștin și l-a împărțășit.

Iar după ce a luat și anafura, ducându-se acasă a spus părinților săi.

Atunci tatăl său, ca un vrăjmaș a lui Hristos ce era, vrând să spele ocară făcută de pruncul, după cum ca un rătăcit al legii lui Moise socotea, a apucat pe nevinovatul copil și l-a aruncat într-un cuptor cu foc, mai punând încă și alte multe lemne pentru ca să-l ardă mai degrabă.

Însă Cel ce a păzit neatinși pe cei trei coconi în mijlocul cuptorului Chaldeilor, a acoperit și pe acel binecuvântat copil, și nu a fost ars de focul cel atotmistuitor, ci ședea în foc ca și cum ar fi stat în rouă, odihnindu-se.

De aceasta auzind maica lui, a alergat cu lacrimi socotind că-l va găsi prefăcut în cenușă, însă ducându-se împreună cu alții care se adunaseră acolo, au văzut pe copil stând în mijlocul flăcărilor, nimic suferind, că nici îmbrăcămintea nici perii capului său nu au fost atinși.

Și după ce l-au scos afară înspăimântați și înfricoșați, au strigat toți că se cuvine să fie aruncat în cuptor tatăl lui ca să moară cu asemenea moarte. Și așa s-a și făcut; căci legându-l pe dânsul, și aruncându-l înăuntru, îndată a fost mistuit, ticălosul.

Iar copilul întrebat fiind, a răspuns, zicând: „Femeia aceea care este în biserica unde am mâncat pâinea, și ține un prunc în brațele Ei, ședea aproape de mine și mă acoperea cu haina Ei; și nu s-a apropiat văpaia de mine nicidecum”.

Atunci au înțeles că Preasfânta a fost aceea care l-a acoperit pentru că primise darul Sfintei împărțășiri.

Minunile Maicii Domnului

Iar evreica, cunoscând credința cea adevărată, a doua oară s-a născut împreună cu pruncul, botezându-se în numele Sfintei Treimi.

Asemenea încă și alți iudei care au fost acolo au crezut în Domnul Hristos. Căruia se cuvine slava în veci. Amin.

MINUNEA a 41-a

Pentru amestecătoarea de sânge și ucigătoarea de fiu pe care Preacurata a izbăvit-o de păcat

În Roma era un boier de bun neam și îmbunătățit, care socotind cum că viața aceasta vremelnică trece ca un vis, a hotărât să se depărteze de lume pentru ca să-și caute de mântuirea sufletului său.

Deci, învoindu-se cu soția sa și cerându-i iertare, i-a lăsat singurul copil (parte bărbătească) pe care îl făcuse cu dânsa, și s-a dus într-altă parte, într-un loc liniștit. Și acolo, trăind cu dragoste și cu frică de Dumnezeu, s-a săvârșit în pace, mutându-se la cereștile lăcașuri.

Iar femeia rămânând în casă numai cu copilul, îl iubea peste fire, ținându-l în brațe mai toată ziua și toată noaptea, și într-una îl dezmierda și îl săruta. Și nu numai cât a fost mic a făcut ea asemenea, ci și după ce se făcuse mare, bărbat desăvârșit, ca o maică neînțeleaptă, dormea împreună cu dânsul, ca pe vremea când era copil mic, și nu se gândea nenorocita ce alunecare mare putea să-i vie printr-însul.

Deci din neluarea aminte a ei cum și din îndemnarea diavolului, a căzut în păcat cu dânsul, ticăloasa, iar când a cunoscut că a rămas însărcinată de fiul ei a ajuns într-așa stare de mâhnire, că voia să se

Minunile Maicii Domnului

omoare, însă gândind la mila cea nemărginită a lui Dumnezeu n-a căzut în deznădăjduire, ci a alergat deodată la Domnul Cel prea îndurat. Și din acel ceas n-a mai făcut nimic în casă, ci toată vremea a petrecut-o cu posturi, cu milostenii, cu rugăciuni și cu lacrimi din tot sufletul.

Iar după ce a venit vremea nașterii, ducându-se într-un loc ascuns al casei sale a născut, și ce să nu se afle rușinea, a aruncat pruncul într-un loc plin de necurătenii unde a murit.

Și nu s-a auzit nimic o bucată de vreme despre acest fapt.

Însă începătorul răutății nu s-a săturat cu cele ce îi făcuse ei până atunci, ci s-a hotărât ca să o rușineze și înaintea oamenilor și mai mult să o necăjească, că astfel din multă mâhnire să moară nepocăită.

Deci, prefăcându-se preînrautățitul cum că ar fi duhovnic înțelept, înainte văzător și cunoscător al inimilor omenești, învăța pe norod. Și pentru ca să se creadă cuvintele lui, a descoperit multe omoruri și furturi, cum și alte fărădelegi, încât îl avea la evlavie și ținea la el nu numai poporul cel de obște, ci și boierii și chiar judecătorii cetății.

Iar într-o zi, a zis el către aceștia: „Preacinstiți boieri! eu astăzi, mari și înfricoșate lucruri vreau să vă povestesc și mai ales despre o faptă păgânească fărădelege și cu totul necuvioasă care s-a făcut în cetate, atât de grozavă, încât mă minunez cum de n-a aruncat Dumnezeu foc ca să ardă toată Roma după cum odinioară Sodoma și Gomora, pentru că aici s-a făcut mai mare și mai urâtă păgânătate decât cele ce s-au făcut acolo.

Aflați dar că cutare femeie (și i-a zis pe nume) care, pentru fățarnicia și evlavia ei cea mincinoasă o socotiți ca pe o sfântă, a păcătuit cu fiul ei, a făcut un

Minunile Maicii Domnului

copil și apoi l-a omorât, pentru ca să nu se mai audă de o faptă ca aceasta”.

Aceasta auzind cei ce erau de față, n-au crezut, ci s-au împotrivit, zicând că spune minciuni, pentru că femeia aceea ar fi un suflet foarte bun și cu frică de Dumnezeu, pe care tot poporul o știa și se cucernicea către ea.

Atunci vrăjmașul, dovedind învinuirea cu jurământ, a zis: „Puneți să se facă un foc aici și aduceți pe femeie să ne întrebăm amândoi, și care se va găsi mincinos din noi doi, să fie ars de viu”.

Deci judecătorii chemând de față pe cea învinuită, i-au zis: „Doamnă, știi că proorocul acesta pe care l-a trimis Dumnezeu în această vreme pentru mântuirea noastră, te învinovățește cum că ai făcut cutare faptă. Deci dacă ai greșit, mărturisește-o, iar dacă nu, dovedește-l pe dânsul că pe un pârâș mincinos”.

Iar femeia, luminată fiind de Dumnezeu, a răspuns: „Prea înțelepți Judecători, dați-mi un termen de câteva zile spre a putea răspunde la o învinuire ca aceasta; căci zice înțeleptul Solomon: Să nu răspundă cineva degrabă la mare întrebare, ci mai întâi bine de tot să se gândească și apoi să dea răspunsul cel care se cuvine”.

Acestea zicând, i-au dat un termen de opt zile.

Deci ieșind de la judecată s-a dus la casa ei; și neavând la oameni nădejde ci numai la Dumnezeu, a plâns cu amar.

Apoi, ducându-se la Arhiereul de atunci al cetății, Lucian cu numele, a căzut la picioarele lui mărturisindu-și păcatul său cu atâta zdrobire de inimă și cu atâtea lacrimi, încât s-a minunat Arhiereul și i-a zis: „Îndrăznește fiică, spre mult Înduratul și Milostivul Dumnezeu, că mai mare este milostivirea lui decât toate

Minunile Maicii Domnului

fărădelegile tale; că El n-a urât pe Pavel prigonitorul, nici pe Petru, cel care s-a lepădat de El. Și nu numai că i-a iertat, dar și cei mai întâi stătători ai Apostolilor i-a așezat. Roagă-te dar, cu lacrimi, Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, că Ea este nădejdea cea mai temeinică a celor deznădăjduiți și a tuturor păcătoșilor mijlocitoare și fiindcă termenul de judecată este scurt nu-ți dau alt canon decât să te rogi neîncetat cu zdrobire de inimă și cu lacrimi și rugăciunea să fie iertarea fărădelegilor tale”.

Din niște cuvinte ca acestea îmbărbătându-se ea cu o mare nădejde în Dumnezeu și în Preacurata Maica Lui, s-a întors la casa sa.

Deci, închizându-se într-o cămăruță deosebită — plângând toată săptămâna nemângâiată și bătându-și pieptul, ochii și mâinile înălțate către cer le ținea, iar inima către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, rugându-se Ei ca să o izbăvească de primejdia cu care era amenințată și să nu fie rușinată în fața judecătorilor și a întregii cetăți.

Și fiindcă din toată inima, cu lacrimi fierbinți și cu credință se ruga, a auzit-o îndată Ajutătoarea cea grabnică a celor ce în primejdii sunt fără de ajutor.

Deci, când a venit ziua hotărâtă și a plecat, mergând cu slujnicele și rudeniile sale la divan, însăși Stăpâna cea Atotputernică a însoțit-o pe ea și împreună cu dânsa au călătorit până la priveliștea aceea.

Iar începându-se judecata, au zis judecătorii către cel pe care îl socoteau a fi cleric (adică către diavolul): „Iată, Părinte duhovnice și învățătorule, femeia pe care ai clevetit-o, zicând despre ea că ar fi făcut acele rușinoase și nelegiuite fapte. Dovedește-o și o înfruntă pe dânsa față către față, ca astfel să fie condamnată la moarte prin ardere cu foc, după cum singur ai cerut și așa s-a hotărât. Iar dacă te vei arăta pârâș mincinos — după lege— să

Minunile Maicii Domnului

primești tu asemenea pedeapsă”, însă clericul, uitându-se lung la femeie, se mira și să vorbească nicidecum nu putea. Atunci i-au zis judecătorii: „Ce stai așa nedumerindu-te și de ce-ți este frică și nu o învinovățești pe dânsa după cum făceai mai-nainte?”. Răspuns-a duhovnicul: „Această femeie nu este amestecătoarea de sânge și ucigătoarea de fiu pe care am învinovățit-o, ci una dintre cele mai îmbunătățite și sfinte cu viața din fiicele Ierusalimului). Și mă tem să o spun cine este, și nu pot ca să o mărturisesc, căci Maria aproape de dânsa este și așa o acoperă și o păzește pe ea, încât nici nu mai este cum a fost înainte, ci alta asemenea ei, însă cu totul schimbată”.

Și așa mincinosul fără să vrea a spus adevărul, căci în acel ceas femeia nu mai era păcătoasă ca mai înainte, ci prin sfințita pocăință se schimbase cu dumnezeiasca schimbare a dreptei celui Preaînalt.

Acestea auzindu-le ei, s-au însemnat cu semnul cinstitei și de viață făcătoarei Cruci; din care pricină, neputând blestematul suferi puterea Ei, făcutu-s-a ca un fum și a pierit din mijlocul lor. Atunci, cei ce erau de față, minunându-se, au slăvit pe Dumnezeu și din acel timp pe femeia aceea au respectat-o mai mult și au avut către dânsa mai mare evlavie.

Iar ea, mulțumind Făcătoarei de bine după cum se cuvenea, cu fapte bune și plăcute lui Dumnezeu și-a petrecut restul vieții sale, spre rușinarea urâtorului de bine și întru slava Celui cu totul Preaîndurat. Amin.

MINUNEA a 42-a

Pentru cel ce a fost dat diavolului de maica lui
încă de la zămislirea sa

Un oarecare bărbat cu femeia lui, amândoi temători de Dumnezeu, făceau multe milostenii și alte fapte bune. Deci trăind ei mulți ani împreună, s-au învoit să se depărteze de amestecarea cea trupească; și așa au trăit ei multă vreme ca niște frați iar nu ca cei însurați. Însă vrăjmașul păzirii curăției a zavistuit fapta lor cea bună, și într-o zi în sâmbăta cea Mare a luptat și ispitit pe bărbat până la atâta, că n-a mai putut să sufere și a căzut cu femeia în păcat fără voia ei; care ocărându-l mult și muștrându-l, i-a adus aminte de Ziua cea vrednică de cinste. Însă el n-a luat în seamă muștrarea, ci se aprindea de patimă.

Atunci femeia a zis cu mânie: „Fiindcă nu ai evlavie, nebunule, spre învierea Domnului cea slăvită, rog pe Dumnezeu ca orice se va zămisli din noi în această noapte, să fie dat diavolului”. Deci în ceasul când ca o neînțeleaptă a zis cuvântul, a zămislit, și la vreme a născut un copil, parte bărbătească; care cu cât se mărea, cu atât se arăta tot mai mult dăruit cu dar și așa de frumos încât mult se bucurau rudeniile văzându-l.

Iar când a ajuns la vârsta de doisprezece ani, venind diavolul a zis către maica lui: „După trei ani, vin să-mi iau darul pe care mi l-ai făgăduit”.

Aceasta auzind-o ticăloasa, s-a umplut de mâhnire și durere cu inima, și în fiecare zi plângea, nemângâiată, mai ales când se uită la fiul său. Iar acesta, pentru că nu știa pricina, mirându-se de ea, o întreba, zicând: „Rogu-Te, o Maică, spune-mi mie, pentru ce toți prietenii și

Minunile Maicii Domnului

rudeniile când mă văd se bucură și numai tu, văzându-mă, lăcrămezi?”.

Atunci aceea i-a spus lui tot adevărul. Iar tânărul, mâhnindu-se foarte și fiindu-i frică să nu pătimească ceva rău de la diavolul cel ucigător de oameni, a fugit într-o noapte de acasă și ducându-se la Ierusalim, s-a mărturisit Patriarhului, care l-a trimis la un duhovnic vestit, om cu sfințită viață, ce se hrănea din mâna îngerului, care în fiecare zi îi aducea câte o pâine minunată. Iar când mergea cineva la el ca să-l vadă, îngerul îi aducea două pâini, după cum a făcut și în ziua aceea. Deci, venind tânărul cu scrisoare de la Patriarhul, după ce pustnicul a citit-o, i-a zis: „Să chemăm, fiul meu, pe Stăpâna cea fără prihană, care are mare putere asupra dracilor, pentru că ea de multe ori i-a rușinat și a pierdut cu totul puterea lor și multe suflete a scăpat din mâinile lor izbăvindu-le din munca cea veșnică”.

Așa zicând l-a sfătuit să se roage cu multe lacrimi și cu evlavie, ținându-l în chilia sa până în ziua Sfințelor Paști, când se împlineau trei ani din ziua în care diavolul vorbise cu maica lui. Iar în acea zi, slujind Sfântul Dumnezeiasca Liturghie, tânărul sta în altar înaintea Sfintei Mese, cu frică și cu multă groază.

Deci, voind să iasă preotul cu Sfintele Daruri la cântarea Herucului, a intrat diavolul și răpind pe tânărul l-a dus în muncă împreună cu trupul. Atunci cuviosul, auzind strigătele tânărului, s-a mâhnit foarte, și punând Sfintele pe Sfânta Masă, s-a rugat cu lacrimi, făcând rugăciune fierbinte către Stăpânul și către pururea Fecioara Maica Lui, ca să nu lase nepedepsită o îndrăzneală și o nerușinare ca aceasta a diavolului, ci să ia pe tânăr din ghiarele lui, să-l întoarcă întreg și sănătos și să-l rușineze pe cel de trei ori blestemat că l-a răpit pe el de la Sfântul Jertfelnic.

Minunile Maicii Domnului

Astfel rugându-se cuviosul, a citit apoi rânduiala Sfintei Liturghii ca să nu o lase nesăvârșită. Deci, pe când zicea rugăciunea aceasta: „Și pentru ca să fie celor ce se vor împărtăși spre trezvia sufletului și spre iertarea păcatelor și celelalte (adică după ce a săvârșit cele sfinte), când a strigat, zicând : Mai ales, pentru Preasfânta Preacurata: Mare ești Doamne și minunate sunt lucrurile Tale! O! nebiruită putere a Fecioarei! s-a aflat cel răpit lângă Sfântul Jertfelnic și a strigat zicând: „Mare este numele Sfintei Treimi!”.

Iar după ce s-a săvârșit Sfânta Liturghie împărtășindu-se tânărul, l-a întrebat cuviosul unde a fost și ce a pățimit. Atunci el i-a spus că după ce l-a răpit diavolul, l-a aruncat într-un loc întunecos cu miros greu de nesuferit, unde se munceau negriți nenumăratele sufletele ale păcătoșilor. Însă îndată venind Stăpâna cea prealăudată l-a scos din acel loc de groaznică chinuire și l-a adus în biserică. Deci a slăvit Sfântul pe Domnul și pe de-a pururea Fecioara și a mulțumit pentru că i-a ascultat rugăciunea.

După care tânărul, ducându-se la Patriarhul, a fost binecuvântat de el și apoi s-a întors la părinții și rudeniile sale, care socotind că l-a luat diavolul plângeau pierderea lui. Iar văzându-l pe el când nu mai aveau nici o nădejde, fiecare poate să înțeleagă de câtă bucurie și veselie s-au umplut și câte rugăciuni de mulțumire au înălțat către Stăpânul Hristos și către Maica Lui cea Prealăudată. Pentru ale cărei rugăciuni, o! de am dobândi și noi fericirea cerească! Amin.

MINUNEA a 43-a
Pentru cel ce s-a îndoit de fecioria Maicii lui
Dumnezeu
și s-a izbăvit prin oarecare facere de minune

După șapte sute de ani de la întruparea Domnului nostru Iisus Hristos, era un pustnic, de neam din Atena, înțelept în scripturi și în fapta bună mai înțelept, cu numele Eghidie. Care, după moartea părinților lui, împărțind la săraci averile sale, a plecat din patria sa. Deci călătorind el la Ierusalim, după ce s-a închinat Sfințelor Locuri, s-a dus în părțile cele mai dinăuntru. Iar acolo, gășind o peșteră cu un limpede izvor și cu vre-o câțiva copaci, i-a plăcut mult liniștea locului aceluia. Și rămânând acolo petrecea pustnicește, fiind hrănit de o cerboaică, care cu dumnezeiasca voie se ducea la el de o mulgea și cu laptele ei și cu buruieni se hrănea.

Deci, prin apropierea aceluia loc, într-o cetate oarecare se afla un dascăl, întru a cărui minte, diavolul cel ucigător de oameni semănase neghina îndoirii despre fecioria Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, căci își zicea în mintea lui: Cum poate să fie Maică și Fecioară ?

Și se silea sărmanul dascăl să scoată această drăcească gândire din mintea sa, dar nu izbutea.

Deci, auzind că pustnicul cel mai sus zis avea darul lui Dumnezeu și înțelepciune omenească, s-a dus la dânsul, pentru ca să vadă nu l-ar putea izbăvi de hula aceea! pe care o avea în mintea lui.

Iar când era aproape de chilia Avvei Eghidie ca la trei stadii (ca din dumnezeiescul dar), a ieșit Cuviosul întru întâmpinarea lui, pentru că cunoscuse venirea dascălului și gândul inimii lui. Deci, când s-au apropiat

Minunile Maicii Domnului

unul de altul, dascălul heretisindu-l pe sfântul, i-a făcut metanie până la pământ, însă cuviosul, drept răspuns, lovind cu toiagul într-o piatră, a zis cu mare glas: „Fecioară mai înainte de naștere”. Și îndată, o! preaslăvită minune! a răsărit dintr-aceia piatră un crin foarte frumos la vedere, iar la miros cu neasemănată bună mireasmă.

Atunci, lovind a două oară în piatră, a zis: „Fecioară în naștere”. Și a răsărit alt crin asemenea celui mai dinainte. Apoi, lovind a treia oară în piatră cu toiagul și zicând: “Și după naștere Fecioară a rămas”, îndată a răsărit alt crin asemenea prea minunat.

După care cuviosul s-a întors la chilia sa, nemaivorbind nicidecum alt cuvânt. Deci, înspăimântându-se dascălul de o facere de minune ca aceasta, s-a izbăvit de ispită. Și a propovăduit tuturor minunea, pentru ca să se proslăvească Preacurata Fecioara Maica lui Dumnezeu. Pentru ale cărei rugăciuni o! de am dobândi împărăția cerurilor! Amin.

MINUNEA a 44-a

Cu totul înfricoșată, prin care s-a dovedit că o picătură de sânge dumnezeiesc acoperă toate păcatele oamenilor

Era un monah lenevos și trândav, care nu păzea făgăduințele chipului celui îngeresc, ci trăia fără de nici o grijă. Numai o singură faptă bună făcea, și anume, din multa dorire și evlavie pe care o avea către Preasfânta Fecioară, ședea în fiecare zi înaintea cinstitei icoanei Sale până ce zicea de o sută de ori rugăciunea cea îngerească, că nu știa carte să citească alte rugăciuni.

Deci așa trăind el cu lenevire la posturi, la

Minunile Maicii Domnului

privegheri și la celelalte rânduieli ale vieții călugărești, Dumnezeu cel prea bun, care voiește ca toți să se mântuiască, l-a învrednicit de a văzut o vedenie înfricoșată și groaznică și anume; cum că ar fi răpit diavoliul sufletul lui și l-ar fi adus înaintea Dreptului Judecător cerând să se facă dreptate și să-l dea lor după faptele lui.

Iar împăratul, știind păcatele lui, a zis demonilor: „Duceți-l pe dânsul în gheena, că n-are parte cu mine pentru că făgăduințele Botezului și ale chipului celui monahicesc nu le-a păzit”.

Deci, repezindu-se demonii ca niște lupi turbați ca să-l ia pe el, îndată s-a sculat de pe scaun Stăpâna și a zis: „Rogu-mă Ție, Dumnezeu meu, îngăduie-mi să fac și eu dreptățile mele pentru acest suflet”. Și scoțând o carte în care erau scrise heretisirile (adică închinăciunea îngerului) pe care le zisese în toată viața sa, a poruncit celui ce-l păzea pe el să pună acea carte într-o parte a cumpenei. Iar în cealaltă punând dracii mai multe carti de ale lor în care erau scrise păcatele monahului, era mai mare greutate în această parte.

Atunci Maica cea multmilostivă a Preaînduratăului Dumnezeu văzând că cu chipul acesta nimic nu s-a folosit sufletul acela (pentru că păcatele erau multe, iar fapta bună puțină) a zis către Stăpânul: „Adu-Ți aminte, Prea iubitul meu Fiu, că din trupul meu ai ființa Ta cea omenească și pătimitoare și-mi dăruiește o picătură din sângele Tău cel curat și prea scump pe care l-ai vărsat pentru păcătoși în vremea patimei celei mântuitoare. Așa o! Stăpâne mult milostive, fie-Ți milă de sufletul acesta pentru că foarte mult mă iubea și se ruga către mine cu dragoste și credință”.

Răspunsu-i-a Stăpânul: „Să ți se facă voia, O! Maica Mea, că nu este cuviincios a trece cu vederea nici

Minunile Maicii Domnului

o cerere a ta. Însă să știi că o picătură a sângelui Meu acoperă toate fărădelegile lumii”.

Deci, primindu-și împărăteasa Atoate darul cerut și punându-l în cumpănă s-a ușurat partea aceea în care erau cărțile cu mulțimea păcatelor așa de mult încât părea că este un pai, sau o pană. Atunci dracii risipindu-se rușinați, au strigat zicând: „Foarte milostivă și prea milostivă este Stăpâna către creștini și de multe ori ne face nedreptate”.

Iar monahul, venindu-și în fire, a slăvit pe Domnul, mulțumind Maicii Lui, care i-a arătat o vedenie așa de minunată. Si căindu-se, și-a îndreptat viața sa și a făcut așa de multe fapte bune, încât se mirau toți cei ce-l știau cum era mai-nainte.

Deci, nevoindu-se cu dragoste de Dumnezeu, s-a săvârșit întru Iisus Hristos Domnul nostru, căruia I se cuvine cinstea și închinăciunea în veci. Amin.

MINUNEA a 45-a

Pentru cel ce s-a îndoit de taina Sfintei
împărtășiri

și a văzut pe Hristos cu trupul ca pe un prunc

Era un preot în Alania, foarte îmbunătățit cu viața, ce se chema Pelaghie, care avea așa de mare evlavie și dragoste către pururea Fecioara Maria, încât nu citea altă Evanghelie sau Apostol când slujea, decât numai din cele ale Preasfintei, însă vrăjmașul celor buni, zavistuiind multa lui evlavie, i-a sămănat în minte un gând cu totul păgânesc asupra credinței și anume că se îndoia de trupul cel Stăpânesc al Mântuitorului, zicând acestea în mintea sa: Cum este cu putință să se facă pâinea, trupul lui Hristos, iar vinul sângele Lui? Și dacă

Minunile Maicii Domnului

Fecioara Maria a născut numai un singur Fiu care de voie pătîmind, s-a îngropat și numai o dată a înviat, cum poate să se schimbe pâinea în trupul lui Dumnezeu și să pătimească patimă în fiecare zi?

De gândurile acestea neliniștindu-se Pelaghie, ca un om neînvățat și neștiutor ce era, avea multă mâhnire. Și neîndrăznind a întreba pe cineva, a alergat către Preasfânta, rugându-se și zicând: „Stăpână și Doamnă a lumii, te rog eu nevrednicul robul Tău fă-mi darul acesta ca să cunosc taina Sfintei Liturghii, cum se schimbă pâinea și vinul în trupul și în sângele Domnului nostru, pentru că nu pot să înțeleg desăvârșit”.

Și așa de mult s-a rugat Pelaghie cu lacrimi, cu post și cu privegheri, că odată, după ce s-au săvârșit cele sfinte, când a strigat: Mai ales, pentru Preasfânta, Preacurata, s-a făcut nevăzut Sfântul Trup de pe discos de dinaintea lui. Deci, căutând el încoace și încolo, crezând că poate să fi căzut pe jos, din neluare aminte și din nebagarea lui de seamă, n-a găsit nimic. Atunci, îngrozit și îngrijorat foarte, a plâns cu amar, rugându-se așa: „Preasfânta Născătoare de Dumnezeu! Știi că pentru puțină mea credință și pentru îndoirea pe care am avut-o către Preasfântul Trup al Stăpânului meu, s-a îngreșat de mine împărăția Lui și s-a depărtat de la mine ca să nu mă împărtășesc cu El eu cel nevrednic; ci roagă-L pe Dânsul, ca să mă ierte ca un Milostiv și ca un nepomenitor de rău să nu se mânie pe mine până în sfârșit”.

Acestea zicând preotul cel evlavios, a văzut înaintea Sfintei Mese pe împărăteasa îngerilor cea Preaslăvită, care avea în brațele ei un prunc mic, negrăit de frumos, pe Domnul nostru Iisus Hristos și i-a zis lui: „Pruncul acesta este Făcătorul și Ziditorul lumii, Fiul și Cuvântul lui Dumnezeu și om desăvârșit. Pe Acesta L-am

Minunile Maicii Domnului

zămislit din Duhul Sfânt și L-am născut fără stricăciune, rămânând Fecioară.

Acesta a pătit și a murit pe Cruce ca un om, pentru mântuirea lumii și a înviat și S-a înălțat la ceruri și sade de-a dreapta Tatălui, cu Unul ce este de o ființă cu Dânsul și împreună pe scaun șezător, pentru aceasta iarăși are să vie să judece toată lumea. Acesta și acum, în fiecare zi, pentru milostivirea Lui și pentru multa bunătate, se pogoară cu negrăit și minunat chip în chipul pâinii și al vinului, pentru multa dragoste pe care o are către voi oamenii și vi se dă spre mâncare și băutură și spre sfințenie a sufletului vostru. Deci pipăie-L pe El și fără de frică Îl cearcă, pentru ca să cunoști cum că este adevărată privirea și nu nălucire, ci trup adevărat, cu carne și cu sânge, după cum L-am cunoscut. Și așa se face și pâinea și vinul cu care săvârșiți Sfinte Liturghie. Însă pentru că firea omenească nu poate ca să mănânce carne crudă și să bea sânge, pentru aceasta, prin nepătrunsa Lui înțelepciune, Cel întrutot Milostiv și Atotputernic se schimbă în pâine și în vin, pentru ca să-l primească fiecare cu dorință și cu dragoste. Împărtășește dar cu Dânsul; cu evlavie și cu credință, căci cine se împărtășește cu vrednicie cu El se face părtaș Dumnezeieștii Lui Slave”. Acestea zicând Stăpâna cea mult lăudată, a pus Dumnezeiescul Prunc pe Sfânta Masă și închinându-I-se acestuia cu multă evlavie și smerenie, s-a făcut nevăzut.

Iar preotul, cu frică multă și cu mare bucurie, luând pe acel Dumnezeiesc Prunc și sărutându-L cu evlavie și cu smerenie, a cunoscut cum că în adevăr era un prunc trupesc viu.

Atunci L-a pus pe Sfânta Masă cu multă veselie și căzând la pământ a zis acestea cu lacrimi: „Cred Doamne și mărturisesc că Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Cel ce Te-ai

Minunile Maicii Domnului

născut din pururea Fecioara Maria și mulțumesc milostivirii Tale și Preacuratei Maicii Tale pentru al cărei dar m-am învrednicit azi, eu nevrednicul și mă iartă pe mine pentru necunostința mea cea mai dinainte. Și după cum m-ai învrednicit și Te-am văzut pe Tine cu Trup cum Te-ai născut din Fecioara, așa iarăși, pentru rugăciunile Ei mă, învrednicește ca să mă împărtășesc cu Tine, nu ca și cu un prunc, ci ca și cu pâine, după cum și mai înainte”.

Așa rugându-se cu credință, s-a ridicat și a văzut iarăși Sfânta Pâine, după cum a fost mai înainte și s-a împărtășit veselindu-se.

După aceasta, trăind viață minunată și plăcută lui Dumnezeu, s-a dus la împărăția cea cerească. Pe care dea Dumnezeu să o dobândim noi toți întru Iisus Hristos Domnul nostru, Căruia I se cuvine slava în veci. Amin.

MINUNEA a 46-a

Pentru cel ce a fost omorât de iudei și s-a înviat
de către Maica lui Dumnezeu

Într-o biserică oarecare, cântau creștinii oarecare stihuri și laude ale pururea Fecioarei Maria. Și între altele au zis o cântare al cărei sfârșit este așa: „Rusinează-se pângării jidovi”.

Deci, într-o zi, adunându-se dreptcredincioșii creștini în biserică, au chemat pe un tânăr cucernic, care avea glas de cântare dulce și frumos, și i-au zis să cânte acea cântare de laudă cu mare glas. Și cântând, s-a întâmplat de au trecut pe lângă biserica aceea oarecare iudei, și auzind cuvintele acelea pe care le-a cântat tânărul spre osândirea și rușinea lor, s-au mâniat foarte și s-au sfătuit ca să-lucidă, când vor afla vreme potrivită. Deci, peste puține zile, punând oarecare meșteșugită

Minunile Maicii Domnului

pricină, l-au luat la via lor și acolo l-au omorât, aruncându-l într-un loc ascuns.

Iar după ce s-au dus ucigașii, a venit Stăpâna Cea Atotputernică, și înviindu-l pe dânsul, i-a poruncit ca să cânte fără frică laudele Ei. Deci acela, mulțumindu-i s-a dus iarăși în biserică, și cânta în fiecare zi cu mai dulce cântare. Atunci ucigașii iudei, văzându-l pe dânsul, s-au înspăimântat și l-au întrebat în taină de a fost el acela pe care ei l-au omorât și cum a înviat?

Iară el le-a spus lor cum că pururea Fecioara, Maica lui Iisus, l-a înviat, pentru ca să-i cânte laudele Ei.

Deci din facerea minunii aceleia au crezut în Preasfânta, nu numai ucigașii aceia, ci și rudeniile și prietenii lor, cum și mulți alții, care s-au botezat în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, Căruia I se cuvine slava în veci. Amin.

MINUNEA a 47-a

Cum că icoana Născătoarei de Dumnezeu a pierdut boala cea omorătoare din Roma și pe toți i-a vindecat

La cinci sute zece ani după Pogorârea lui Dumnezeu cea în trup, a fost mare boală de lingoare (tifos) în Roma, încât mureau în fiecare zi două mii de oameni.

Deci Papa vremii aceleia (care era marele Grigorie Dialogul) a poruncit ca să scoată prin oraș cinstita icoană a Născătoarei de Dumnezeu, cea zugrăvită de Sfântul Apostol și Evanghelist Luca, și să facă Litanie și rugăciune către Domnul ca să înceteze moartea.

Deci, după ce s-a dus Arhiereul cu icoana, rugându-se Maicii Multmilostive și cu totul îndurată ca

Minunile Maicii Domnului

să îmblânzească pe Stăpânul, să înceteze urgia și dreapta lui mânia, priveau toți, că pe unde trecea Sfânta Icoană pierdea mirosul greu al văzduhului și se pierdea, ca un nor când l-ar goni vreun vânt silnic și rămânea văzduhul liniștit și curat și prea strălucit. Iar după ce au înconjurat toată Cetatea și au săvârșit rugăciunile, văzu Sfântul pe un înger, stând sus pe turnul care-i zic al lui Adrian și al lui Criscentie, că ștergea o sabie însângerată după care a pus-o în teacă. Deci au înțeles că pentru rugăciunile Preasfintei Născătoare de Dumnezeu a încetat mânia Stăpânului și urgia.

Deci, de atunci, turnul acela nu se mai numește al lui Adrian sau Criscentie, ci al Voievodului Mihail, întru a căruia cinste cu multă chetuială s-a zidit și o Biserică, spre aducere aminte a acelei faceri de minuni a Maicii lui Dumnezeu. Pentru ale cărei rugăciuni să ne izbăvim și noi de moartea cea veșnică a muncii celei nesfârșite. Amin.

MINUNEA a 48-a

Pentru facerea de minune cea cu zugravul

Era un zugrav cu numele Ioan, foarte cucernic către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu și la meșteșug iscusit mai mult decât alții. Deci punea multă silință și toată dragostea când zugrăvea icoana Născătoare de Dumnezeu ca să iasă mai frumoasă și mai împodobită decât ale altor sfinți, atât încât se minunau toți de frumusețea pe care o aveau icoanele Maicii lui Dumnezeu cele zugrăvite de el, pe care le împodobeau cu tot meșteșugul și chipul pe cât putea.

Iar atunci când zugrăvea pe diavolul îl făcea atât de urât, încât nu putea să vadă cineva vre-un lucru mai

Minunile Maicii Domnului

înfrișat și mai urât, și aceasta o făcea cu dreptate. Căci pe cât a fost mai înainte cea mai frumoasă zidire a Făcătorului când era întru ascultarea Lui, pe atâta s-a făcut de urât, grozav și înfrișat după călcarea poruncii.

Deci pe acel evlavios zugrav îl vrăjmășuia foarte mult urătorul de oameni și căuta vreme potrivită pentru ca să-l omoare, nu atât că îl zugrăvea pe dânsul grozav, ci îl zavistua mai ales pentru că zugrăvea chipul Maicii lui Dumnezeu foarte frumos, frumusețea aceea atrăgând pe norod spre mai multă evlavie.

În vremea aceea zidindu-se o biserică înaltă au chemat pe acel Ioan ca să o zugrăvească. Iar el, ducându-se, a pus scările ca să zugrăvească întâi părțile cele mai înalte — după cum se face de obicei — și când zugrăvea la icoana Bunei Vestiri a Preasfintei, văzu pe diavolul înaintea sa care îi zise: „De acum nu poți ca să-mi mai scapi și am să te arunc jos pentru că aici în părțile acestea înalte ale Bisericii zugrăvești icoana Maicii lui Dumnezeu atât de frumos”.

Deci, împreună cu cuvântul stricând și scara, a aruncat jos lemnele pe care sta zugravul care a strigat zicând: „Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, ajută-mi mie!”

Și întinzându-și mâinile sale către zid, îndată (o! înfrișată minune!) icoana Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu întinzând dreapta Ei l-a prins pe zugrav de mâini și nu l-a lăsat să cadă jos și să moară. Și spânzura așa în văzduh, neținut, și a stat astfel până ce au adus scară și l-au pogorât. Și nici o vătămare n-a suferit. Iar cei ce stăteau de față grozav s-au înspăimântat.

Atunci Ioan, mulțumind cu prisosință Prealăudatei, a povestit lor pricina, și toți au slăvit pe Domnul și pe pururea Fecioara Maica Lui.

De atunci niciodată n-a mai îndrăznit vrăjmașul

Minunile Maicii Domnului

ca să-l vatăme, ci încă de când cu întâmplarea aceea mai mult bine și folos i-a făcut, pentru că toți l-au avut în mai multă evlavie și pretutindenea îl chemau și zugrăvea.

MINUNEA a 49-a

Pentru oarecare femeie evlavioasă, al cărei chip
luându-l Stăpâna
a izbăvit-o din reaua meșteșugire a diavolului

În Roma cea veche era un om bogat și avea o femeie foarte cucernică și temătoare de Dumnezeu, care având multă evlavie către Preasfânta, se ruga către Dânsa în fiecare zi, cu dragoste și cu umilință.

Iar bărbatul ei făcea ospete și banchetari nenumărate, cheltuind averea lui în zadar și fără folos, așa încât în puțină vreme a sărăcit și nu avea nici cele spre trebuința sa. Și într-o zi, aducându-și aminte că se apropia vremea în care avea obișnuință să facă mare praznic cu multă cheltuială, a plecat de acasă neputând suferi rușinea oamenilor, fiindcă nu mai avea de unde cheltui ca mai-nainte, și s-a dus într-un loc mai departe până ce va trece praznicul. Deci stând el acolo mâhnit, i se arătă diavolul pe un cal negru călare, cu chip de ostaș și l-a întrebat despre motivul supărării lui. Iar el i-a spus lui toată pricina.

Atunci i-a zis lui diavolul: „Femeia ta este pricina sărăciei tale; dacă vei voi să mi-o aduci aici în cutare zi ca să-i fac eu ceva cum știu eu, îți voi da eu mai multă bogăție de cum ai avut înainte și pe cât vei cheltui, pe atâta se va înmulți”.

Iar acela, de setea pe care o avea pentru bogăție, ca un nepriceput ce era, s-a fâgăduit cu jurământ ca să i-a aducă, necunoscând că este diavolul, ci crezând că este

Minunile Maicii Domnului

un oarecare boier bogat. Deci i-a mai zis diavolul: „Să mergi în cutare loc al casei tale și sapă, că vei găsi aur și argint nenumărat pe care eu l-am ascuns, dar să nu te apropii de el, până nu vei aduce mai întâi, după jurământ, pe soția ta, iar pe urmă poți să faci ce voiești”.

Deci, ducându-se la casa lui și găsind comoara, s-a bucurat foarte și se gătea să ia pe soția sa și să o ducă noaptea pentru ca să nu-l vadă cineva. Iar după ce au trecut trei ceasuri din noapte, luând-o, a pus pricină că este de nevoie să meargă într-un loc de taină, ca să nu știe vecinii. Iar acea nenorocită femeie nu s-a împotrivit, ci făcându-și rugăciunea către Preasfânta, după obiceiul ei, l-a urmat. Deci mergând ei o bucată de vreme, s-a arătat vremea ploioasă și tuna, iar aflând ei în drum o biserică au intrat înăuntru până va trece vremea cea rea.

Și după puțină vreme, ieșind bărbatul afară să vadă cum este vremea, ea a căzut cu lacrimi înaintea sfințitei icoane a Maicii Lui Dumnezeu zicând: „Stăpâna mea, eu nu știu unde mă duce bărbatul meu, însă darul Tău să mă păzească că știi că eu te iubesc din toată inima pe Tine și am mare evlavie către Tine”.

Așa rugându-se, a adormit, iar Stăpâna Născătoarea de Dumnezeu, luând chipul femeii, s-a închipuit în chipul ei și ieșind din biserică a luat-o pe dânsa boierul socotind cum că este soția sa.

Iar dimineața, ajungând ei la locul cel orânduit, venea diavolul bucurându-se, însă când s-a apropiat a cunoscut-o și îngrozindu-se strigat cu mânie zicând: „O! necredinciosule și nemulțumitorule om! eu ți-am dat ție atâtea bogăție pentru ca să aduci aici pe soția ta, să mă răzbun pe dânsa de multele rele pe care mi le-a făcut și tu mi-ai adus pe această Doamnă care numai vederea ei mă înfricoșează și tremur când o văd”.

Acestea auzindu-le boierul, s-a minunat, iar

Minunile Maicii Domnului

Prealăudata a zis diavolului: „Cum ai îndrăznit, duh necurat, să faci rău aceleia care are către mine atâta evlavie? Du-te în focul gheenii cel gătit ție ca să te arzi și să nu îndrăznești mai mult să mai vatâmi pe vreun îmbunătățit”.

Atunci s-a făcut un tunet mare și desfăcându-se pământul l-a înghițit pe diavolul, iar boierul de frică zăcea jos. Deci Stăpâna ridicându-l i-a zis: „Nu te teme că pentru dragostea soției tale îți iert fărădelegea ta. Și acum du-te și o ia pe dânsa din biserică, iar bogăția pe care ai găsit-o las-o pe dânsa diavolului și eu vă voi trimite cele spre trebuință, că banii cei prea mulți fac multora pricină de nimicire și mai bine să nu aveți bogăție ca să vă puteți mântui”.

Așa zicând, s-a înălțat la ceruri, iar boierul, sculându-se, s-a dus la biserică și găsindu-și soția i-a spus ei toată pricina. Iar aceea, plângând, a mulțumit Preasfintei. Apoi ducându-se la casa lor au găsit toată comoara prefăcută în cenușă.

Și din acel ceas amândoi au petrecut viața lor cu dragoste de Dumnezeu și mutându-se din viața aceasta deșartă s-au dus în împărăția cerească, pe care dea Dumnezeu a o dobândi noi toți. Amin.

MINUNEA a 50-a

Pentru oarecare fecioară care în vedenie a văzut pe Hristos în rai, slujind Liturghie

Scrie Chesarie în Dialogul lui cum și alți dascăli, zicând că, într-un oraș al Franței, era o fecioară cucernică și de foarte bun neam, bolnavă și slăbănoagă, dar foarte îmbunătățită cu viața mai ales cu înfrânare, cu răbdare și cu smerenie. Nu se afla alta asemenea ei. Că nu mânca

Minunile Maicii Domnului

altceva decât numai puține stafide cu apă. Și niciodată nu se plângea de boala ei ci mai mult încă se bucura și slăvea pe Domnul care o pedepsea și o muncea aici vremelnic, ca să o fericească dincolo veșnic.

Numai că atâta se amăra și se mârșea că nu putea să se ducă sărbătoarea la Biserica Domnului, ca să asculte sfânta slujbă. De asta plângea ea de multe ori, mai ales spre praznicele (sărbătorile) cele împărătești, pentru că știa de ce mare folos sufletesc se lipsește, însă, dacă cu trupul nu se putea duce, cu sufletul, adică cu mintea sa, niciodată n-a lipsit din biserică, ascultând cântarea de Psalmi și dumnezeieștile Laude, precum din minunea cea scrisa mai jos se va vedea.

Pentru că unii, rugându-se în biserică cu limba păcătuiesc cu mintea, și astfel își întinează cugetul inimii lor. Iar pururea pomenita aceea, neputând ca să fie cu trupul, era cu mintea, cu sufletul și cu toată inima ei și auzind laudele îngerilor se veselea.

Deci, într-o zi, fiind praznicul „Întâmpinării Domnului”, în orașul acela se obișnuia a ieși cu sfintele icoane prin târg tot norodul: bărbați, femei și copii, spre slava și mărirea Preasfintei. Atunci, acea fericită bolnavă, avea supărare nemângâiată că s-au dus toți la procesiune (litanie), iar ea zăcea. Și zicea acestea întru sine: toți creștinii se duc la bucuria Maicii lui Dumnezeu, numai eu, ca o netrebnică și păcătoasă, nu am parte de mulțumirea aceasta duhovnicească.

Acestea și altele zicând, din dorirea inimii ei s-a aflat într-o astfel de uimire, că luând îngerul sufletul ei i l-a dus prin rai, unde a văzut o litanie minunată a tuturor puterilor cerești și a fericitelor suflete ale Proorocilor, Apostolilor, Mucenicilor, Ierarhilor, Cuvioșilor, ale feciorelnicilor și ale celorlalți Sfinți, care mergeau doi câte doi, strălucind ca soarele și ținând făclii în mâinile

Minunile Maicii Domnului

lor. Și i-a dat și ei îngerul o făclie aprinsă și mergea cu celelalte fecioare.

Atuncea văzu pe Mântuitorul și împăratul nostru Hristos, ca un Arhieru desăvârșit, îmbrăcat în vestminte prea luminate, strălucind mai mult decât soarele, cu coroană împărătească și arhierescă prea strălucită și de mult preț.

Iar de-a dreapta Lui stătea împărăteasa Maica Lui cea Preaslăvită și întru tot cinstită, în haină de aur îmbrăcată, împodobită. Și așa străluceau aceste două fețe împărătești că se lumina toată oastea aceea fericită, care într-un glas cânta Troparele și Antifoanele cele potrivite praznicului cu un preadulce viers, neasemănat și negrăit de frumos.

Iar ajungând la o mare și prea frumoasă biserică, au intrat înăuntru toate cetele, cântând o cântare prea dulce, cu atâta măiestrie alcătuită, încât este cu neputință să o poată spune vreo limbă omenească.

Iar după sfârșitul cântării, intrând Stăpânul în Sfântul Altar, a început cu mare glas Dumnezeiasca Liturghie, zicând: „Binecuvântată este împărăția Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh” și celelalte.

Iar din afară cântau îngerii Antifoanele; apoi marele Pavel a citit Apostolul, zicând: „Fraților, fiți fără de toată grăirea împotrivă” și celelalte.

Iar grăitorul de Dumnezeu Luca a cântat Sfânta Evanghelie, zicând: „În vremea aceea au suit părinții pe Iisus Pruncul”.

Apoi, după sfârșitul Liturghiei, șezând Iisus pe scaunul Slavei Sale, au venit toți după rânduială, câte doi și făcându-i Lui metanie până la pământ, sărutau Preacuratele Sale picioare, dându-i făcliile pe care le țineau în mâini.

Iar acea evlavioasă fecioară, văzând această vedenie și

Minunile Maicii Domnului

cunoscând că trebuia să se întoarcă iar la pământul oamenilor, nu i-a dat Stăpânului făclia, ci din evlavie a oprit-o pentru aducerea aminte a acestei priveliști strălucite.

Deci, după ce i-a făcut metanie ca și ceilalți se grăbea ca sa se ducă însă îngerul nu a lăsat-o, ci i-a zis: „Dă făclia Stăpânului, după cum au făcut și ceilalți”. Iar ea a zis: „Nu o dau, căci vreau să o am pentru evlavie”. Atunci voind îngerul să o ia cu sila din mâinile ei, ea nu voia să i-o dea ci ținând-o pe ea, așa de tare o strângea încât s-a rupt în două și a luat fiecare câte o bucată.

Și în cearta aceea luând sfârșit vedenia cea întrutot strălucită și înfricoșată, i s-a întors sufletul în trup. Și văzând fecioara în dreapta ei jumătatea cea de făclie, s-a umplut de mare bucurie, mai ales când a văzut minunile cele preaslăvite ce se săvârșeau de Domnul cu făclia aceea. Că orbii vedeau, ologii umblau și toate felurile de boli se vindecau.

Iar când istorisea fecioara cuiva vedenia cea minunată, o spunea cu atâta dulceață și bucurie sufletească încât se arăta înger și nu om.

Deci, trăind puțini ani după aceea, ca o ființă fără trup, nemateriajă petrecând, s-a dus ca să dobândească, cu adevărat, dulceața cea netâlcuită, frumusețea cea negrăită și veșnica veselie, de care să ne învrednicim și noi, prin rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu și ale tuturor sfinților. Amin.

MINUNEA a 51-a

Pentru ceea ce s-a învrednicit să vadă pe Domnul
în trup
ca pe un copil de trei ani, după cum a cerut

Altă oarecare fecioară, de asemenea îmbunătățită și evlavioasă ca și cea mai sus zisă, avea mare dorință să vadă pe Domnul Prunc mic de trei ani, după cum a fost cu trupul când începea să vorbească. Deci, rugându-se pentru aceasta de multe ori către Domnul, a ascultat-o Cel Preaîndurat și mult Milostiv.

Și într-o dimineață, ducându-se ea la Biserică ca să asculte Sfânta Slujbă, după ce s-a săvârșit Dumnezeiasca Liturghie și a plecat tot norodul, ea a mai rămas pentru ca să se roage către Preasfânta cu evlavie și cu umilință până la vremea prânzului, după cum îi era obiceiul, zicând închinăciunea îngerului, cum și alte rugăciuni pe care le mai știa și cugetând la Dumnezeieștile Taine, adică la întruparea, Patima și învierea Domnului.

Deci, stând la Cântarea aceea dumnezeiască și la privirea cerească, a văzut umblând împrejurul Sfintei Mese un copil ca de trei ani, cu chipul negrăit de frumos și preaslăvit. Iar ea ca o nepricepută a socotit că ar fi fost al unui oarecare boier, care din nebagare de seamă l-ar fi lăsat să intre în Sfântul Altar.

Deci chemându-L pe Dânsul la sine L-a mângâiat, și luându-L și sărutându-L, L-a ținut în brațe mai mult timp, pentru că era preafrumos și se vădea a fi cu dar dăruit mai mult decât toți copiii.

Și întrebându-L pe El al cui ar fi, nu i-a răspuns, ci numai se uita lung la ea cu o privire prea dulce și

Minunile Maicii Domnului

minunată. Iară ea socotea cum că fiind încă Prunc mic cu vârsta, de aceea nu vorbea.

Și avea mare dorință să-l facă să vorbească vreun cuvânt. Deci i-a zis lui: „Zi, fiul meu: „*Bucură-te ceea ce ești cu dar dăruită*”. Iar pruncul a zis acele cuvinte vorbind cu un prea dulce și argintiu glas. Apoi spunându-i mai departe cuvânt cu cuvânt închinăciunea îngerului, Dumnezeiescul Prunc a zis după ea cu un prea dulce și frumos grai, până ce a ajuns la aceasta: „*Binecuvântat este rodul pântecelui Tău*”, pe care cuvânt Iisus cel prea blînd și smerit eu inima n-a voit să-l zică.

Iar fecioara i-a mai zis de vreo două ori îndemnându-l pe Dânsul să zică și cuvintele acelea, ca unele ce sunt mai cinstite de cât toate altele.

Atunci Pruncul, uitându-se lung la dânsa, i-a zis cu o privire lină și prea milostivă: „Bucură-te preaiubita Mea fiică, că ceea ce doreai, acum ai văzut”.

Acestea zicând Stăpânul, s-a făcut nevăzut.

Atunci, prea buna fecioară, cunoscând cum că a fost Stăpânul Hristos, s-a rănit cu dragostea Lui și a mulțumit milostivirii Lui, că a primit cererea ei și a ascultat-o și a veselit-o cu Dumnezeiasca Lui venire.

Și așa de tare a rămas întipărită în mintea ei amintirea acelei veniri a Stăpânului Hristos, încât totdeauna cugeta și se gândea la El cu atâta dulceață și desfătare, încât rămânea de multe ori în dumnezeiasca uimire.

Deci, în feciorie și curăție petrecând, s-a mutat din viața cea vremelnică, ducându-se întru fericirea cea veșnică.

MINUNEA a 52-a

Pentru oarecare bărbat cu soția lui, care trăind împreună, și-au păzit fecioria lor

În vremea împăraților Arcadie și Onorie, după mutarea din viață a fericitului Alexie omul lui Dumnezeu, au luat pildă și îndemnare mulți în Roma de a-și păzi fecioria — ca și acela — bărbați cu femeile lor.

Deci, între altele era acolo și o fecioară cu bun chip, de foarte bun neam, mult frumoasă la trup, iar la suflet mai frumoasă, pe care măritând-o părinții săi fără de voia ei, a luat-o un bărbat tot de bun neam și boier mare, făcând nunta după rânduiala lumii, cu muzică, cu jocuri și cu cântări.

Însă cea care dorea să fie mireasa împăratului Ceresc nu avea nicidecum mintea ei la cele pământești, ci se gândea numai la cele cerești.

Deci, seara, când i-au dus la cămara cea de mire și au rămas amândoi singuri, a căzut fecioara la rugăciunea înaintea unei icoane, rugându-se în sine cu lacrimi pururea Fecioarei Maria, ca să-i ajute să păzească fecioria ei nestrucată. Și așa s-a rugat două ceasuri, udând pământul de atâtea lacrimi pe care le-a vărsat. Iar mirele, mult uimindu-se, a întrebat-o pe ea, care este pricina acelei mâhniri așa de mari.

Atunci ea a răspuns: „Plâng, fratele meu, preaiubite, pentru că am făcut făgăduință pururea Fecioarei Născătoarei de Dumnezeu, ca să nu cunosc alt mire decât pe Stăpânul Ceresc, Fiul Ei și Mântuitorul meu; și acum m-au măritat părinții cu sila fără de voia mea și se va mânia Domnul și Stăpâna și ne va pierde de pe lume, muncind încă și sufletele noastre veșnic”. Iar

Minunile Maicii Domnului

tânărul stăruia să-i schimbe gândul ei, spunându-i mărturii multe cum că și nunta cinstită este bine primită de Dumnezeu și mulți însurați bine au plăcut Lui și s-au sfințit. Însă fecioara cea cu gând viteaz s-a împotrivit, lăudând fecioria cu pilde vrednice de credință, mai ales cea a Stăpânului Hristos, care pentru slava fecioriei s-a născut din pururea Fecioara Maria; și în sfârșit, i-a spus atâtea cuvinte de laudă a fecioriei încât, cu ajutorul dumnezeiescului dar, l-a biruit pe tânărul soț, și a primit să trăiască amândoi în feciorie, neîntinați ca doi frați și numai de fața lumii să se arate ca cei însurați.

Deci, au petrecut în dragoste frățescă și unire nestrictă mulți ani, milostenie făcând, posturile ținând cum și alte multe fapte bune, ca niște iubiți prieteni ai lui Hristos!

Și așa de mult au plăcut lui Dumnezeu, încât toți ai cetății îi aveau în evlavie, văzând acea frumoasă viețuire a lor, ducându-se ei totdeauna la biserică și fiind nelipsiți de la nici o priveghere ori altă adunare duhovnicească.

Iar când bine a voit Dumnezeu, a chemat Stăpânul Hristos pe mireasa Lui cea fără de prihană la cetatea Sa cea cerească, ca să-și primească răsplata nevoițelor ei. Deci, când îi cântau preoții slujba cea de îngropare după rânduiala morților, apropiindu-se bărbatul ei, cu lacrimi a sărutat-o pe dânsa și ridicându-și ochii și mâinile sale către cer, a zis acestea în auzul tuturor: „Mulțumesc Ție, Doamne Iisuse Hristoase, pentru buna petrecătoare împreună cu mine viețuitoare și prea iubitoare de feciorie pe care mi-ai dat-o; sau mai bine să zic pentru mireasa cea nestrictă și comoara cea nefurată, pe care ți-o dau astăzi neîntinată, fără de prihană, și curată așa după cum mi-ai dat-o”.

Acestea zicând (o! minunile Tale Stăpâna!) a

Minunile Maicii Domnului

deschis ochii fecioara și puțin zâmbind, i-a zis lui: „Pentru ce mire al meu, preaiubitule, ai descoperit mai înainte de vreme ceea ce nimeni nu te-a întrebat pe tine?”. Iar cei ce stăteau împrejur, auzind acest cuvânt, au slăvit pe Dumnezeu cel ce face asemenea minuni.

Deci după puține zile, mutându-se la veșnica odihnă și bărbatul ei, l-au îngropat rudele lui la biserica lor care era departe de aceea unde era mormântul fecioarei, soția sa.

Însă după puțină vreme, vrând să-l scoată de acolo ca să-l pună într-un mormânt nou pe care îl zidiseră nu l-au găsit în mormânt. Deci, mult mirându-se rudeniile lui de aceasta, deschizând mormântul fecioarei, l-au aflat acolo spne mărturie, că după cum au fost în viața aceasta uniți în dragoste frățească și păzitoare de curăție, se cuvenea ca și trupurile lor să fie nedespărțite, după cum și sufletele lor se află întru împărăția cerească.

Și auzindu-se vestea aceasta în toată Roma, s-au înspăimântat cu bucurie mare toți, pentru că în adevăr mare și vrednică de laudă faptă au săvârșit pururea fericirii și pomeniții aceia, învingând firea omenească și defăimând desfătărilor cele ademenitoare ale trupului.

Iar acum în locul acestora stricăcioase, întru împreunarea cea nesticată se bucură și se veselesc de frumusețile Raiului cele nesticăcioase și veșnice întru Hristos Iisus Domnul nostru, Căruia I se cuvine slava și Stăpânirea în veci. Amin.

MINUNEA a 53-a

Despre vătaful de tâlhari care a dobândit iertare
și frumoasă îngopare pentru evlavia ce a avut către
Născătoarea de Dumnezeu

Chesarie, cel ce s-a zis mai sus, scrie tot în aceeași carte a dialogurilor, cum că în orașul Trento din Italia era un vătaf de tâlhari vestit, care cu oarecare tovarăși stătea într-o pădure aproape de oraș și dezbrăca pe toți câți ar fi trecut pe lângă locul acela, iar pe unii desăvârșit îi ucidea.

Deci, din iconomia lui Dumnezeu, a trecut pe acolo și un duhovnic, pe care văzându-l tâlharul și socotind că ar fi având bani, a trimis pe slujitorii lui ca să-l aducă. Iar duhovnicul, ca un om înțelept ce era, înfățișându-se, a vânat pe tâlharul acela cu cuvinte frumoase, aducându-i aminte de munca cea veșnică, și atât l-a umilit încât a primit să i se mărturisească lui.

Dar după ce a auzit toată spovedania lui, doctorul cel cunoscător de suflete a văzut cum că era nevoie de multă iscusință pentru a-l putea întoarce la calea cea bună pe un înrăutățit ca acela.

Deci nu l-a canonisit să lase hoția desăvârșit, știind că nu-i va da ascultare, ci i-a zis: „Să te făgăduiești, fiul meu, ca de acum înainte să păzești două zile în săptămână, deci miercuri și vineri, să nu faci rău nimănui și să postești aceste zile întru amintirea și cinstirea mântuitoarelor patimi ale Stăpânului Hristos, Care s-a răstignit pentru păcatele noastre; tot asemenea și pentru dragostea Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu să te înfrânezi în toate praznicele Ei, să nu păgubești pe cineva în aceste zile. Și dacă vei face așa, nădăjduiesc la

Minunile Maicii Domnului

milostivirea Ei și mă pun chezaș că te vei mântui prin înfrânarea aceasta”.

Iar tâlharul, cu darul lui Dumnezeu umilindu-se cu inima, s-a făgăduit fără de îndoire a păzi acest canon, și i-a zis lui: „Mulțumescu-ți ție, părinte al meu, că m-ai povățuit la pocăință, și sunt gata pentru dragostea Stăpânului Hristos și a Preacuratei Maicii Lui să păzesc zilele în care mi-ai zis să nu mănânc nimic, nici să fac rău cuiva, nici arme să iau în mâini, măcar de-ar veni și cel mai mare vrăjmaș al meu ca să mă omoare”.

Așadar, după ce s-a făgăduit, a păzit canonul neclintit. Și nu numai că n-a făcut nici un rău în acele zile, ci chiar dacă tovarășii lui ar fi prins pe vre-un călător, el îl scăpa pe acela nesupărat din mâinile lor.

Deci, într-unul din praznicele Preasfintei, umblând prin pădure dezarmat, după cuvântul duhovnicului, l-au înconjurat niște ostași trimiși de comandantul cetății, ca să-l prindă.

Iar el, cu toate că ar fi putut să se împotrivească ca un voinic ce era, să ia o sabie de la unul din ai lor și să omoare pe mulți din ei, sau măcar să fugă ca să nu-l lege, a stat ca un miel și l-au dus la comandant, care a dat” asupra lui hotărâre să-l omoare,

În urmă însă, cugetând că ar fi păcat să moară un astfel de voinic și frumos bărbat, i-a părut rău de el. Deci trimițând să-l cheme la sine, i-a zis lui: „Îți dăruiesc viața ta, dacă te juri să nu ataci niciodată pe cineva dintre locuitorii cetății mele, și mai ales dacă te făgăduiești să ne ajuți în război cu vrăjmașii care ar veni asupra noastră”. Iar el a răspuns: „Îți mulțumesc pentru dragostea ta, însă eu de viață n-am trebuință că am săvârșit mulțime de păcate și doresc mai bine să mor vremelnic — cum au murit alții de mâna mea — decât să mă muncesc fără de sfârșit. Te rog „numai, dacă voiești, dă-

Minunile Maicii Domnului

mi vreme de câteva zile, ca să-mi plâng fărădelegile pe care ca un ticălos le-am făcut”.

Deci, primind îngăduire de opt zile, s-a mărturisit de toate păcatele lui, cu multă zdrobire de inimă și cu multe lacrimi; și toți au slăvit pe Dumnezeu care i-a dat un dar ca acesta de mult preț.

Iar de aceasta, o! ascultătorilor s-a învrednicit prin rugăciunile Preasfintei Născătoare de Dumnezeu fiindcă a avut atâta evlavie către dânsa încât pentru dragostea Ei s-a dat de bună voie la moarte.

Și nu numai acest dar i-a făcut lui Prealăudata, ci încă și altul mai minunat, despre care vom vorbi mai jos ca să înțeleagă fiecare păcătos ce mare putere are Ea și cât de folositoare este *pocăința*.

După ce a căpătat îngăduire de la comandant, în acele 8 zile a plâns neîncetat, apoi ducându-se de bună voie la locul osândeii, s-a iertat cu tot norodul după rânduială, și rugându-se, cu bucurie și-a plecat capul de i l-au tăiat, îngropându-l pe dânsul în locul destinat pentru cei osândiți.

Iar în miezul nopții, a văzut oarecine lumini care veniseră din cer la mormântul lui și cinci fecioare frumoase ca fulgerul l-au scos din mormânt și l-au luat sus pe un pat acoperit cu o plapomă țesută cu aur, prea frumoasă. Și patru din acele fecioare l-au ridicat, iar a cincea care se arăta ca o împărăteasă, mergea în urma lor cu o făclie prea luminoasă. Deci ajungând la poarta cetății, străjerii s-au temut, socotind că este nălucire ceea ce vedeau.

Atunci fecioarele, lăsând patul pe pământ, Doamna lor a zis străjerilor: „Duceți-vă de spuneți Episcopului că Maica lui Hristos a poruncit să îngroape pe omul acesta cu evlavie în loc cinstit”.

Deci Arhiereul fiind vestit dimineața de străjeri,

Minunile Maicii Domnului

s-a dus la poarta cetății cu tot norodul și văzând moaștele acoperite cu plapuma aceea de porfiră neasemănat de frumoasă, cum ei nu mai văzuseră, s-au înspăimântat, iar mai ales dacă au văzut ei și capul la trup lipit, au crezut toate cele spuse de străjeri.

Deci au îngropat acel fericit trup nu ca pe al unui tâlhar osândit, ci ca pe al unui mucenic, cu toată cucernicia și evlavia întru mărirea lui Dumnezeu celui Atotmilostiv și a Prealăudatei și Preanevinovatei Maicii Lui, pentru ale cărei rugăciuni să ne învrednicim și noi a dobândi fericirea cerească. Amin.

MINUNEA a 54-a

Pentru oarecare hulitor, batjocoritor de cele sfinte pe care l-a pedepsit Domnul cu jalnica moarte a trupului în această viață

În Saxonia era un om cu viață foarte înrăutățită și răzvrătită, iar mai ales spre a huli cele sfinte era pornit și foarte obișnuit nebunul.

Și la orice pricină, oricât de mică, zicea grele cuvinte de hulă ticălosul, fără muștrare de cuget sau frică de păcat. Deci, într-o zi, jucând cărțile a pierdut toți banii săi și mâniindu-se a început gura lui cea diavolească a huli după obișnuința lui, zicând cuvinte atât de urâte asupra lui Hristos, încât cei ce stăteau de față si-au astupat urechile și au fugit ca să nu le mai audă.

Iar preaînrautățitul acela a început să hulească și pe Născătoarea de Dumnezeu cea Preanevinovată, Intrutotcinstită și Prealăudată, zicând și asupra Ei cuvinte înfricoșate și necuvioase pe care însă nu le-a suferit Dumnezeu cel Atotputernic și Fiul Ei, ci l-a pedepsit nevăzut cu sabia dreptății chiar în acel ceas, căci căzând

Minunile Maicii Domnului

la pământ striga acestea cu mare jale: „Răul pe care l-am pățimit, cine m-a omorât pe mine cel de trei ori ticălos?”

Așa zicând, și-a dat sufletul pe care i l-au luat îndată demonii întru adâncul iadului, iar trupul lui din care curgea sânge neconținut dezbrăcându-l cei ce erau de față, l-au aflat (o! minune!) despăcat de la piept până la buric, ca și cum ar- fi fost spintecat cu o mare sabie, și se vedeau toate măruntaiele lui!

Deci, adunându-se oameni nenumărați ca să vadă o priveliște jalnică ca aceea, a alergat și un prieten al lui ca să-l vadă și în drumul lui l-a întâmpinat ca o umbră de om oare i-a zis lui: *„Eu sint prietenul tău care am murit acum de curând și mi-a poruncit Dreptul Judecător să-ți spun aceste cuvinte ca să audă toți hulitorii și să se pocăiască, pentru ca să nu pătimească mai cumplită pedeapsă. Și să știi că Stăpânul Hristos, cel îndelung răbdător și mult milostiv rabdă cu minunată nepomenire de rău pe aceia care îl ocărăsc și îl batjocoresc și fac alte multe feluri de fărădelegi. Însă pe cei prea îndrăzneți și prea obraznici care îndrăznesc să batjocorească pe Preacinstita și pe Preacurata Maica Lui nu suferă nicidecum nerușinarea lor, ci le dă lor de pe acum arvuna muncii celei nesfârșite, după cum am primit-o eu ticălosul, prietenul tău”*.

Acestea zicând sufletul, s-a făcut nevăzut.

Iar, acela, ducându-se unde zăcea mortul, a crezut celor spuse și le-a propovăduit tuturor, și s-a înfricoșat tot norodul și s-a îngrozit. Și de atunci n-a mai îndrăznit nimeni să mai deschidă gura asupra Maicii lui Dumnezeu, aducându-si aminte toți de acea înfricoșată și dreaptă izbândire. Amin.

MINUNEA a 55-a

Alta asemenea, pentru hulitorul Preasfintei
Stăpînei noastre, pe care dumnezeiasca judecată
l-a ucis

Un oarecare Teodorit necredincios evreu, mai înainte de împlinirea acestor cinci ani¹⁰ era de meserie corăbier. Iar pe Ilie, fiul său, ca pe un urător de Hristos și urător de oameni ce era, l-a făcut ipistat peste lucrarea creștinilor care erau supuși lui.

Deci în ziua unui praznic al Preaslăvitei Stăpânei noastre de Dumnezeu Născătoarei când era ceasul mergerii la Sfânta Biserică, toți lucrătorii aceia rugau pe fiul lui Teodorit ca să le dea drumul să se ducă să ia parte la Dumnezeiasca Liturghie. Iar acela n-a voit, ci a început a-i înjura și a batjocori pe Prealăudata Născătoare de Dumnezeu, numind-o pe dânsa Născătoare de om și alte multe ocări necuviincioase zicând.

Însă nu mult s-a lăudat întru răutate cel ce se socotea atotputernic, căci chiar în ceasul acela când zoreau toți și lucrau la facere de corăbii, a căzut catargul cel mare și din toată mulțimea norodului care lucra acolo pe nimeni n-a ucis, nici a rănit, ci numai pe acel cumplit vrăjmaș și potrivnic al Preasfintei noastre Stăpâne Născătoarei de Dumnezeu. Căci chiar în capul lui cu care a gândit și în gura sa — cu care a hulit — fiind groaznic lovit, creierii lui risipindu-se, mort a căzut ticălosul. Iar norodul la biserică mergând și îndoit praznic de bucurie prăznuind, a strigat cu mare glas: „Mare este Dumnezeuul credinței creștinilor că a dat batjocoritului și hulitorului

---

¹⁰ Această minune s-a scris întocmai după un manuscris vechi găsit în Sfintul Munte (Nota traducătorului).

Minunile Maicii Domnului

de Dumnezeu, dreaptă și înfricoșată răsplătire gurii și limbii lui celei spurcate”.

MINUNEA a 56-a

Pentru aceea care a înviat din morți ca să-și mărturisească păcatul cel ascuns

Era o femeie măritată cu bărbat, însă îmbunătățită cu viața și așa de cinstitoare de Dumnezeu, încât trăia la casa ei ca într-o mănăstire.

Și totdeauna se ducea la biserică, da milostenie, postea și alte fapte bune făcea. Numai un păcat a făcut pe care nu l-a mărturisit nimănui niciodată, ticăloasa. Și de multe ori ar fi vrut să-l spună duhovnicului și se ducea înadins la el pentru asta, însă după ce-și mărturisea celelalte păcate se rușina și nu-l spunea.

Deci sta ea de multe ori înaintea icoanei Preasfintei de Dumnezeu Născătoarei plângând nemângâiată și se ruga milostivirii Ei să-i ierte greșeala sa.

Iar mai pe urmă, a murit femeia, fără să-și fi mărturisit la oameni fărădelegea aceea. Și pentru că așteptau pe o fiică a ei care era plecată de acasă într-un alt oraș, n-au îngropat-o până a treia zi.

Deci, când îi cânta prohodul în biserică (o! înfricoșate-s minunile Tale, Doamne!) a înviat cea moartă și a șezut în sicriu zicând acestea: „*Mare este puterea ta, pururea Preafericită Stăpână!*”.

Apoi, zicând să-i aducă pe duhovnic a mărturisit lui păcatul cel ascuns, după care a zis în auzul tuturor: „Eu, ticăloasa și nepriceputa, fiindu-mi rușine, n-am mărturisit un păcat pe care îl făcusem; am plâns însă

Minunile Maicii Domnului

amar în fiecare zi cu multă zdrobire de inimă, și m-am rugat pururea Fecioarei Născătoarei de Dumnezeu să facă milă cu mine să nu fiu muncită veșnic pentru fărădelegea aceea. Deci, îndată ce a ieșit din trup ticălosul meu suflet, ca niște lupi turbați m-au răpit diavolii răzând de păcatul meu cel ascuns și bucurându-se, căci socoteau că au să mă stăpânească. Iar dacă au ajuns cu mine în munca iadului, unde întunericul era nepătruns și chinuirea neasemănată, iată că a venit Mijlocitoarea celor ce se pocăiesc și împărăteasa îngerilor, care strălucea mai mult decât soarele și a gonit tot întunericul locului aceluia cu nemărginita lumină a Dumnezeirii Ei. Atunci ocărând pe spurcații diavoli că m-au luat fără de porunca Domnului, m-a luat din mâinile lor, zicând: „Să o ducem la Dreptul Judecător și ori ce va hotărî milostivirea Lui se va face”. Apoi a zis către mine: „Nu te teme fiică, eu sunt ajutătoare ție”.

Iar dacă am ajuns la Stăpânul Hristos, L-am văzut șezând pe scaunul Slavei Lui, foarte necăjit asupra mea și pornit spre mânie, ca să mă trimită în munca cea veșnică.

Atunci Stăpâna mea cea mult lăudată i-a zis lui cu multă smerenie: „Mă cuceresc și rog bunătatea Ta, Preamilostive al meu Fiu și Dumnezeule mult îndurate, pentru milostivirile îndurărilor Tale și pentru sângele cel preascump pe care l-ai vărsat pentru păcătoși, iartă pe acest suflet ticălos, că știi câtă evlavie are către mine și câte lacrimi a vărsat înaintea icoanei mele plângându-și fărădelegea sa”.

Iar Domnul i-a răspuns: „Știi prea iubita mea Maică ca nimeni nu poate să se mântuiască fără de taina mărturisirii cea mântuitoare pe care nepriceputa aceasta a defăimat-o iar acum nu este cu putință să o iert, că în iad nu este pocăință”.

Iar Stăpâna i-a răspuns: „Adevărat este, Fiul meu

Minunile Maicii Domnului

cel Prea-dulce, nimeni nu poate să se mântuiască fără de mărturisire, însă Tu ești Acela ce Stăpânești viața și moartea și Ție toate îți sunt cu puțință. Rogu-mă dar Ție, adu-ți aminte de multele faceri de bine pe care le-a săvârșit ticăloasa și mai ales dorirea cea înfocată, dragostea și credința cea mare pe care o are către mine și arată către dânsa milostivirea cea nemărginită care covârșește toate fărădelegile”.

Atunci El i-a răspuns „Pentru ca să nu te supăr, O! Maica mea, poruncesc să se întoarcă sufletul în trupul ei, ca să-și mărturisească păcatul ei și apoi să aibă iertare.

Aceasta zicând Stăpânul, m-a dus îngerul meu și am înviat după cum mă vedeți și peste puțin iarăși am, să mor. De aceea vă rog pe voi, pe toate rudeniile și prietenii mei și pe tine, prea iubita mea fiică, lăsați lacrimile că din acestea nici un folos nu am. Liturghii însă, cât de multe să dați și milostenii să faceți pentru mine și vă păziți, pentru dragostea lui Dumnezeu în viața voastră, ca să nu greșiți nimic și vă mărturișiți cu de-amănuntul și deplin toate păcatele”. Acestea zicând, s-a odihnit întru Domnul.

Iar dacă ar întreba cineva pentru ce în partea a doua a cărții Amartolonsotiria¹¹ se scrie la Cap. 7 cum că trei femei s-au muncit pentru aceeași pricină, adică cum că fiecare a săvârșit același păcat și fiindcă nu s-au mărturisit de aceea s-au muncit, pentru ce n-au dobândit iertare și acestea, ca cea arătată mai sus, mai ales că acestea erau monahii în mănăstire și au făcut mai multe fapte bune decât aceea care a trăit în lume cu bărbat, la această întrebare vă dau răspuns, că judecățile lui Dumnezeu sunt nepătrunse și nu suntem noi vrednici să înțelegem judecățile Lui.

---

¹¹ Adică “Mântuirea păcătoșilor”, carte ce se află tradusă și în română.

Minunile Maicii Domnului

Eu după cum le-am aflat scrise în cărțile cele tipărite grecește le scriu și nu adaug de la mine nimic, după cum la *Cuvânt înainte* v-am spus.

Și nu numai într-un loc este scrisă minunea aceasta, ci în multe alte cărți și anume: În *Minunile Născătoarei de Dumnezeu* cele scrise de *Silvan* în partea I Cap. 34; în *Grădina Pildelor* la fila 371; în *Limonariul cel înflorit* la fila 120.

Și toate câte le-am scris până aici, cum și cele pe care le voi mai scrie până în sfârșit, sunt în multe alte cărți tipărite și astfel pe deplin mărturisite ca adevărate. Să știți că femeia cea mai sus zisă nu s-a mântuit prin posturi, prin milostenii sau prin alte fapte bune pe care le avea, pentru că orice facere de bine ar săvârși cineva când se află în vreun păcat de moarte nemărturisit, nu se mântuiește, precum au pățit-o monahiile cele mai sus arătate, iar spre aceea s-a milostivit Marele Dumnezeu numai pentru multa dragoste și evlavie pe care o avea către Preacurata Maica Lui.

Din aceasta dar să cunoaștem cât de mult folos capătă acela care are evlavie către Dânsa, și după cuviință o cinstește și se închină Ei și se roagă în fiecare zi; și chiar din minunea cea care urmează, a clericului cel desfrânat și înviat din morți, pentru multa evlavie pe care o avea către Preasfânta de Dumnezeu Născătoare, fiecare poate să se încredințeze.

Deci ascultați-o și slăviți pe Domnul. Amin.

MINUNEA a 57-a

Pentru clericul desfrânat care înecându-se într-un râu a fost înviat din morți de către Născătoarea de Dumnezeu

Scrie cum că era un cleric foarte evlavios către pururea Fecioara și se ruga mult către Dânsa, zicând rugăciunile pe care le știa, dar mai ales cele 24 de Icoase ale Acatistului, pe care le citea în fiecare zi cu multă umilință și evlavie.

Însă ca fiecare om și acela având trup, a căzut ticălosul în întinăciunea curviei.

Deci, într-o zi după ce s-a dus să-și facă pofta lui, când se întorcea la chilia sa, trecând peste un pod, își citea *Rânduiala Ceasurilor* cum și alte rugăciuni către Preasfânta. Iar pe când se ruga, din lucrarea diavolului sau din oarecare altă pricină, a căzut podul și înecându-se în râu clericul i-au răpit diavolii sufletul lui ca să-l ducă în munca iadului.

Însă Stăpâna cea Multmilostivă îndată s-a aflat acolo și nu i-au lăsat, ci le-a poruncit lor să-l ducă la Dreptul Judecător pentru ca să hotărască după a sa voie.

Deci l-au dus scriitorii (cumpliții diavoli care scriu păcatele oamenilor) înaintea Stăpânului și i-au arătat toate fărădelegile lui, iar mai ales păcatul făcut de curând, al curviei, pentru care ziceau că după dreptate nu se cuvine să facă milă cu sufletul lui, ci să-l dea lor pe dânsul fiindcă a murit *nemărturisit*, în păcat de moarte.

Atunci, Folositoarea cea de obște și Ajutătoarea noastră a păcătoșilor, Preamilostiva Stăpâna a zis: „scris este în Dumnezeiasca Scriptură: „*întru aceea ce te voi afla, întru aceea te voi judeca*”. Și acesta, în ceasul în

Minunile Maicii Domnului

care s-a sfârșit, își citea Pravila lui și se ruga către mine, zicând închinăciunea îngerului, după cum avea obiceiul totdeauna ca un rob al meu cucernic ce era. Cu dreptate dar, nu aveți parte la sufletul acesta ci este al meu, fără de vre-o împotrăvire”.

Atunci a poruncit Judecătorul unui înger să aducă acolo de față limba clericului. Deci, ducându-se acolo în râu a scos limba mortului și într-un minut aducând-o la Judecată s-a găsit scris pe dânsa: „*Bucură-te Ceea ce ești cu dar dăruită, Mărie*”. Atunci a zis Domnul aceluia suflet: „Întoarce-te în trupul tău și pocăiește-te îndeajuns, căci nu are demonul nici o Stăpânire asupra ta, pentru evlavie pe care ai avut-o către Maica Mea, care este mântuirea neamului vostru, pe care trebuie să o cinstiți pe cât puteți. Propovăduiește, dar, îndrăzneala Ei cea mare pe care o are către Mine, cum și biruința și puterea Ei asupra diavolilor”.

Și așa s-a izbăvit clericul acela de moartea trupului cum și de aceea mai grozavă, a sufletului, căci îngerul, scoțând trupul lui din fundul apei, l-a însuflețit pe dânsul după care s-a dus în ceruri.

Iar acela înviind, s-a lepădat de lume și de toate desfătărilor cele trupești, făcându-se monah într-o mănăstire de obște, unde, cu dumnezeiasca putere a săvârșit mari și multe fapte bune.

Vedeți dar, cât ajutor află cel care are mare evlavie către Stăpâna cea mult lăudată și vă sârguiți toți bărbații și toate femeile ca să o zugrăviți pe Dânsa nu numai pe pereți, pe scânduri și pe veșminte, ci și înlăuntrul inimilor voastre, mai ales, după cât puteți; căci pe câtă dragoste și evlavie va avea cineva către Ea, pe atâta ajutor și sprijin va căpăta de la Dânsa la înfricoșata și dreapta Judecată, la care Divan nu poate nici tată, nici mamă, nici fiică, nici rudenii, nici bogăție, nici altceva

Minunile Maicii Domnului

din cele ce sunt aici să ne ajute pe noi, decât numai însăși Cea Atotputernică și Multmilostiva Stăpâna, pentru ale cărei rugăciuni și ale tuturor sfinților să ne izbăvim din focul cel veșnic. Amin.

MINUNEA a 58-a

Pentru ostașul tâlhar, care fiindcă în fiecare zi se ruga, nu a fost ucis de diavolul

Între celelalte minuni ale Maicii lui Dumnezeu este și istorisirea aceasta de suflet folositoare pe care o scriem lângă cea de mai sus, pentru ca să vadă cei ce se lenevesc la rugăciunea lor, ca să se păzească și să fugă de trândăvie și de nebăgarea de seamă, ca de o stricătoare de suflet și de moarte neiertată greșală. Pentru că orice păcat ar face cineva, nu trebuie să se deznădăjduiască și să se lepede de rugăciunea lui, după cum zic oarecare nebuni, care spun că dacă omul este nevrednic nu trebuie să se roge pentru ca să nu întărite pe Dumnezeu spre mai multă mânie.

Când faci desfrânare, necunoscătorule, nu te temi nici te rușinezi, iar ca să citești rânduiala Utreniei, Ceasurile și alte rugăciuni, te rușinezi. Aceasta nu este evlavie, ci deznădăjduire.

În adevăr, se cuvine ca să stai în biserică înaintea sfințelor icoane, sau spre Răsărit dacă nu ești în biserică, să te rogi, nu cu nerușinare și fără de frică, ci cu smerenie, cu umilință și cu zdrobire de inimă, cu frică și cu cutremur, gândindu-te la mărimea lui Dumnezeu și nevrednicia ta; să plângi păcatul tău și să te rogi Preasfintei, ca să-ți ajute să te întorci la pocăință. Și acum ascultă.

Era un ostaș, om tare și puternic care locuia într-

Minunile Maicii Domnului

un turn aproape de un drum împărătesc împreună cu alți oarecare tâlhari asemenea lui și pe câți treceau pe acolo îi dezbrăca și le lua tot ce aveau.

Însă avea și buna obișnuință ca să se roage în fiecare zi către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, zicând de multe ori închinăciunea îngerului.

Deci, într-una din zile, trecând prin părțile acelea un duhovnic, om sfânt cu viața și înaintevăzător, slujitorii ostașului ca niște fiare neîmblânzite l-au dezbrăcat și i-au luat tot ce avea.

Atunci el i-a rugat ca să-l ducă la mai marele lor, că are să-i vorbească un cuvânt.

Deci, ducându-l la acela, i-a zis lui preotul: „Adună pe toți tovarășii tăi, că vreau să vorbesc câteva cuvinte spre folosul vostru”. Iar acela a poruncit și s-au adunat. Atunci a zis iar Avva: „Mai este unul, poruncește să vie și acela”.

Iar cei care s-au adunat au văzut că lipsește sluga vătafului lor, care îi gătea bucate și în fiecare seară îi făcea patul și îl servea.

Deci l-au strigat și pe acela, care a venit mai multă fără voia lui, căci văzând pe duhovnic întorcea ochii în altă parte și de frică tremura tot, făcând oarecare semne și chipuri ca ale celor îndrăciți, și nu îndrăznea să se apropie. Atunci i-a zis preotul: „Te jur pe tine, cu numele Domnului nostru Iisus Hristos, mărturisește cine ești și ce voiești să faci aici Stăpânului tău?”. Iar acela a răspuns: „Eu nu sunt om, ci diavol, trimis de mai marele nostru ca să pândesc pe omul acesta și să iau aminte cu tot dinadinsul dacă va trece vreo zi în care să nu facă rugăciune către Fecioara Maria, ca să-l omor și să iau sufletul lui în munca iadului pentru fărădelegile lui; și iată, astăzi am patrusprezece ani de când îl slujesc pentru pricina aceasta, și n-a trecut nici o zi în care să nu facă

Minunile Maicii Domnului

rugăciune. Pentru că în fiecare zi stă mult timp cu evlavie rugându-se Fecioarei Maria a cărei putere mă împiedică să-l omor”.

Zisu-i-a lui Avva: „Îți poruncesc ție cu numele Domnului nostru Iisus Hristos, să te faci nevăzut, și să nu mai faci nici un rău vreodată cuiva din acei ce cheamă numele Născătoarei de Dumnezeu!” Și așa diavolul îndată a pierit.

Iar ostașul, căzând la picioarele cuviosului, i-a mulțumit pentru facerea de bine aceasta, după cum se cădea. Și mărturisindu-și de față păcatele lui a plecat de acolo. Și făcându-se monah, s-a săvârșit viețuind cu fapte bune.

Vedeți dar, frații mei, cât de mare putere are rugăciunea și evlavia cea către Născătoarea de Dumnezeu?

Deci, să nu se lenevească nimeni la canonul lui, ci să lase toate lucrurile și trebuințele trupului, când vine ceasul rugăciunii. Și de ar fi și bolnav în pat, încât să nu poată să stea drept, să facă rugăciune și culcat, căci o primește Dumnezeu dacă mulțumește omul și bolnav fiind. Dar să se păzească ca să nu cârtească, ci să-l slăvească și să mulțumească pentru facerea de bine ce-i face pedepsindu-l prin boală vremelnic, pentru ca să-l fericească veșnic. Amin.

MINUNEA a 59-a

Pentru văduva cea săracă al cărei suflet l-a luat
Stăpâna cea Preanevinovată, iar la moartea
bogatului au venit de față diavoli

Un preot oarecare ce slujea la o enorie, a fost chemat să împărtășească o femeie săracă și un boier bogat. Iar el, lăsând pe femeia cea săracă și văduvă s-a dus la boierul cel bogat, pe care l-a împărtășit și l-a mângâiat, nădăjduind că-i va lăsa lui ceva din averea sa. Atunci, venind un alt trimis de la casa văduvei, i-a spus că aceea este aproape să-și dea sufletul, dar preotul, ca un semeț și iubitor de avuție nu s-a dus. Însă avea un ierodiacon foarte îmbunătățit și temător de Dumnezeu, care văzând că preotul nu vrea să se ducă, l-a rugat să-i dea voie să împărtășească el pe văduva aceea și preotul a primit.

Deci ducându-se diaconul cu Trupul Domnului la casa văduvei care era săracă și lipsită de bunătățile cele vremelnice, însă bogată în fapte bune și în dumnezeiescul dar, a văzut-o că zăcea pe o rogojină și neavând oameni care să-i stea înainte și să o caute, ca pe bogatul, stătea deasupra ei (o! plină de dar și preafelicită sărăcie!) Născătoarea de Dumnezeu Maria, cu o ceată de fecioare, care cu basmale albe ștergeau de sudoare fața bolnavei și o acopereau.

Iar sfințitul acela diacon s-a înspăimântat, mai ales când a văzut pe Stăpâna cum că s-a închinat Cinstului Trup al lui Hristos. Asemenea și celelalte fecioare au căzut la pământ și s-au închinat Trupului celui Stăpânesc.

Apoi, ridicându-se, au făcut semn Diaconului ca

Minunile Maicii Domnului

să se apropie să săvârșească sfânta slujbă. Și după ce s-a împărtășit bolnava i-au luat sfântul ei suflet sfințitele fecioare și s-au dus în ceruri.

Pe urmă, ducându-se diaconul la casa bogatului, a văzut pe patul lui niște câini negri, înconjurându-l pe dânsul, pe care însă cei ce stăteau de față nu-i vedeau, ci numai cel bolnav care striga să-i alunge de acolo ca să nu-i facă supărare.

Apoi au văzut un harap cu înfricoșată față care, băgând pe ascuns în gura bogatului ca un fel de ostie, i-au smuls cu sila ticălosul lui suflet cu multă chinuire și muncă.

Acestea văzându-le diaconul, grozav s-a înfricoșat și a căzut la pământ ca un mort. Atunci a stat înaintea lui Preasfânta, care l-a ridicat pe dânsul, zicându-i: „Nu te teme, iubitul meu rob, că ție îți este gătită împărăția Cerurilor și asupra ta nu poate face nimic răutatea dracilor. Numai păzește Dumnezeiestile Porunci ale Fiului meu fără de lenevire, în toate zilele vieții tale până vei veni în ceata sfinților ca să te veselești cu dâșii fără de sfârșit”.

Deci diaconul, mulțumind cu smerenie împărătesei, i s-a închinat până la pământ, după care Ea s-a dus la ceruri. Iar el, împărțind la săraci averile sale s-a făcut sărac pentru Domnul și petrecând viață plăcută lui Dumnezeu s-a dus în împărăția Cerească, pe care să dea Dumnezeu a o dobândi noi toți. Amin.

MINUNEA a 60-a

Despre cel ce s-a rănit nevăzut pentru că a zis o mică hulă și s-a vindecat de Maica Lui Dumnezeu

Un oarecare sărac de bunătațile cele vremelnice însă bogat cu prisosință în fapte bune, mergând pe drum, din neluare aminte, s-a poticnit lovindu-se cu piciorul de o piatră, care gol fiind l-a durut tare.

Deci văicărindu-se de dureri ea un om, a zis către piatră cuvintele acestea: „Obștescul vrăjmaș te-a pus aicea în drum, și nu om”.

Însă îndată ce a zis hula aceasta l-a pedepsit Preabunul Dumnezeu cu un chip minunat, după cum are obișnuință totdeauna ca să muncească pe cei îmbunătățiți în această lume pentru a-i fericii dincolo veșnic.

Deci i s-a părut săracului aceleia cum că i-a vărsat cineva o căldare cu apă clocotită în capul lui și l-a luat așa o durere încât a rămas orb și în nesimțire.

Și ridicându-l niște trecători, l-au dus la casa sa, și a stat el în pat multă vreme, de la mijloc în jos slăbănog (țeapăn) iar cealaltă parte a trupului rănit și putrezit, în așa chip încât nu putea cineva să se apropie de el, numai rudeniile lui care-l îngrijeau.

Deci așa zăcea el multă vreme chinându-se, însă nicidecum nu se plângea, nici a zis vreun cuvânt greu sau fără de cuviință către Domnul, ci pururea mulțumea, îl lăuda îl mărea, zicând în sine: „Pe care-l iubește Domnul îl și pedepsește” și altele asemenea, având mare răbdare și suferință multă. Postea, priveghea, se ruga pentru cei ce-l miluiau și-i slujeau lui.

Iar văzând Domnul minunata lui răbdare, a

Minunile Maicii Domnului

hotărât să-l vindece și vindecarea lui a fost întru acest chip.

La privegherea Sfintelor Paști, ducându-se la biserică rudele lui, el a rămas singur și auzind toaca care prevestea bucuria învierii lui Hristos, a plecat capul, săracul, slăvind și el pe Dumnezeu după cum putea. Și așa rugându-se a văzut înaintea lui o frumoasă femeie care i-a zis lui: „Pentru bunele tale fapte și pentru multa răbdare s-a milostivit Domnul și te-a auzit pe tine. Deci spune rudeniilor tale să te ducă la Biserica Născătoarei de Dumnezeu și să te așeze înaintea icoanei Ei și acolo, făcând rugăciune, vei vedea dumnezeiescul ajutor”.

Deci așa făcând bolnavul, a primit cu Darul lui Dumnezeu desăvârșită sănătate și s-a întors la casa sa, mergând pe picioarele lui singur, bucurându-se, veselindu-se și mulțumind Domnului și pururea Fecioarei Maicii Lui, pentru ale cărei rugăciuni să ne învrednicim de fericirea cerească. Amin.

MINUNEA a 61-a

Pentru leprosul care s-a vindecat și s-a dus la
mănăstire

Într-o chinovie oarecare, era un monah cu viața îmbunătățită, care niciodată nu s-a certat cu cineva, iar pe lângă toate faptele cele bune avea către cele dumnezeiești nemăsurată evlavie.

Și atât se bucura când citea el sau alți frați vre-o facere de minune sau laudă a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu încât simțea mai multă dulceață decât dacă ar fi mâncat cea mai gustoasă mâncare.

Iar mai ales de multe ori se lipsea de mâncarea cea trupească, pentru ca să dobândească cea sufletească,

Minunile Maicii Domnului

îndeletnicindu-se cu dumnezeiasca citire.

Și așa viețuind fericitul s-a îmbolnăvit de moarte. Atunci unul din frați l-a rugat să-i spună cum s-a învrednicit de un dar ca acela.

Iar el a zis: „Când eram copil în școală aveam în cap lepră, de unde ieșea așa de greu miros încât nu putea cineva să se apropie de mine. Și eram foarte mâhnit că cheltuiseră mulți bani la doctori dar nici un folos n-am cunoscut. Sufeream însă cu răbdare și mulțumeam Domnului. Iar când mă duceam la școală, treceam totdeauna pe lângă o biserică a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu și mă rugam Ei mult timp cu evlavie și de la slujbele de priveghere ale praznicelor niciodată n-am lipsit.

Deci, într-o noapte, mi s-a arătat așa parcă ar fi tocat de Utrenie; atunci eu, sculându-mă m-am dus la biserica cea mai sus zisă, pe care găsind-o încuiată, am stat afară, rugându-mă.

Și deodată am văzut că mi s-au deschis ușile și în biserică era multă revărsare de lumină. Iar intrând eu înlăuntru cu frică, am văzut șapte fecioare prea frumoase, din care una mai strălucită decât celelalte, șezând pe un scaun ca o împărăteasă a lor, a zis către mine: „Pentru ce, fiule nu te îngrijești ca să vindeci boala capului tău?”. Iar eu am zis : „Mult s-au ostenit, Doamna mea, rudeniile și prietenii mei ca să mă vindece”. Grăit-a Dânsa: „Pe mine mă cunoști cine sunt?”. Răspuns-am: „Nu te cunosc Stăpână”. Zis-a din nou Ea: „Eu sunt Maica lui Iisus Hristos, și pentru că ai buna obișnuință de a te ruga, am venit înadins aici ca să te vindec”.

Acestatea zicând, mi-a făcut semn să mă apropii și punând Preacurata mâna ei pe capul meu, a zis: „În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh: Să fie sănătos capul acesta și niciodată să nu-l mai doară până

Minunile Maicii Domnului

la moarte pentru evlavie ce o are către mine”.

După care, înălțându-se la ceruri, eu am rămas bun sănătos; Și de atunci m-am făcut monah și am slujit Făcătoarei mele de bine cu râvna și dragostea pe care o cunoști, că n-am vrut să mă arăt nemulțumitor către Stăpâna. Iar acum mă duc veselindu-mă ca să o slăvesc neîncetat, împreună cu toți sfinții.

Acestea zicând, pururea pomenitul acela, s-a odihnit întru Domnul. Amin.

MINUNEA a 62-a

Pentru copilul pe care nu l-a ars focul

O femeie oarecare ce avea multă dragoste și evlavie către pururea Fecioara Maria, săracă fiind de bogăția trupească însă bogată de cea sufletească, avea un copil mic de un an.

Și într-o zi, vrând să se ducă cu de mâncare la bărbatul său care lucra în țarină, neavând ea pe nimeni în casă cu cine să lase pruncul s-a rugat Maicii lui Dumnezeu zicând: „Stăpâna mea, sub acoperământul și paza Ta las pe fiul meu, că n-am pe altcineva ca să-l păzească, decât numai darul Tău ceea ce ești Maica sărmanilor”.

Astfel rugându-se cu credință, s-a dus la slujba ei. Iar dacă a plecat, s-a întâmplat de a luat foc o casă a unui vecin și de acolo s-a întins văpaia și la casa ei.

Deci auzind ei din țarină au alergat în grabă plângând moartea copilului lor. Și ajungând acasă au aflat toată locuința prefăcută în cenușă, afară de zidărie și pardoseală.

Atunci socotind femeia cum că a ars copilul, plângea nemângâiată zicând: „O, preafericită Stăpâna! eu am dat

Minunile Maicii Domnului

cu credință pe fiul meu sub acoperământul și ajutorul Tău; deci cum nu l-ai păzit nevătămat, Maică a milostivirii, ci l-ai lăsat de a pierit?”.

Însă căutându-l pe el l-a aflat viu, și mult s-au înspăimântat pentru că nici un lemn sau haină din casă nu a rămas nears. Și toți cei de față au slăvit pe Dumnezeu, mulțumind pururea Fecioarei Maria, Maica sărmanilor care-i acoperă îi păzește și-i izbăvește din multe primejdii.

MINUNEA a 63-a Pentru orbul ce s-a luminat

Un bărbat oarecare cu numele Didim ce se născuse orb din pânțelele maicii sale era om foarte cinstitor de Dumnezeu și cu fapte bune.

Și atât de mult iubea biserica încât nu lipsea niciodată de la Utrenie și Vecernie cum și de la alte adunări pentru învățătură care se făceau. Deci din multa cercetare, pentru că era din fire priceput și ascuțit la minte, sau și din dumnezeiescul dar, s-a făcut foarte învățat; și vorbea de multe ori cu ereticii și cu Iudeii și toți de dânsul erau biruiți, neputând să-i stea nimeni împotriva nici într-un chip.

Iar într-o zi, glăsuind o prea înțeleaptă vorbire asupra lor, spre lauda pururea Fecioarei, Născătoarei de Dumnezeu, au rămas rușinați necredincioșii Iudei. Și neputând să-i stea împotriva, l-au ocărit zicând: „Nu te rușinezi orbule și necunoscătorule, să slujești și să crezi Aceleia care nu poate să te lumineze? Dacă este eu adevărat Născătoare de Dumnezeu, de ce n-a voit să te vindece ca să nu fii orb, căci ai către dânsa o evlavie așa de mare”. Iar acela a răspuns lor: „În cutare zi voi da

Minunile Maicii Domnului

răspuns vouă la întrebarea aceasta”.

După care ducându-se la casa lui a dat mult milostenii și s-a rugat cu post trei zile și trei nopți, cu lacrimi și cu credință către Dumnezeu cel Atotputernic și către slăvită împărăteasă Maria Maica lui Iisus, cerând să-l lumineze spre muștrarea ereticilor și a necredincioșilor Iudei. Apoi în ziua cea hotărâtă, adunând pe toți ereticii; pe Iudei și pe mulți din creștini într-o înfrumusețată și largă biserică, a stat înaintea icoanei Maicii lui Dumnezeu zicând acestea în auzul tuturor: „Stăpână și Doamnă a toată zidirea, pururea Fecioară, după cum Te-ai învrednicit de ai născut fără de stricăciune pe Dumnezeul tuturor, lucru negrăit și întrutot minunat, care nu s-a mai auzit niciodată asemenea săvârșește și cu mine o mică facere de minune: dăruiește-mi mie lumina ochilor. Și darul acesta îl cer nu pentru îndemânarea mea — căci după cum până în acest ceas cu mulțumire am trăit cu lipsa aceasta, aș fi putut răbda și până în sfârșit, cu darul Tău fiind ajutorat —, ci pentru ca să creadă cei ce stau de față cum că cu adevărat S-a născut Fiul și Cuvântul lui Dumnezeu din ființa Ta cea Preacurată în chip negrăit, cum numai El a știut, ca să se întoarcă lumea la credința cea dreptmăritoare și să propovăduiască minunile Tale”.

Acestea zicând, cu neîndoită credință (o! minunile Tale, Stăpână!) s-au deschis ochii celui ce mai înainte era orb și a primit lumina cea mult dorită.

Și toți au slăvit pe Dumnezeu Cel ce face prin Preacurata Maica Lui asemenea minuni. Și mulți eretici și Iudei s-au botezat în ziua aceea, pe care luându-i cel mai-nainte orb în casa sa, a făcut un ospăț mare și masă la săraci și străini, mulțumind Făcătoarei de bine din toată inima sa.

Și a slujit Ei totdeauna și neîncetat, toate

Minunile Maicii Domnului

poruncile Domnului, păzind și întru ele viețuind. Iar apropiindu-i-se sfârșitul, s-a mutat la viața cea neîmbătrânită și întru tot fericită. Pe care dea Dumnezeu cu darul și cu iubirea de oameni a o dobândi noi toți. Amin.

MINUNEA a 64-a

Pentru cel ce s-a izbăvit din apele mării

Scrie Vichentie la *Oglinda Istoriilor*, cum că mergând niște închinători pe Mare la Ierusalim, s-a stricat corabia și a intrat înăuntru așa de multă apă, încât nu putea să o mai scoată oamenii.

Iar Stăpânul corăbiei, văzând primejdia, a slobozit o barcă și a intrat în ea cu un episcop și cu alți oarecare boieri bogați ca să scape; însă din graba lor cea mare unul dintre ei a căzut în noian și s-a afundat. Și dacă s-a umplut barca de oameni, a zis episcopul către cei rămași în corabie: „Iertați-ne pe noi fraților, și vedeți primejdia că noi nu putem să vă ajutăm; mărturisiți-vă însă unii la alții păcatele voastre, ca să primiți iertare de la Dumnul”.

Așadar făcând ei, pe când își luau iertăciune unul de la altul, corabia s-a afundat și toți s-au înecat. Iar episcopul și cei împreună cu ei i-au plâns pe ei, rugându-se lui. Dumnezeu ca să așeze sufletele lor în loc de odihnă.

Apoi, uitându-se de o parte și de alta a mării, au văzut cum ieșea câte o porumbiță din valuri și se suia zburând către înălțimea Cerului; atunci au înțeles că acelea erau sufletele fraților care s-au înecat. Și de unde înainte s-au bucurat, văzând aceasta s-au întristat că n-au murit și ei.

Iar după multe ceasuri, ajungând ei la uscat, au

Minunile Maicii Domnului

văzut când erau fără nici o nădejde pe tovarășul lor care căzuse în mare când intrau în barcă.

Deci, înfricoșându-se ei la vederea lui, l-au întrebat cum a scăpat? Iar acela a zis: „După ce am căzut în adânc, am chemat în ajutor pe pururea Fecioara Născătoarea de Dumnezeu cu credință neîndoită și îndată Ajutătoarea cea grabnică a celor ce sunt în primejdii s-a aflat înaintea mea și într-un minut m-a scos la marginea mării sănătos și nevătămat”.

Iar aceia acestea auzindu-le, au mulțumit Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, propovăduind pretutindenea minunea cea făcută întru slava Dumnezeului nostru, Care S-a născut dintr-însa în chip negrăit. Amin.

MINUNEA a 65-a

Pentru cei ce s-au izbăvit de furtună

La aceeași carte se vede cum că un egumen făcător de fapte bune, pe când călătorea asemenea într-o corabie, într-o noapte a venit o așa mare furtună încât așteptau cu toții moartea crezând că au să se înece în scurtă vreme.

Pentru aceasta unul a strigat pe marele făcător de minuni Nicolae, altul pe Sfântul Apostol Andrei, iar alții pe alt sfânt, care și cum și la cine avea mai multă evlavie. Iar egumenul, văzând că n-a chemat nimeni pe împărăteasa cea Atotputernică care stăpânește Cerul și Pământul și Marea, le-a zis lor: Ce faceți, o, fraților! Cum chemați pe robi, iar pe împărăteasa care poate mai mult decât toți sfinții ați lăsat-o? Atunci toți, într-un glas, au strigat către Dânsa, cu lacrimi rugându-se, ca să-i izbăvească de înec. De asemenea și egumenul, care era

Minunile Maicii Domnului

bolnav de tulburarea valurilor și nu mâncase de trei zile, s-a sculat cu mare greutate și a înălțat pe Sfânta Fecioară, zicând: „*Mare este numele Sfintei Treimi! Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, ajută-ne nouă!*”.

Și îndată au văzut la catarg o mare și prea luminoasă făclie, care luminând toată corabia a izgonit întunericul nopții, a îmblânzit valurile cele furioase și, s-a făcut cu minune liniște în toată marea. Iar dacă s-a făcut ziuă, s-au aflat tocmai la limanul unde doreau să ajungă, întru mărirea Stăpânului Hristos și a pururea Fecioarei Mariei Maicii Lui, Doamna noastră. Amin.

MINUNEA a 66-a

O vedenie și uimire minunată a unui milostiv și
evlavios către Preasfânta Născătoare de
Dumnezeu

Minunată cu adevărat și vrednică de istorisire este pilda pe care o scrie Episcopul Vichentie în cartea sa cea numită *Oglinda Năravurilor*, zicând cum că: „Un om însurat, care avea fii și robi și bogăție din destul, era foarte milostiv și primitor de străini. Deci, într-o seară, după ce a stat la masă, fiindu-i somn și adormind, dimineța l-au găsit jos pe pământ ca pe un mort, rece și fără simțire. Atunci cei de acasă ai lui ridicându-l, l-au așezat în așternut pe pat, i-au făcut și i-au dat multe feluri de doctorii, ca să se încălzească și să-și vină iarăși în fire, însă în zadar s-au ostenit.

Iar după mai multe zile, revenind singur la viață, și întrebat fiind să spună ce-a pățit de a zăcut atâtea zile mort, n-a răspuns nimic, ci numai plângea, nemângâiat. Și nicidecum nu a vorbit vreun cuvânt despre aceasta în toată viața lui, până în ceasul morții sale, când și-a

Minunile Maicii Domnului

cunoscut mai dinainte sfârșitul lui. Atunci, strigând pe fiul său cel mai mare a zis aceste cuvinte în auzul tuturor: „Iubite al meu fiu! Cea mai de pe urmă a mea poruncă pe care ți-o dau ție și-ți hotărâsc să o păzești este: Ca să ai pe cât poți milă de cei săraci și de călători; să-i primești în casa ta cu toată dragostea și să le dai cele de trebuință cu îndestulare; să le slujești lor fără de lenevire așa după cum m-ai văzut pe mine. Căci milostenia către săraci și primirea de străini este mai bine primită la Dumnezeu decât toate faptele bune. Și oricine va păzi aceasta cu sârguință, pentru dragostea lui Dumnezeu, va căpăta mare plată în împărăția Lui cea cerească. Iar pentru ca să vă îndemnați toate rudeniile mele la această iubită de Dumnezeu faptă a facerii de bine și a milostivirii către cei străini și săraci, am să vă istorisesc astăzi, în ziua mea cea mai de pe urmă, înfricoșata vedenie pe care am văzut-o atunci când m-ați găsit în mijlocul casei mele zăcând oa un mort.

Știți cum că încă din copilăria mea aveam multă evlavie către Preasfânta de Dumnezeu Născătoare și-i citeam în fiecare zi laude și rugăciuni, pe cât puteam. Deci, pentru multă dorire și dragoste pe care o avem către Dânsa din tot sufletul și inima mea, m-a învrednicit Stăpânul, prin rugăciunile Ei, de multe daruri și hărăziri, însă m-am învrednicit de acestea mai ales pentru milostivirea și îndurarea către cei săraci și străini, căci voi cu toții știți câtă osârdie aveam către primirea de străini, pe fiecare primindu-l și dăruind tuturor cu îndestulare cele ce le trebuiau.

Deci, în noaptea aceea în care am văzut vedenia, am auzit un glas poruncitor, care mă striga pe nume, zicând către mine: „Ridică-te din pat și urmează mie”. Atunci eu ridicându-mă, cel care m-a strigat m-a apucat de mână și trăgându-mă cu sârguință, m-a dus într-o

Minunile Maicii Domnului

livadă mare. Iar acolo, povățuitorul meu, făcându-se nevăzut, m-a lăsat singur în acel câmp mare din care pricină eram foarte mâhnit.

Așa stând eu și neștiind ce să fac, am auzit în urma mea glasuri înfricoșate și mare tulburare și întorcându-mă am văzut mulțime nenumărată de draci venind asupra mea, ca să mă răpească ca niște fiare neîmblânzite. Atunci eu, văzându-i, am fugit pe cât am putut, alergând cu frică și groază neasemănată până ce am ajuns la o casă în care am intrat și am închis ușa. Însă diavolii au stricat-o și au intrat înăuntru ca să mă răpească.

Dar ca să înțelegeți pricina bine, ascultați mai întâi acestea: Sunt trei ani de când am primit aici, în casa mea, pe un străin, în seara Sfințelor Patimi, ca să-l ospătez totdeauna după obicei. Iar împlinindu-se acești trei ani, am găsit alt sărac pe care l-a întreținut maica-mea după dorința pe care i-am arătat-o, ca să primească câte unul și să-i slujească lui ca unui înger. Iar după puțină vreme, întâmplându-se să mai aducă un frate al meu pe un altul, mult m-am bucurat că m-am învrednicit să primesc în casa mea pe străinii aceia trei, în chipul Sfintei Treimi și i-am ospătat cu îndestulare pe cât mi-a fost cu putință și cu față veselă.

Deci când au aruncat jos ușa diavolii, după cum am arătat mai sus, și au intrat la mine, am început să strig către Domnul, ca să-mi ajute pentru rugăciunile pururea Fecioarei Maria. Atunci am văzut trei bărbați frumoși care au zis către mine: „Să nu te temi, că noi am venit ca să-ți ajutăm”. Deci izgonind ei pe draci, m-au întrebat pe mine dacă-i cunosc. Iar eu am zis: „Nu vă știu, Domnii mei”. Atunci ei mi-au spus: „Noi suntem acei trei străini pe care i-ai primit în casa ta și ne-ai ospătai totdeauna cu toată îndestularea, din toată inima și cu toată dragostea ca

Minunile Maicii Domnului

și Avraam și ne-a trimis Domnul spre ajutorul tău, ca să-ți răsplătim pentru multa dragoste pe care ai arătat-o către noi și iată te-am izbăvit din ghiarele diavolilor”. Acestea zicând, s-au făcut nevăzuți.

Iar eu, mulțumind lui Dumnezeu, am mai rămas puțină vreme în casa aceea, temându-mă să ies, ca nu cumva să se întâmple iarăși să mă ispitească. Apoi, făcându-mi semnul cinstitei cruci, am ieșit având nădejdea mea la Domnul.

Însă mergând puțin, iarăși au început a fugi după mine diavolii, strigând: „Să alergăm degrabă, ca să-l prindem măcar acum, să nu ne scape”. Iar eu grozav temându-mă, mai tare fugeam și strigam: „Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, ajută-mi mie”! Și așa fugind am ajuns la marginea unui râu de foc plin de șerpi și de alte fiare înfricoșate ale iadului, care erau afundate în foc până în gât, stând numai cu capetele afară și cu gurile căscate ca și cum ar fi cerut mâncare. Iar dracii care mă urmăreau pe marginea râului aceleuia, mă strigau ca să mă înfricoșeze să cad în el amenințându-mă că mă vor arunca cu sila. Atunci eu, uitându-mă împrejur dacă nu ar fi fost alt loc de unde să primesc vre-un ajutor, văzui acolo aproape un podișor mai strâmt de o palmă și atâta de înalt încât mi se părea că ajungea până la cer.

Deci nu știam ce să fac din acestea trei: ca să cad în râul acela, mă temeam de foc și de balauri; să mă sui pe podișor, mi se părea lucru foarte greu, ba chiar cu neputință; să rămân pe loc, în stăpânirea dracilor, mai rău era; am ales dar să mă sui pe pod mai bine, decât să cad în râu.

Și așa suindu-mă pe o treaptă cu multă frică și cu nespusă groază, înrăutățirii diavoli veneau după mine, strigând; iar când am ajuns la vârful podișorului aceleuia au sosit și dracii. Atunci eu am strigat cu lacrimi, zicând:

Minunile Maicii Domnului

„Preasfântă Născătoarea de Dumnezeu ajută-mi mie”.

Deci îndată s-a aflat acolo înaintea mea Maica Milostivirii, împărăteasa îngerilor cea iubitoare de milă și mi-a întins sfânta Ei dreaptă, zicând: „Nu te teme, iubite al meu rob, că după cum tu ai fost totdeauna prietenul meu citindu-mi rugăciuni și laude și miluind pe săraci — frații Fiului și Stăpânului meu —, așa am venit și eu acum ca să-ți ajut la nevoia ta”.

Acestea zicând, pe când mă ținea de mâna dreaptă, (o! minune!) într-un minut m-a adus aici în casa mea unde m-ați găsit, rămânând de frică mai multe zile ca un mort.

Deci, fiul meu, păzește-te să nu te lenevești niciodată de la slujirea Atotputernicei Maici a Stăpânului, ci în tot ceasul să-i aduci, laude și să o slăvești după cuviință după cum știi că am făcut și eu, dacă voiești să o ai și tu ajutătoare la nevoie.

Aceasta este întâia mea poruncă. Iar a doua este aceea pe care ți-am mai spus-o: „Silește-te pe cât poți, să miluiești pe cei străini și săraci, dându-le lor toate cele spre trebuință, dacă voiești să dobândești în această lume tot binele iar în cealaltă să moștenești împărăția cea cerească”.

Acestea zicând, pururea pomenitul, și povățuind și pe ceilalți ce erau de față să aibă cucernicie și evlavie către Prealăudata Fecioară și să ajute pe cei săraci, și-a dat sufletul său în mâinile lui Dumnezeu.

Iar fiul, aducându-și aminte de părinteștile porunci, a petrecut viața sa cu fapte bune, până în sfârșit; și mutându-se, s-a învrednicit de fericirea cea veșnică. Amin.

MINUNEA a 67-a

O minune prea înfricoșată despre ascultarea către
părinți
și pentru Sfânta Liturghie

În zilele lui Teodosie cel Mare era în Constantinopol un oarecare Iulian îmbunătățit cu viața care avea un singur fiu cu numele Teofil.

Și acest Iulian, în tinerețile lui, a fost foarte bogat; iar la bătrânețe sărăcind desăvârșit și neavând nici cele mai de nevoie ale trupului, a zis fiului său: „Fiul meu, iată, după cum vezi eu sunt neputincios și așa de sărac încât nu am cu ce să-mi trăiesc viața mea. Deci, te rog și eu, să-mi împlinești o dorință a mea, ca eu smeritul să mă mântuiesc la bătrânețile mele, iar tu să te învrednicești de cereasca fericire pentru ascultarea cea către părintele tău”.

Atunci acela i-a răspuns: „Spune-mi, părinte, orice poftești și eu te voi asculta la lucrurile cele cuviincioase”. Zisu-i-a lui bătrânul: „Fericitul Avraam avea un fiu din făgăduință pe care ducându-l în munte ca să-l junghie și să-l ardă spre jertfă, acela nu a fugit, ci încă și lemnele cu bucurie le ducea, cu osârdie urmând tatălui său. Și nu numai aceasta ci și alții mulți au ascultat pe părinții lor. Așa să faci și tu acum, fătul meu, preaiubite. Ascultă porunca mea și nădăjduiesc la Dumnezeu cel iubitor de oameni, că nu te voi mâhni de aceasta” Atunci a zis Teofil: „Au doară voiești și tu ca să mă omori?”. Răspuns-a tatăl său: „Să ferească Dumnezeu, fiule, de o fărădelege ca aceasta. Eu numai o voie doresc să-mi faci: să primești ca să te vând ca pe un rob al meu, pentru ca să am cu ce trăi la bătrânețile mele

Minunile Maicii Domnului

și să nu umblu cerând ca un sărac și lipsit. Iar Milostivul Dumnezeu va face milă cu tine pentru bunătatea aceasta și-ți va da bogăție nenumărată în această lume, iar în cealaltă va așeza sufletul tău spre odihnă în sânurile lui Avraam. Și o poruncă am să-ți dau s-o păzești până în ceasul morții tale: de te va trimite Stăpânul tău la vreun lucru, sau la vreo slujbă oarecare, să-ți aduci aminte ca să te duci totdeauna mai întâi la sfânta Liturghie, când este vremea ei, și numai după sfârșitul serviciului sfânt să te îndrepti spre slujba ta. De asemenea, să te sârguiești să ai către Preasfânta Fecioară multă evlavie. Și dacă vei face așa te va izbăvi Domnul de o mare și năpraznică primejdie”. Iar acela a răspuns: „Părintele meu, fă cu mine după cum îți este voia ta”.

Deci, a doua zi, a vândut Iulian pe fiul său la un boier, patriciu al palatului, cu numele Constantin, care a iubit mult pe tânăr pentru supusa lui ascultare și frumoasa lui înțelepciune, pentru smerenia și păzirea curăției sale, pentru frumusețea feței lui cum și pentru învățătura și cunoștințele pe care le avea. Și îl lua la plimbare cu el oriunde se ducea, cum și la masă, pentru că-l slujea cu sârguință.

Iar într-una din zile, ducându-se boierul la palatele împărătești, a uitat scamandriionul adică buchelarul în care avea poruncile; și a trimis pe Teofil în grabă ca să i-l aducă. Deci alergând tânărul acasă, a intrat în camera patriciului fără nici o teamă și a luat buchelarul.

Deci s-a întâmplat că în ceasul acela femeia patriciului, șezând în pat, păcătuia cu un rob al ei. Teofil însă, din prea multă grabire, nu s-a uitat spre ei, ci și-a căutat de drumul lui.

Atunci ticăloșii aceia care au făcut păcatul, temându-se că el va spune domnului său, au plănuir

Minunile Maicii Domnului

asupra lui viclenie și mărturii mincinoase.

Deci, venind patriciul, i-a zis lui femeia: „De asta ai cumpărat pe robul acesta, ca să vie la mine în pat să mă silească la păcat, nerușinatul? Căci dacă n-aș fi strigat și n-ar fi venit cutare ca să mă scape îmi pângărea cinstea preaîndrăznețul acela. Ce sunt de neam prost și nenorocit ca să mă desprețuiești așa? Mă jur pe rugăciunea părinților mei și pe mântuirea sufletului meu, că de nu voi vedea mâine capul îndrăznețului și obraznicului rob tăiat, nu mai stau nici un ceas în casa ta, ei mă despart de tine și-mi iau zestrea mea”.

Acestea auzindu-le patriciul s-a mâniat asupra robului foarte și a făgăduit cu hotărâre să-i facă voia ei.

Deci, a doua zi, întâlnindu-se la palat cu Eparhul i-a zis: „Mâine de dimineață am să-ți trimit pe un rob al meu, căruia ai să-i tai capul, să-l pui într-o bucată de pânză, să-l pecetluiești, și să mi-l trimiți”. Iar Eparhul i-a răspuns: „Eu nu pot să fac judecată fără dovadă; dacă însă mărturisesc despre el trei oameni, în scris, cum că este vinovat de moarte, îl omor”.

Atunci patriciul, spunând înaintea a trei martori cum că a cumpărat un rob tânăr care a voit să necinstească cu sila pe soția lui, a scris hotărârea de moarte chiar cu mâna sa și numai așa a primit Eparhul ca să-l omoare.

Deci, când s-a făcut ziuă, a chemat boierul pe nevinovatul acela și i-a zis lui: „Du-te la Eparhul și-i spune cum că îl heretisesc și să-mi trimită răspuns”.

Iar dacă a plecat robul cel bun, trecând pe lângă o biserică a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu în care se slujea, și-a adus aminte de părinteasca poruncă și intrând înăuntru tocmai când se citea Apostolul, a rămas în biserică până la sfârșit. În timpul acesta însă, robul cel cu adevărat vinovat văzind că Eparhul întârzie de a trimite

Minunile Maicii Domnului

capul, a zis patriciului: „Să mă duc eu să-l aduc, dacă poruncești”. Iar acela i-a zis „Du-te”. Atunci el alergând cu grăbire, ca și cum s-ar fi dus să primească o comoară de mult preț, a ajuns la casa Eparhului și intrând înlăuntru l-a heretisit pre el în numele patriciului. Însă acolo, un gealat cu sabia ascuțită, stând în ascuns, i-a tăiat îndată capul lui, pe care punându-l într-un lighean și spălându-l l-a împachetat. Iar tocmai când voia să-l pecetluiască, săvârșindu-se Sfânta Liturghie la biserica aceea, a sosit și robul cel credincios și fără de vicleșug și heretisind pe Eparhul a primit pachetul cu capul pecetluit, fără să știe ce este înlăuntru.

Deci, când a ajuns acasă la Patriciu, văzându-l pe el, toți s-au minunat; dar mai ales doamna lui, pentru că știa că l-a trimis să-i taie capul, iar el s-a întors sănătos. Și întrebându-l pe dânsul ce a adus, el a răspuns zicând: „După cum mi-ai poruncit, stăpâne al meu, m-am dus și heretisind pe Eparhul, îndată mi-a dat lucrul acesta să ți-l aduc; eu însă nu știu ce este înlăuntru”.

Atunci ea, luând pachetul și despecetluindu-l, a aflat capul robului necredincios pentru care îngrozindu-se foarte, a rămas fără de grai multă vreme preapăcătoasa. Iar mai apoi, revenind în starea cea mai dinainte a înțeleș judecata lui Dumnezeu cea dreaptă. Și fiindu-i frică ca nu cumva să pătimească și ea asemenea ca o pricinuitoare a răutății aceleia a plâns din toată inima și-a mărturisit soțului ei cu îndrăzneală fărădelegea ei, zicând: Domnul meu! eu ticăloasa și nenorocita sunt pricinuitoarea răului acestuia și mă tem să nu pătimesc după faptele mele, că nu este lucru ascuns (după cum zice glasul Domnului) care să nu se vădească. Iată azi se împlinesc trei ani și jumătate de când eu păcătuiesc, înșelându-te cu robul cel omorât, fără ca tu să fi știut aceasta.

Iar robul tău acesta tânăr este curat dinspre mine,

Minunile Maicii Domnului

nici un păcat nu a făcut și eu pe nedrept l-am învinovățit, ticăloasa. Pentru aceasta Dumnezeu cel drept, Care iubește dreptatea, a răsplătit fiecăruia după lucrurile lui. Deci, te rog, iartă-mă pe mine domnul meu, pentru îndurările lui Dumnezeu și mă făgăduiesc ca de azi înainte să nu-ți mai greșesc ție”.

Aceasta zicând, toți s-au înfricoșat și s-au înspăimântat, mărind pe Domnul cel iubitor de oameni care niciodată nu trece cu vederea pe cel ce face voia Lui.

Atunci patriciul, întrebând și cercetând pe tânărul să-i spună viața și faptele lui cele mai dinainte el i-a mărturisit lui totul, arătându-i bunul neam din care se trage, sărăcia în care tatăl său a ajuns la bătrânețe, ascultarea pe care i-a făcut-o primind să fie vândut lui ca rob spre a avea cu ce-l întreține, porunca pe care i-a dat-o să se ducă la Sfânta Liturghie și celelalte. Iar dacă a auzit acestea patriciul, din acel ceas nu l-a mai ținut pe dânsul ca pe un rob, ci ca pe un adevărat fiu al lui, mâncând împreună cu dânsul și împreună petrecând. Și nu numai de această cinste s-a învrednicit Teofil, ci și ca moștenitor a fost făcut de boierul acela peste toată averea lui.

Pentru aceasta și noi, iubitorilor, să ne temem de judecățile lui Dumnezeu. Să ne ducem totdeauna la biserică și să stăm cu frică și cu cutremur până la sfârșitul Liturghiei, ca și cum am vedea cu ochii pe însuși Stăpânul Hristos, Cel care ne va judeca pe noi în ziua cea înfricoșată a învierii celei de obște. Să nu ieșim afară din biserică înainte de terminarea slujbei și mai ales să nu îndrăznească nimeni a vorbi înăuntru, pentru că cel care iese afară din biserică în timpul slujbei fără de mare nevoie, sau vorbește cele ale lumii ori cele spre grija trupului, se aseamănă lui Iuda, cel care s-a sculat de la Cina cea de taină și ducându-se a vândut pe Hristos.

MINUNEA a 68-a

Pentru cei doi copii care dărâmându-se casa
peste ei de cutremur
au rămas nevătămați

La anii una mie cinci sute șapte de la Patima cea Mântuitoare a Domnului nostru Iisus Hristos, în luna lui Mai s-a întâmpat în Creta un mare cutremur și s-au surpat multe casa și nenumărate prăvălii înăuntrul șanțului, adică în cetatea cea mare. Și era în târgul cel mai din afară o prăvălie de cizmărie pe al cărei zid era zugrăvită Sfânta Fecioară, la care aveau multă evlavie cizmarii care lucrau acolo. Căci în fiecare seară, înainte de a pleca, îi aprindeau luminări și o tămâiau, apoi se duceau pe la casele lor, lăsând acolo doi copii pe care îi încuiau înlăuntru ca să păzească prăvălia.

Iar în noaptea când s-a întâmplat cutremurul, a alergat meșterul să deschidă ca să scoată copiii, însă văzând că toată prăvălia era dărâmată a socotit că de bună seamă au fost omorâți de dărâmături.

Deci apucându-se să dezgroape trupurile lor, pe când săpa, i-a auzit pe dânșii vorbind dedesubtul pietrelor și scoțându-i la lumină într-un chip îndemânatic i-a întrebat pe dânșii cum s-a făcut de au scăpat cu viață. Atunci ei au răspuns așa: „Când am auzit cutremurul am plâns înaintea sfintei Icoane aceleia și ne-am rugat Născătoarei de Dumnezeu să ne ajute. Și așa rugându-ne, am văzut că a ieșit din icoană un acoperământ, care s-a așezat deasupra noastră. Și căzând pietrele și lemnele peste acoperământul acela, au rămas acolo și de noi nu s-a apropiat nimic. Iar Preasfânta arătându-ne tocmai așa după cum era zugrăvită, zicea către noi, să nu ne temem;

Minunile Maicii Domnului

și a rămas cu noi până în ceasul în care ne-ați dezgropat”.

Acestea auzindu-le cei ce erau de față, au slăvit pe Preasfânta Fecioară și au propovăduit în toată cetatea minunea aceasta. Iar preastrălucitul și prea înțeleptul Ieronim Donat, ducele Cretei (un mare învățat în limbile latinești și grecești) scriind-o, a poruncit de s-a zidit în locul acela o Biserică, iar icoana aceea a rămas în sfânt lăcașul acela, pentru că zidul pe care era zugrăvită Preasfânta nu s-a dărâmat.

Și au pus de s-a făcut cu meșteșug, alt zid lângă peretele acela și nu s-a stricat pictura sfintei Icoane aceleia, ci a rămas după cum a fost mai dinainte. Și așa se află și în ziua de astăzi, căci se sărbătorește praznic în cinstea Preasfintei în fiecare an în 9 a lunii lui Mai, întru aducerea aminte a acestei faceri de minuni.

Și se numește biserica aceea Doamna târgului, și se găsesc atârinate în ea chipurile cu minunile cele preaslăvite și de mult preț.

Că nu numai această facere de minune ci și altele nenumărate a săvârșit și în fiecare zi săvârșește împărăteasa cea Atotputernică.

Căci pe mulți înecați de mari furtuni pe mare i-a scos de la înec, pe nenumărați tăiați și răniți de moarte i-a izbăvit, pe bolnavi și pe slăbănogi i-a ridicat, și din felurite nenumărate primejdii pe multă lume a mântuit, după cum se poate vedea în biserica cea mai sus zisă, în care sunt zugrăvite toate facerile de minuni pe care le-a săvârșit întru slava Dumnezeului nostru Care S-a născut dintr-însa negrăit, Căruia I se cuvine toată cinstea și închinăciunea, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!

MINUNEA a 69-a

Pentru cel ce căzând de pe un zid s-a zdrobit
și de Născătoarea de Dumnezeu s-a vindecat

În cetatea aceea a Cretei este o altă oarecare icoană făcătoare de minuni a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, în Mitropolia Sfântului Apostol Tit, care a făcut mari minuni nu numai în vremea cea mai dedemult, ci în toate zilele, până în ziua de astăzi, săvârșește însă, după credința fiecăruia.

Pe mulți care zăceau în boli de multă vreme i-a vindecat, pe slăbănogi i-a ridicat, pe ologi i-a făcut să umble, și felurite feluri de boale a tămăduit. Iar despre aceasta mărturisesc arginții și podoabele cele scumpe făcute din aur și din pietre prețioase, care sunt atârinate împrejurul sfintei icoane aceleia căreia îi zic: „Doamna cea din mijlocul bisericii lui Tit”. Și o scot cu litanie (procesiune) în ziua a treia a fiecărei săptămâni, adică marți, urmând protopopul și protopsaltul cetății, cum și toți preoții cu tot norodul și mai ales mare mulțime de femei.

Și ducându-se la biserica Sfântului Marcu fac slujbă cu multă evlavie după care se duc și slujesc la mai multe biserici, după cum este rânduit de cel mai mare, mai dinainte.

Și se întâmplă de multe ori de se slujesc și șase Sfinte Liturghii în aceeași zi. Și toți cei ce doresc să fie slujbă dau protopopului câte un galben fiecare. Și după ce slujesc la toate bisericile din locurile care au plătit se adună cu toți la un loc și se întorc cu Sfânta icoană iarăși la Mitropolie, unde lasă din banii strânși pe jumătate, iar pe ceilalți îi împart protopopul cu protopsaltul.

Minunile Maicii Domnului

Din aceasta dar poate să înțeleagă fiecare câte faceri de minuni săvârșește Dumnezeu cel Atotputernic prin acea sfântă icoană, iar din cele multe să spunem una care s-a făcut acum, de curând, în zilele noastre.

În anii una mie cinci sute nouăzeci și noua, în luna lui aprilie, a căzut jos un ostaș într-o noapte de pe zidurile bisericii Sfântul Petru, unde păzea după rânduiala pe care o au în toate cetățile Cretei, însă ostașul acela, (pe care îl chema Ioan) avea către Preasfânta mare evlavie, și se ducea de multe ori de se închina în biserica cea mai sus zisă, a Sfântului Tit, când scăpa de la împărăteasca slujbă.

Deci într-o noapte, umblând după rânduială de-a lungul zidurilor, a căzut de la o înălțime aproape de zece stânjani, iar jos dedesubt fiind numai pietre aspre și colțuroase i s-au zdrobit toate oasele, încât era o jalnică privire celor ce-l vedeau, că nici să vorbească sau să se miște nu putea.

Iar dimineața, ridicându-l pe el, l-au dus la bolnița acelei biserici, pentru ca să-l îngroape când își va da sufletul. Și pentru că nimeni nu credea că va mai trăi măcar un ceas, nici doctor n-au adus. Însă el a doua zi, vorbind puțin, a zis unui prieten al lui ca să ia o pungă a sa în care avea câțiva bani și să-i dea unui preot să slujească Preasfintei Fecioare din Mitropolia Sfântul Apostol Tit. Iar după Liturghie l-au dus și pe el în acea sfântă biserică, unde l-au lăsat toată ziua, zăcând înaintea sfintei icoane. Deci, făcându-se seară și venind eclesiarhul să încuie ușile bisericii după obicei (ca să nu între cineva să fure sfintele vase) l-au ridicat pe el și l-au scos, lăsându-l afară.

Și a zăcut toată noaptea, rugându-se Preasfintei cu lacrimi și cu credință ca să-l facă sănătos. Iar în miezul nopții, adormind puțin, a văzut în vedenie pe Preasfânta

Minunile Maicii Domnului

Fecioară, care i-a zis lui: „Slăvește pe Dumnezeu, căci iată, te-ai făcut sănătos”. Atunci, îndată deșteptându-se, s-a ridicat desăvârșit și umbla ca și cum niciodată n-ar fi avut vre-o boală. Și până dimineața într-una s-a rugat, slăvind și mulțumind lui Dumnezeu și Preamilostivei Maicii Lui. Iar dimineața văzându-l eclesiarhul, s-a înspăimântat, și vestind mitropolitului a chemat pe cei care l-a dus în biserică abia viu ca să mărturisească pricina.

Și încredințându-se de la dânșii despre tot adevărul, a scris această minune întru aducerea aminte. Și poruncind să scoată sfântă icoană cu Litanie împrejurul cetății, s-a adunat norod mult, urmând-o de aproape și cel care era vindecat, propovăduind cu mare glas minunea pururea Fecioarei. Și s-a slujit Litie, care a ținut trei zile.

Și nu numai minunea aceasta a săvârșit Cea pururea fericită ci și altele nenumărate pe care le știu toate satele și orașele Handacului.

Și nu numai înăuntru în cetate face minuni, ci și în afară, pentru că oricare bolnav ar merge la sfântă icoana aceea și ar chema cu credință rugându-se Ei cu evlavie capătă sănătate, căci vindecă Preasfânta.

Pentru ale cărei rugăciuni, dea Domnul să ne învrednicim de fericirea cerească. Amin!

MINUNEA a 70-a Pentru facerea minunii cea din fântâna Trapsanului

În mai sus vestita cetate a Cretei, aproape de satul Trapsanon, ca de două aruncături de piatră, este o biserică a Preasfintei, dinaintea căreia se află afară o fântână adâncă, ca de patru stânjeni. Și este numită

Minunile Maicii Domnului

„Izvorul Doamnei”, pentru că are multă apă și curge fără încetare, încât îndestulează tot satul, măcar că sunt foarte mulți oameni în el și cea mai mare parte de meserie olari, iar altă apă acolo prin apropiere nu se găsește. Și dintr-însa adapă toate vitele lor și se servesc și ei la toate treburile lor.

Și de multe ori, seara, scot toată apa afară, iar a doua zi o găsesc plină.

Deci, la această fântâna, se face o preaslăvită minune prin darul și puterea Preasfintei, pentru care o și *numesc Izvorul cel care azvârle afară*.

Căci fiind asemenea cu suprafața pământului, de multe ori se întâmplă să cadă cineva înăuntru (bărbați sau femei, pentru ca să îmbulzesc care mai de care să ia mai întâi) și atunci îndată (o! înfricoșată minune!) se înmulțește apa, crescând până la marginea fântinii și-l aruncă pe om afară viu nevătămat.

Și oridecâteori au zidit această fântâna mai sus decât pământul, s-a surpat singură. Iar această minune nu s-a făcut numai o dată sau de două ori, ci de multe și nenumărate ori, și până în ziua de astăzi se face, cum mărturisesc toți cei care cu ochii lor au văzut.

Despre aceasta și eu însumi multă îndoială având, adică nu cum că nu ar putea să facă Preasfânta asemenea mari minuni, ci pentru că azi s-a împruținat evlavia și credința oamenilor, am întrebat pe unul din cei care spuneau că au văzut și l-am jurat întru numele lui Dumnezeu să-mi spună adevărul. Iar acela s-a jurat cu afurisanie cum că drept și cu adevărat este.

Și nu numai pe norodul cel de obște, ci și pe însuși preînălțatul domn al orașului, Andrei Cornarie, învățat foarte în limba latinească și grecească, la care eu am fost grămătic (secretar) doi ani de zile.

Pe care, eu întrebându-l dacă s-a întâmplat

Minunile Maicii Domnului

vreodată să cadă cineva în fântâna când a fost el prin acel sat, el mi-a răspuns zicând: Frate nu este cuuviință să te îndoiești de puterea cea mare a pururea Fecioarei Maria Maica lui Dumnezeu, ci trebuie să crezi cu tărie, cum că toate le poate câte le voiește.

Când am auzit și eu întâia dată de minunea care mă întrebii nu am crezut-o, însă odată, când mă aflam în acel sat, am poruncit oamenilor mei să-mi vestească îndată ce va cădea cineva înăuntru și așa s-a întâmplat că într-o zi a căzut o femeie. Deci, alergând cu grăbire am auzit și am văzut de departe cum a aruncat-o apa afară tocmai în ceasul când apunea soarele, atunci când toată apa era scoasă și iarăși s-a umplut izvorul și a rămas plină până sus.

Atunci am plâns de bucurie și intrând în sfânta biserică am cerut iertare de la Preasfânta pentru puțina mea credință cea mai dinainte.

Iar un doctor mi-a spus că nu numai apa izvorului aceluia are puterea asta; că sunt și alte ape în multe locuri ale Italiei și au darul vindecării de felurite boli și neputințe, dar nu au puterea izvorului ce s-a arătat mai sus.

MINUNEA a 71-a Vedenie minunată cum că Domnul se îmbânzește către noi prin rugăciunile Maicii Sale

În cartea numită *Livada florilor*, la cap. 8, partea a III-a, se arată că era un duhovnic preasfânt cu viața, care pentru curata lui viețuire și alte îmbunătățite fapte, când săvârșea Sfânta Liturghie, se învrednicise a vedea multe vederi de îngeri și vedenii.

Minunile Maicii Domnului

Iar la sfârșitul vieții sale, s-a învrednicit și de această minunată și înfricoșată uimire pe care o scriem aici mai jos, pentru încredințarea tuturor și pentru aducerea aminte a noastră totdeauna, poate de frica acestei prea adevărate și înspăimântătoare vedenii ne vom pocăi de fărădelegile noastre, ca să ne izbăvim de înfricoșata și groaznica hotărâre a Dreptului Judecător.

Preotul cel arătat mai sus, a văzut cu duhul pe Domnul nostru Iisus Hristos sezând pe scaunul mării și de-a dreapta Lui pe Prealăudata Stăpâna, iar toată oastea cea cerească sta așteptând porunca Stăpânului. Și a poruncit Domnul unui înger puternic să lovească în trâmbița cea înfricoșată și mare foarte pe care o ținea, și lovind îngerul, a ieșit un astfel de sunet încât s-a cutremurat toată lumea ca o frunză de copac când o bate vântul.

Iar după puțină vreme a făcut semn Domnul către îngerul acela, ca să trâmbițeze a doua oară, și îndată a ascultat.

Atunci Maica lui Iisus, cea fără de prihană și Preamilostivă, cunoscând cum că după al treilea sunet al trâmbiței va fi sfârșitul a toată lumea, s-a sculat de pe scaun în mijlocul tăcerii și evlaviei tuturor sfinților și căzând la preacuratele picioare ale Dreptului Judecător, a început a se ruga cu sârguință spre a îndupleca mare bunătatea Lui ca pentru nemărginita-i milostivire să primească a da vreme de pocăință păcătoșilor, să-și plângă fărădelegile cu care L-au întărâtat pe Dânsul și spre mânie L-au pornit.

Iar Domnul a răspuns, zicând: „Știi o! Maica Mea preaiubită, câte fărădelegi a săvârșit lumea cea nemulțumitoare și în fiecare zi făptuiește; așadar, pe bună dreptate, nu se poate și nici nu se cuvine ca să o mai miluiesc vreodată. Că nu numai bărbații mireni și

Minunile Maicii Domnului

femeile, ci și clericii și monahii Mă răstignesc și Mă împung cu păcatele lor, pângărind cu desăvârsire sfințitul Chip și îngereasca viețuire prin desfrânările lor”. Atunci Stăpâna, mai cu înfocare a început iarăși a-L ruga, zicând: „Fiul meu cel Preadulce, ascultă-mă pe mine, pentru milostivirile îndurărilor Tale și pentru Preacurate Patimile Tale pe care pentru cei păcătoși le-ai răbdat”. Răspunsu-i-a Iisus și a zis: „Știi, o! Maica Mea, că de multe alte ori până acum ai împlânzit dreapta mea mânie cu rugăciunile și cererile tale și nu m-ai lăsat să fac Judecata cea care se cuvenea, însă oamenii nicidecum nu s-au făcut mai buni, nici s-au lepădat de răutatea și vicleșugul lor cel mai dinainte, ci încă cu mult mai răi s-au făcut, luând în bătaie de joc Crucea și Patima mea. Stăpânitorii și boierii jefuiesc cu nerușinare poporul cel supus și muncitor, pângărind Sfintele Porunci cu petrecerea lor cea desfrânată. Norodul cel de obște de asemenea, lepădă și defăima Poruncile Mele, săvârșind voile lor cele trupești: desfrânările, uciderile, nedreptățile și alte păcate nerușinate și aducătoare de moarte.

Zis-a iarăși Stăpâna: „Toate acestea sunt adevărate, preadulcele meu Fiu, însă, mă rog Ție, pentru nemărginită milostivirea Ta, trimite oamenilor Lumina Darului Tău, ca să-și cunoască paguba lor și întorcându-se să dobândească iertare. Așa Multmilostive Doamne, ascultă-mă pe mine și împlinește cererea aceasta, nu pentru că li se cuvine lor — că nevrednici sunt totdeauna de milă și de iertare —, ci pentru dragostea mea și a tuturor sfinților acestora care și-au vărsat sângele pentru numele Tău și au murit în felurite chinuri, defăimând toate desfătărilor lumii pentru ca să câștige dragostea Ta. Deci, te rugăm, Multmilostive Stăpâne: ascultă rugăciunea noastră”!

Atunci, toți sfinții s-au închinat cu Preasfânta,

Minunile Maicii Domnului

rugind pe Domnul ca să facă milă. Iar Judecătorul Cel Preaîndurat, înduplecându-se de rugăciunile Preacuratei Maicii Sale și ale tuturor sfinților săi, a răspuns cu senină față: „M-ai biruit Maica mea, cu rugăciunea Ta cea milostivitoare și ai împlânzit dreapta mea mânie. Să se facă dar după voia ta.

Și voi frații și prietenii mei, cu rugăciunile voastre ați schimbat mânia Mea întru milă. Așadar, voi trimite iarăși în lume învățători și propovăduitori ca să îndrepteze pe cei ce păcătuiesc”.

Acestea zicând Stăpânul, a luat sfârșit vedenia. Iar preotul și duhovnicul cel mai sus arătat a istorisit-o fraților celor împreună cu el trăitori. Și pentru ca să-i încredințeze că adevărată a fost, a spus fraților din mănăstire — la fiecare îndeosebi—oarecare greșeli ascunse ale lor, pe care i le-a arătat lui Domnul și le-a descoperit să-i povățuiască duhovnicește pentru ca să se îndrepteze.

Iar după ce le-a spus cuviosul toate și-a dat sufletul său în mâinile lui Dumnezeu.

Veniți dar, fraților și părinților și toți cei ce veți auzi sau veți citi aici! Veniți să plângem fărădelegile noastre!

Să plângem vremelnic ca să nu ne tânguim veșnic fără de folos! Să nu ne lenevim de mântuirea sufletelor noastre, că moartea vine pe neașteptate și ne răpește ca o fiară neîmplânzită! Nu e de-ajuns numai să citim cărțile, ori să ascultăm dumnezeieștile învățături ca apoi să rămânem neîndreptați, că nici o plată pentru aceasta nu vom avea, după cum este scris, adică: „Nu se mântuiesc cei ce ascultă legea și citesc cărțile, ci acei care fac voia lui Dumnezeu și păzesc poruncile Lui”.

Să ne îngrijim dar iubiților, mai presus de toate,

Minunile Maicii Domnului

de cele ale mântuirii noastre! Doctorul cel Preamilostiv și Bun vrea să ne vindecăm și noi ne lenevim, El vorbește în fiecare din noi și, în marea Lui milostivire, caută să ne vindece fără de argint și fără plată, și noi, necunoscătorii, dormităm, ba chiar ne lepădăm, defăimând purtarea de grijă și mare mila Lui!

O! nebunia și nepriceperea noastră!

Stăpâna cea Preacurată roagă neconținut pe Dumnezeu pentru mântuirea noastră, și noi suntem nesimțitori pentru o așa de mare facere de bine!

Să ne ridicăm din păcat și să mulțumim Preacuratei Fecioare pentru nenumăratele daruri și binefaceri ce am primit și primim în fiecare zi de la Dânsa, și să zicem acestea:

„Stăpână iubitoare de oameni și iubitoare de bine! Îți mulțumim, Te mărim și Te slăvim pe Tine. Propovăduim facerile Tale de bine. Nu ascundem mila Ta. Pronia cunoaștem și purtarea Ta de grijă o mărturisim. Mulțumim pentru nenumăratele Tale daruri și bunătăți, cântând cu mare glas minunile Tale. Tu ne-ai ridicat din căderea strămoșilor cea de demult. Tu ai schimbat iarăși chipul lor în frumusețea negrăită cea mai dinainte. Tu, cu înfricoșata purtare în pânțele și Naștere, ai schimbat chinurile și durerile nașterii strămoșei întru bucurie. Prin Tine de sabia cea care amenință am scăpat; poarta cea încuiată a Raiului ni s-a deschis și desfătarea cea mai dinainte iarăși am dobândit-o. Prin Tine din stricăciune ne-am izbăvit și viața veșnică cea de sus întru împărăția Cerurilor nădăjduim a o dobândi. Pe Tine, ajutoare a mântuirii noastre și Apărătoare nebiruită Te avem. Tu ești veselia noastră și lauda a toată lumea.

Deci Tu, multlăudată Fecioară și Atotputernică Stăpână, să nu treci cu vederea rugăciunea celor ce te

Minunile Maicii Domnului

cheamă cu credință. Tinde mâna Ta celor osteniți. Scapă-i degrabă pe cei ce sunt în primejdii și împlânzește valurile cele sălbatice ale vieții noastre. Risipește cu suflarea ta cea lină vânturile cele ce ne ispitesc. Plinește cererile cele spre folosul nostru ca o puternică ce ești, căci ca o Maică ai mare îndrăzneală către Fiul tău și Dumnezeu, putere nemărginită și Stăpânire nebiruită.

Nimic nu stă împotriva puterii Tale. Toate se supun poruncilor Tale, toate dau loc hotărârii Tale și toate slujesc Stăpânirii Tale. Pre Tine, ceea ce ești mai înaltă decât toate făpturile, Cel ce S-a născut din Tine mai presus de fire Te-a pus înainte ca mijlocitoarea noastră, a păcătoșilor, și toate rugăciunile Tale le primește și se veselește de ale Tale cereri; Se bucură de ale Tale rugăciuni; Nu se împotrivește a le împlini, slava Ta a Lui socotind-o și ca un Fiu, după datorie, cererile Tale împlinindu-le.

Deci și eu, o, Stăpână! bizuindu-mă pe puterea și iubirea Ta de oameni, aduc Ție acest rod neînsemnat, care deși este departe a fi după vrednicie, însă arată marea mea recunoștință către Tine. Că nu numai că puterea doririi mele nu ajunge a mulțumi după cuviință pentru binefacerile Tale, dar și închipuirile cele mai mari nu se pot sui până la milele Tale.

Primește dar, o, prealăudată și cu mii de numiri numită Stăpână, nu pe cea convenită după datorie cântare (că de ar putea bine și frumos glăsui toate stelele cerului și frunzele copacilor, nu ar putea, după vrednicie, să Te laude pe Tine), ci după puterea priceperii și a smereniei mele, neluând aminte la lucrurile mele și primind osârdia ca o Preamilostivă și iubitoare de bine, dându-mi izbăvire de păcate și învrednicindu-mă împărăției Cerurilor, Milostiv făcând pe Fiul Tău, Domnul cel cu totul îndurat, pentru ca totdeauna și neîncetat să Te slăvim pe Tine și

Minunile Maicii Domnului

pe Dumnezeu Cel ce s-a născut din Tine, împreună cu Cel fără de început al lui Părinte și cu Preasfântul și Bunul și de viață Făcătorul Său Duh, în veci. Amin”.¹²

MINUNEA a 72-a

Pentru sfânta și făcătoarea de minuni icoană a
Preacuratei Maicii lui Dumnezeu cea din
mănăstirea cea numită Peștera cea mare, care se
află în eparhia Peloponezului, care se zice
Calavrita¹³

Despre lucrătorul acestei sfinte icoane arătăm, cum că din socotința obștească și predanie avem cum că este zugrăvirea și sfințita lucrare a Sfântului Apostol și Evanghelist Luca. Și mai întâi arătăm cum că a fost zugrav despre care mulți mărturisesc, printre care și Sfântul Gherman (patriarhul Constantinopolului) la răspunsul ce a dat împăratului Leon Isaurul. Așadar, acesta (Sf. Ap. Luca) urmând icoanei Domnului și Stăpânului nostru Iisus Hristos, care ca Cel ce este Înțelepciunea și întâia Icoană a Tatălui celui nevăzut, care prin spălare și ștergere a închipuit pe maramă dumnezeiasca Sa față, cu dumnezeiască minune, pentru Evgar, Domnul Edesei, a închipuit și el asemenea pe al Maicii lui Dumnezeu.

Căci Avgar auzind de minunile Domnului nostru Iisus Hristos și având mai multă trebuință a-și curăți

---

¹² Până aici ține textul tipărit în ediția din 1990. În continuare textul este reprodus după ediția primă, din 1820.

¹³ Această descriere împreună cu minunea următoare sau tălmăcit acum din nou din cartea cea numită Proschinatarul Peșterii celei mari.

Minunile Maicii Domnului

sufletul de păcate, decât trupul de lepră, a scris o epistolă rugându-L ca să vină până la el, zicând: Iisuse, Cerescule om vino până aici la cetatea mea care ne va ajunge a ne chivernisi pe noi amândoi. Căci aud cum că iudeii din pizmă multă clevetesc asupra ta, și caută să te omoare. Și mă rog vino până la locul nostru. Și a trimis scrisoarea cu un om pictor al său, Anania cu numele, care să-i picteze măcar chipul lui Iisus și să-i aducă icoana.

Și mergând Anania n-a putut să-l picteze, căci Cunoscătorul inimilor, știind ceea ce voia Anania, își schimba fața deseori. Până la urmă s-a spălat și ștergându-se și-a închipuit fața Sa pe maramă și a dat-o lui Anania.

Astfel Evanghelistul ne-a predanisit început al sfintelor icoane, pe care Scriptura cea veche nu-l avea întru multă întrebuintare pentru frica închinării la idoli.

Așadar, după aceasta și dumnezeiescul Apostol Luca a pictat mai întâi aceeași icoană a Stăpânului Hristos, după care și a Născătoarei de Dumnezeu trei prea vestite icoane. Dintre care una este aceasta, nu cu vopsele, ci din oarecare migmă (adică amestecătura) ridicată puțin ca și cum ar fi săpată, ca de trei degete de groasă și de un cot de lungă. Și migma este ca o amestecătura de ceară și mastic și altele asemenea. Însă pe lângă acestea și cu volsele pe deasupra a zugrăvit-o. Iar celelalte două numai cu vopsele pictate.

Dintre care una se află în Rusia mică la o cetate ce se numește Vilna în biserica închinată Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, împodobită cu aur și cu pietre scumpe dăruite de cei credincioși. În tradiția locului se păstrează știrea că din părțile Constantinopolului a fost adusă, unde, se zice, că a fost adusă în părțile Bizantiei de însuși Apostolul Luca și așa a ajuns la împărații Bizanțului. Și de către aceia s-a trimis acolo unde se află.

Minunile Maicii Domnului

Cea dintâi zugrăvită este cea a Peșterii celei mari, iar despre a treia nu se știe exact unde este.

Așadar, după ce le-a zugrăvit, Apostolul le-a adus la Preacurata Stăpână să le vadă și să le binecuvinteze. Pe care privindu-le le-a binecuvântat și a zis: „Darul Celui născut din Mine, să fie cu acestea”. De atunci Apostolul purtându-le cu sine le-a dat în diferite locuri. Și aceasta a dat-o la Corint sau Ahaia, și de acolo nevăzut s-a luat și s-a pus întru această mare Peșteră, unde s-a și aflat după mai bine de 700 de ani.

MINUNEA a 73-a

Pentru tânărul cel ce a chemat cu credință
numele Preasfintei Icoane și cum i-a crescut
piciorul cel tăiat și însănătoșindu-se desăvârșit s-
a făcut monah mai pe urmă

La anul 1684, în părțile Ahaiei la locul cel numit Aliches și la satul ce se numește Camenița, la care a fost din vechime o episcopie și o biserică a Sf. Nicolae, fiind aproape de Ahaia alt sat cu numele cel vechi al eparhiei.

Acolo se afla un tânăr bolnav, cu numele Ioanichie. Deci acesta yăcând în boală trei ani i s-a îmbolnăvit și piciorul, și rănindu-se câte puțin s-a cangrenat și a putrezit. Și a încercat orice leac și buruiană¹⁴, însă nu s-a vindecat, ci încă i-a și căzut piciorul din genunchi . Și cu toate că chema neîncetat numele Preasfintei, a fost lăsat a fi așa spre mai mare arătare a puterii sale celei nemărginite. Și fiindcă nici răbdarea lui nu s-a împuținat, precum fac mulți deznădăjduiți în ziua de astăzi, adică dacă nu văd grabnic

---

¹⁴ Plantă medicinală.

Minunile Maicii Domnului

ajutor în arătare de la Dumnezeu și de la sfinți, când cer prin citiri și sfinte masle, apoi unii se întorc la diavolul, prin descântece și vrăji și alții hulesc cântind asupra lui Dumnezeu, cum că nu le-a făcut ceea ce le place lor. Însă tânărul acesta nu a făcut așa, adică să caute descântece, ci răbdă lămurindu-se ca aurul în topitoare. Și cu toate că era căzut piciorul din genunchi, el chema mereu pe Doamna noastră cea Milostivă. Deci cu timpul și-a adus aminte de sfânta icoană cea de a Peștera cea mare și de minunile ei și suspinând și umilindu-se, a strigat: „O Preasfântă icoană! De ce m-ai lăsat și nu mă miluiești. Grăbește și mă miluiește.”

Atunci uitându-se vede că a început a-i crește carnea și osul și puțin câte puțin s-a văzut – o, Darul minunilor tale Născătoare de Dumnezeu - , întreg piciorul tânărului și desăvârșit și umbla sănătos ca și mai-nainte. Și spre mulțumita darului ei, rudeniile lui au făcut un picior de argint și l-au dăruit la sfânta icoană mai-nainte de a se însănătoși desăvârșit. Iar mai pe urmă a venit și tânărul spre închilarea ei și a rămas precum zic la mănăstire și s-a făcut monah, după cum a rămas consemnat în scris. Căci pe piciorul acela de argint au scris părinții minunea aceasta. Și se află scrisă încă și încredințază despre lucrurile acestea cu mărturii vrednice de crezare, cum că cu adevărat i-a crescut piciorul și s-a făcut desăvârșit ca nu cumva să socotească cineva că zice neadevăr.

MINUNEA a 74-a

Pentru făcătoarea de minuni icoană a Preasfintei
Născătoare de Dumnezeu, care se numește
Romanca sau Lideanca

Sf. Apostol Petru Verhovnicul și Sf. Ioan Bogoslovul (Evanghelistul), mai-nainte de a se duce ei precum și ceilalți sfinți Apostoli la marginile pământului spre propovăduirea lui Hristos, mai întâi prin cele de aproape cetăți, împrejurul Ierusalimului, propovăduiau pe Hristos. Și când au fost în cetatea, ce se cheamă Lida, unde au petrecut un an, mult popor au adus la Hristos Dumnezeu. Atunci au zidit acolo o biserică în numele Preacuratei Maicii lui Dumnezeu. Pentru că era atunci alinare între creștini, căci după uciderea lui Ștefan încetase prigoana după o vreme. Cezarul Tiberiu auzind multe de Hristos Domnul nostru și negrăitele minuni ale Lui a poruncit să nu fie prigoniți creștinii, pentru care alinare la Faptele Apostolilor se pomenește așa: „Iar bisericile prin toată Iudeia, și Galileea și Samaria aveau pace”. Și a fost acea pace până la sfârșitul lui Tiberiu. Deci într-o alinare Sf. Apostoli Petru și Ioan zidind în Lida acea biserică. S-au dus la Ierusalim și au rugat pe Fecioara cea Preacurată, pe Născătoarea de Dumnezeu ca să meargă în Lida să vadă biserica cea zidită în numele ei și să o binecuvinteze și să o sfințească pe ea prin a sa venire. Ca rugăciunile celor ce se vor ruga în ea să fie bineprimite de Dumnezeu Cel ce S-a născut din ea. Iar Preacurata Fecioară a zis către dânși: Mergeți bucurându-vă acolo, și eu cu voi. Iar ei mergând au aflat în biserică pe un stâlp ce întărea zidirea, nu de mână zugrăvit, ci de Dumnezeu zugrăvit, chipul Preacuratei Maicii lui

Minunile Maicii Domnului

Dumnezeu, cu multă asemănare, cu fața și hainele.

Deci ei văzând aceea s-au închinat icoanei chipului celui nefăcut de mână al Preasfintei Născătoare de Dumnezeu și au mulțumit lui Dumnezeu. Iar dupăa ceea și singură a mers Stăpâna și văzându-și chipul său și mulțimea cea de popor care întru Hristos crezuse, s-a veselit cu duhul și a dat acelu chip al său Darul și puterea facerii de minuni.

Și trecând mulți ani, și luând împărăția grecilor și a Romei Iulian Apostatul a ridicat mare prigoană asupra Bisericii lui Hristos. Atunci acel prigonitor a trimis în Lida o rudenie de un nume cu el ca să șteargă acel făcător de minune chip al Maicii lui Dumnezeu cu niște unelte tăietoare de piatră. Și minunii a urmat altă minune. Pentru că cu cât tăietorii de piatră tăiau cu ciocanele și cu topoarele și strunjea acel chip nezugrăvit de mână, pe atât se vedea că în adâncul stâlpului cu minune străbătea culorile și imaginea. Și ostenindu-se mult și nesporind nimic s-au dus deșerti. Și străbătea auzul pentru acel chip al Preasfintei Născătoare de Dumnezeu pentru cele prea mari și fără de număr minuni prin toate marginile lumii și se aduna la închinarea aceluia, din toate părțile, mulțime credincioși în toți anii.

Iar după ce au trecut mulți ani, fericitul Gherman, mai-nainte de luarea arhieriei și a scaunului patriarhiei de Constantinopol a mers la Ierusalim ca să se închine Mormântului Domnului și celorlalte locuri sfinte. Și când era în Lida s-a închinat chipului făcător de minuni al Preacuratei Născătoare de Dumnezeu, și a poruncit unui pictor să reproducă pe o placă din lemn acel chip. Și luând icoana aceea zugrăvită a dus-o cu sine la Constantinopol și o avea la mare cinste, și în toate zilele săvârșea rugăciunile sale înaintea acelei icoane. Și a fost cu voia lui Dumnezeu patriarh în Constantinopol îe

Minunile Maicii Domnului

vremea împărăției lui Artemie, celui numit Atanasie. După aceea Leon Isaurul luând împărăția a adus eresul luptării icoanelor și a ridicat prigoană cumplită asupra celor dreptcredincioși și a izgonit pe sfințitul patriarh Gherman din scaun cu necinste și cu pălmuii multe.

Și fiind izgonit din biserică și din casa sa a luat cu sine două icoane, a lui Hristos Mântuitorul și a Preacuratei Maicii lui Dumnezeu, copia celei din Lida. Și călătorind cu corabia spre locul de surghiun (exil) a scris preasfințitului Grigore papa Romei celei vechi o scrisoare în care îl înștiințe despre nedreapta sa izgonire și prigoana ridicată în Constantinopol de către împăratul cel luptător de icoane, împotriva celor dreptcredincioși.

Și făcând loc în scândura icoanei lui Hristos a băgat acolo scrisoarea aceea pecetluită, însemnând vremea și ceasul și locul unde și când a fost scrisă. A sărutat acea sfântă icoană a Mântuitorului și de două ori zicând: „Povățuitorule, Povățuitorule, mântuiește-te pe Tine și pe noi”, a lăsat icoana pe mare și plutind a ajuns la Roma și s-a făcut întru acea noapte arătare preasfințitului papă de venirea chipului lui Hristos.

Iar papa dimineață, la răsăritul soarelui a luat clerul său cu lumânări și cu cădiri și au șezut într-o corabie mică și pe râul Tibru coborau spre mare întru întâmpinarea icoanei Mântuitorului. Și când au ajuns la gura râului unde intră în mare, a văzut icoana în preajmă pe apă mergând și s-a umplut de spaimă și de bucurie și s-a închinat cu bună credință. Apoi a grăit papa către icoană cu lacrimi: „Dacă la noi nevrednicii ai venit Stăpâne, rugăm-ne Ție precum cu preaslăvire pe ape ai umblat așa și în mâinile noastre să te sui. Pentru că nu îndrăznim ca cu ale noastre porniri să ne atingem de Tine. Și îndată icoana din mare în vazduh s-a ridicat și, ca o pasăre zburând, a venit în mâinile arhierelui. Iar

Minunile Maicii Domnului

acela sărutându-o cu lacrimi de bucurie și cu vrednică cinste laudându-o a dus-o în Roma cu cântare de psalmi. Și a purtat-o prin toată cetatea, ca de toată mulțimea poporului să fie văzută acea dumnezeiască icoană. Apoi a pus-o în biserica cea mare a Sf. Apostol Petru. Și scoțând din scândură scrisoarea patriarhului care neudată de apă rămpsesese, a citit-o și a înțeles cele ce se făceau de către împăratul cel rău credincios în Constantinopol.

Însă și aceasta s-a înștiințat, că într-o zi și o noapte acea icoană a Mântuitorului din Constantinopol la dânșii a venit, și slăveau toți puterea cea neajunsă a lui Dumnezeu. Iar pentru eresul ce se ridicase în răsărit și pentru izgonirea prea sfințitului Gherman, papa se mâhnea foarte și cu grea întristare se cuprindea. Și a scris împăratului cu îndrăznire, muștrându-i păgânătatea lui.

Iar de la icoana Mântuitorului în Roma multe minuni se săvârșeau, pentru că felurite neputințe din oameni se izgoneau.

Prea sfințitul Gherman intru izgonire petrecând, atunci când s-a apropiat de fericitul său sfârșit, și fiindcă neîncetăta necinstire și batjocură se facea sfințelor icoane, pentru că unele erau scuipate și sfărâmate altele ă n tină aruncate și cu picioarele călcate altele cu foc arse, a scris altă carte la cel întâi de pe scaunul Romei înștiințându-l de cele ce se făceau. Și în scândura altei icoane, care era a preasfintei Născătoare de Dumnezeu, ceea din Lida, a scobit loc și acolo a ascuns a sa scrisoare, în care a trecut și vremea și ceasul în care a fost scrisă. Și apucând icoana cu multă plângere a zis: „Mergi Stăpână, mergi, și scapă fugind acum, nu de Irod în Egipt, ci de vrăjmașul cel cu nume de fiară, mergi la Roma, la cei binecredincioși ca să te păzească împreună cu cel mai înainte de veci al tău Prunc, de urâtele mâini ale luptătorilor de icoane. Treci această întinșă și largă

Minunile Maicii Domnului

mare cu înotare fără de primejdie, pentru că porți pe Făcătorul cerului și al pământului și al mării. Mergi și scapă în mâinile plăcutului tău Grigorie. Iar pe noi cei ce pentru cinstirea ta ne primejduim în sâmurile lui Avraam ne sălășluiește și în cereștile tale lăcașuri ne pomenește.” Așa grăind Sf. Gherman, și udând cu lacrimi și sărutând cu dragoste sfânta icoană a lăsat-o pe mare.

Și a călători icoana mai repede decât zborul vulturului și într-o zi și o noapte a ajuns la Roma și întru acea noapte i s-a făcut papii înștiințare de venirea icoanei cereștii Împărătese. Iar el sculându-se ca mai înainte la icoana lui Hristos, așa și înaintea icoanei Maicii lui Dumnezeu, cu tot clerul și cu lumânări și cădiri, pe râul Tibru au ieșit întru întâmpinarea ei. Și când erau la gura mării toți au văzut acea icoană a Maicii lui Dumnezeu stând aproape, pe ape și spre dânșii venind. Și întinzând și papa spre dânsa mâinile sale, ea singură pe mâinile lui s-a suit și a primit-o pe ea cu mare bucurie. Apoi închinându-se au sărutat-o și s-au întors în cetate minunându-se de aceste mari și minunate lucruri ale lui Dumnezeu. Și deschizând tăietura cea din scândura icoanei a aflat scrisoarea prea sfințitului patriarh Gherman și citind-o a înțeles că doar cu o zi înainte icoana fusese trimisă la ei, și au slăvit minunile lui Dumnezeu.

Iar de Sf. Gherman îi era jale, pentru că un luminător atât de mare al Bisericii în izgonire prin sfârșit de moarte se stinge. Și aplâns pentru dândul foarte mult.

Și icoana cea preacinstită a Maicii lui Dumnezeu a dus-o prin toată cetatea ca și pe a Mântuitorului. Și intrând în Biserica Sf. Petru a pus-o în lăuntrul altarului și de multe tămăduiri se săvârșeau de la ea.

După aceasta, trecând mai bine de o sută de ani, când luptătorii de icoane au pierit și a împărățit Mihail cu

Minunile Maicii Domnului

maica sa Teodora și erezul cel luptător de icoane din Constantinopol cu totul se stinsese, atunci în Roma icoana aceea, care din Lida după cea nezugrăvită de mână era zugrăvită, iar de Sf. Ghermas slobozită din surghiul spre Roma, și în altar pusă, a început singură de sine adeseori a se mișca fără să fie atinsă. Și se făcea aceasta în multe zile, uneori la cântarea de dimineață, alteori la cea de seară, alteori la Liturghie. Și era nu puțină mirare și frică romanilor pentru o minune ca aceea, pentru că socoteau că acela este semn pentru oarecare mânie dumnezeiască ce avea să vină asupra lor.

Atunci, în Roma era papa Serghie. Și odată fiind papa singur la soborniceasca cântare în biserică, a început icoana aceea cu multă mișcare a se clătina, pe care văzându-o toți, s-au spăimântat. Și încetând cântarea, au început a striga cu mare glas: Doamne miluiește multă vreme. Și de vreme ce era chemată mila Domnului de către mulți, icoana s-a alinat din mișcare. Și după puțin iarăși ridicându-se și sunet prin mișcarea sa făcând s-a luat prin văzduh de la locul ei. Și strigând toți s-au adunat în altar vrând să o sprijinească cu mâinile, ca să nu cadă pe pământ și să se sfărâme, dar nimeni nu putea să o ajungă și să se atingă de ea, pentru că pe deasupra mâinilor omenești prin văzduh purtându-se umbla prin biserică și cu înceată mișcare, cu nevăzute mâini îngerești a fost scoasă afară. Iar papa cu tot clerul și poporul spăimântându-se de acea preaslăvită vedere, urmau unde mergea icoana. Iar ea ducându-se la malul Tibrului s-a coborât pe apă, îndreptându-se spre mare. Iar poporul de pe mal urma privind cu plângere cu se duce acea icoană de la ei.

Iar papa vărsând lacrimi se tânguia zicând: Vai nouă o, Împărăteasă, ai nouă, o, Doamnă, unde te duci de la noi dumnezeiescule sicriu. Pentru că așa cum ai venit

Minunile Maicii Domnului

la noi pe apă, așa te duci acum pe aceeași cale de la noi. Deci ne temem ca să nu ne ajungă și pe noi muncirile luptătorilor de icoane pentru care tu din cetatea lui Constantin ai fugit. Și acum iarăși fugi de la Roma. Ci, o Atotputernică, până când nu alinezi pe acel vifor ereticesc, care tulbură Biserica lui hristos. Acestea și mai multe le grăia papa, tânguindu-se și petrecând icoana cu privirea până când s-a pierdut în zare. După aceasta a poruncit papa ca această preaslăvită minune să fie consemnată în scris în cărțile bisericești spre aducere aminte, a generațiilor ce vor urma și spre slava Maicii Domnului nostru Iisus Hristos.

Iar icoana aceea sfântă a ajuns la Constantinopol a doua zi și în liman, aporoape de paaturile împărătești s-a aflat. Și a fost scoasă din apă de niște oameni binecredincioși ce se aflau acolo, care au dus-o la împărăteasca Teodora, socotind că acea icoană este dintru acele icoane pe care luptătorii de icoane le-au aruncat în mare, legându-le de pietre grele.

În acea vreme de la binecredinciosul împărat Mihail și de la prea sfințitul patriarh Metodie s-au trimis din Constantinopol niște oameni vestiți din rânduiala duhovnicească și mirenească cu scrisori la papa înștiințându-l de soborul sfinților părinți cel de loc ce s-a făcut în Constantinopol, la care eresul luptătorilor de icoane a fost anatematizat, iar cinstirea icoanelor întărit și binecuvântată. Cât au stat la Roma au auzit toate facerile de minuni ale icoanei Mântuitorului și ale Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, cum pe vremea papei Grigorie au ajuns la Roma venind pe mare de la patriarhul Gherman și cum nu demult icoana Preasfintei Născătoare de Dumnezeu singură, de sine, a plecat din Roma.

Acestea auzindu-le trimișii le-au însemnat în scris pentru ei. Și întorcându-se la Constantinopol au spus

Minunile Maicii Domnului

împăratului și maicii lui, împărăteasa Teodora, și prea sfințitului patriarh Metodie toate cele auzite despre icoanele făcătoare de minuni din Roma. Atunci împăratul, împărăteasa și patriarhul și-au adus aminte de icoana cea aflată în limanul mării, și și-au zis: Au nu este aceasta icoana cea din Roma?

Au trimis soli la Roma ca să se încredințeze dacă este aceea icoana, și aflând că aceea este au cunoscut că de la plecarea din Roma și sosirea la Constantinopol călătorise o zi și o noapte. Și au proslăvit toți această facere de minuni cea atotputernică a lui Dumnezeu.¹⁵

Atunci prea sfințitul patriarh Metodie cu tot clerul, luând acea sfântă icoană de la palaturile

---

¹⁵ Înseamnă că această sfântă icoană, după semnele ce poartă, se pare a fi aceea e se află aici întru această mănăstire a Pantocratorului, ce se zice și a Neamțului, care este cu două fețe. Adică pe o față a icoanei este chipul Maicii Domnului, iară pe alta a sfântului Gheorghe. Fiindcă, după cum este știut de toși, patria Sf. Mare Mucenic Gheorghe a fost Palestina și cetatea Lida, unde după sfârșitul său mucenicesc a fost îngropat, după cum scrie Sf. Simeon Metrafrast și alții.

Deci de aici se vede că Sf. Gherman patriarhul Constantinopolului zugrăvind chipul Născătoarei de Dumnezeu, a zugrăvit și pe Sf. Mare Mucenic Gheorghe pe cealaltă parte. Această icoană se afla la Constantinopol în zilele împăratului Ioan Paleologul. Apoi și icoana ce se află în această sfântă mănăstire a Neamțului de același împărat se scrie că a fost trimisă ca dar voievodului Alexandru cel Bun.

Și putem concluziona că precum icoana s-a dus din Constantinopol la Roma pe vremea eresului luptătorilor contra icoanelor, apoi când Roma urma să cadă în abateri de la dreaptăcredință, s-a întors iarăși la Constantinopol, care se întorsese la adevătată credință, unde a și petrecut mulți ani. Asemenea și mai pe urmă, văzând că cetatea Constantinopolului avea să cadă în mâna agarenilor, a binevoit să iconomisească mai înainte de vremea aceea și să vină întru acest binecuvântat pământ, prin chipul după cum se scrie în istoria următoare, și a se așeza întru această sfântă mănăstire ca să fie Apărătoare și Scut a toată țara.

Minunile Maicii Domnului

împărătești cu petrecerea a tot poporul a dus-o în biserica Preasfintei Născătoare de Dumnezeu unde au așezat-o, bucurându-se de dăruirea ce li s-a făcut de către Dumnezeu și Preasfânta Născătoare de Dumnezeu.

De atunci icoana s-a numit „Romanca” ca ceea ce de la Roma venise. Și se făceau de ea minuni preamulte.

MINUNEA 75

Pentru musulmanul ucis de tâlhari și înviat de
Preasfânta Născătoare de Dumnezeu.¹⁶

În decembrie 2004, un arab din Arabia Saudită, un mahomedan, s-a prezentat înaintea mai multor agenții de publicitate, să relateze următoarea întâmplare incredibilă, pe care a trăit-o și care i-a schimbat viața sa (întâmplarea a apărut la TV, pe Internet, la radio, și a circulat prin ziarele, magazinele și pamfletele din întreaga Arabie Saudita, Siria, Palestina, și evident în toate țările învecinate¹⁷.

Cu câțiva ani în urmă, acest om s-a căsătorit cu o

---

¹⁶ Această minune are la bază povestirea Arhimandritului Nektarios Serfes, Boise, Idaho USA, a cărui biografie pe scurt poate fi găsită la adresa <http://www.serfes.org/about.htm>

¹⁷ Noi am găsit-o citată pe internet pe mai multe site-uri, dintre care amintim doar câteva pentru încredințarea cititorilor. Textul în engleza publicat la

http://www.pigizois.gr/agglia/the_miracle_in_siria.htm

<http://www.spc-innsbruck.at/radnaverzija/english.htm>

<http://www.nееpeople.com/journeymanjames/when-i-was-a-moslem.html>

http://www.pbase.com/mansour_mouasher/saydnaya

Apoi l-a găsit și în „*All Saints Herald*”, o publicație a Bisericii Ortodoxe Grecești “A tuturor sfinților”, iulie – august 2005, și a fost preluat de la adresa

http://www.all-saints.ca/news/herald_2005_aug.pdf

Minunile Maicii Domnului

foarte bogată femeie musulmană, dar stearpă. Ca și anii trecuți, și în ciuda tuturor eforturilor lor și considerabilelor cheltuieli medicale cu mulți doctori, ei rămâneau fără copii.

Părinții soțului i-au sugerat acestuia să-și mai ia o a doua soție, în timp ce susține și căsătoria inițială (conform legilor locale, acestea permit până la 4 căsătorii simultane).

Fiind epuizat, necăjit și descurajat, el n-a primit sfatul părinților săi, ci a ales mai bine să petreacă o vacanță cu soția sa, în Siria.

Acolo, au închiriat o limuzină cu șofer, care să le servească și ca ghid de călătorie pentru întreaga ședere și la excursiile prin întreaga Sirie.

Pe măsură ce se derula vacanța, șoferul observă că acest cuplu din Arabia Saudită trăia în amărăciune, durere și supărare. Având câștigată familiaritatea față de acest cuplu, șoferul i-a întrebat prudent, de ce păreau a fi atât de nefericiți. Poate era din cauza că el nu conducea excursia pe placul lor? Cuplul mărturisi șoferului, că sursa nefericirii lor era imposibilitatea de a avea copii. Șoferul, care era deasemeni musulman, le-a spus atunci, că în Siria, creștinii, în special creștinii ortodocși au o mănăstire, numita Panaghia Saidraya (cuvânt arab, care înseamnă Maica Domnului, Doamna noastră) și acei oameni, care nu pot avea copii, găsesc mângâiere și ajutor la icoana Ei făcătoare de minuni. Cei necăjiți și îndurerăți de diverse probleme și necazuri merg la această mănăstire și primesc să mănânce o bucățică de fitil de la candela care arde înaintea icoanei făcătoare de minuni. Și, atunci, „Maria” creștinilor le dăruiește lor după credința lor, ceea ce doresc.

Emoționați, arabilul saudit și soția sa i-au cerut

Minunile Maicii Domnului

șoferului să-i ducă la mănăstirea „Saidnaya”¹⁸ la „Stăpâna creștinilor”, și i-a spus, că dacă vor avea un copil, atunci el se va întoarce și îi va dăruia 20.000 \$ americani iar mănăstirii va dăruia 80.000 \$ americani.

Astfel, ei au mers la mănăstire și au făcut precum au fost învățați.

După ce și-au terminat vacanța s-au întors în pământul natal și, după un timp, soția a rămas însărcinată. În câteva luni, ea a dat naștere unui baiat drăgălaș. A fost o adevărată minune a Maicii Domnului. Dar minunii urmează altă minune și mai mare, ca astfel darul lui Dumnezeu și mila Maicii lui Dumnezeu să nu rămână tănuite. Căci Preasfânta Născătoare de Dumnezeu ascultându-le și împlinindu-le rugăciunea a lucrat să le câștige și sufletele pentru împărăția cerurilor și prin ei și alte multe suflete.

După ce soția sa a născut, fericitul tată a vrut să se întoarcă în Siria, ca să-și îndeplinească promisiunea pe care o făcuse.

Ajuns în Siria, el a telefonat aceluiași șofer și i-a cerut să fie luat de la aeroportul din Damasc. Însă șoferul era era vicelan și rău, iar diavolul i-a pus în gând să jefuiască e acel om. Ca să-și împlinească gândul și-a convins pe doi prieteni ai săi, să meargă, împreună cu el, la aeroport, pentru a-l lua pe bogatul arab-saudit, ca împreună să-i ia toți banii și să-l omoare.

Astfel, ei l-au luat pe bogatul om de la aeroport. Pe drum el le-a spus prietenilor șoferului, că le dă și lor, la fiecare câte 10.000 \$ americani, în semn de bucurie și mulțumire că i s-a născut un fiu. Nici nu bănuia că ei hotărâseră să-l omoare. Acești oameni răi și inșeși de bani au deviat de la drumul spre mănăstire, și au mers

---

¹⁸ Site-ul manastirii se află la adresa
<http://www.saidnayanet.com/en/saidnaya.htm>

Minunile Maicii Domnului

spre un loc pustiu. Acolo l-au omorât pe acel om, i-au tăiat capul și alte părți (mâini și picioare) ale corpului în bucăți.

Orbiți de patimă și biruiți de oroarea faptei lor, pe care tocmai o săvârșiseră, au pus rămășițele omului în portbagaj, în loc sa le lase chiar acolo.

După ce i-au luat banii, ceasul și tot ce avea, ei au mers să caute un alt loc pustiu, pentru a se debarasa de rămășițe. Însă, pe când se aflau pe drumul național, mașina li s-a defectat și s-a oprit în mijlocul drumului. Cei trei tâlhari și ucigași au coborât pentru a descoperi de ce s-a oprit mașina dintr-odată și pe neașteptate. Atunci un trecător s-a oprit să-i ajute, dar aceștia, speriați că fapta lor teribilă va fi descoperită, au pretins ca n-au nevoie de ajutor. Dar, în timp ce păresea locul, automobilistul a reținut faptul ca în spatele vehicolului curgea sânge, și a telefonat la poliție, pentru a investiga cazul, căci cei trei arătau a fi suspecti.

Poliția a venit, și ei au văzut sângele de sub mașină, pe pavaj, și atunci au ordonat să se deschidă portbagajul.

Ei bine, când ei au deschis portbagajul, o, minunile tale Stăpână!, sauditul a ieșit din portgabaj, viu și nevătămat, sănătos, spunându-le:

„Chiar acum, Preasfânta a terminat de cusut gâtul meu, chiar aici (arătându-le locul pe Mărul lui Adam), după ce mai întâi a terminat de cusut restul corpului meu”.

Văzând aceasta, cei trei criminali imediat și-au pierdut mințile, și au înnebunit. Poliția i-a încătușat și i-a dus la un azil de nebuni. Criminalii au început să delireze, zicând că nu poate fi posibil ca sauditul pe care ei l-au omorât, decapitat și disecat să mai fie viu!

Sauditul s-a dus la un centru medical pentru a fi

Minunile Maicii Domnului

investigat de doctori și examinatori medicali, care au confirmat și atestat că acele cusături au fost făcute foarte recent, validând prin aceasta minunea produsă. Cusăturile erau și sunt încă evidente.

Când sauditul a ieșit din protbagaj, a avut literalmente aparența, că tocmai a fost refabricat (reasamblat), cu care el se confesa permanent, că Preasfânta a adunat corpul său și l-a reînviat, cu ajutorul Fiului Ei.

Imediat după aceasta, sauditul și-a chemat rudele, să vină în Siria și ei au mers împreună la mănăstirea Panagia Saidnaya și au înalțat rugăciuni de mulțumire, laude și slavă, și în locul unui dar inițial de 80.000 \$ americani (cât a promis), el a dat 800.000 \$ americani, Maicii Domnului.

Astăzi, așa cum relatează detaliile acestei zdrobitoare minuni, el începe povestirea cu: „Când eram, musulman, aceasta mi s-a întâmplat mie”, aceasta indicând faptul că atât el cât și familia sa nu mai sunt musulmani, ci s-au convertit la dreapta credință creștină.

Minunea a năucit cu înfricoșare întreaga națiune arabă și pe toți din Orientul Mijlociu.

Sfârșitul cărții Minunilor Maicii Domnului
Si lui Dumnezeu slavă

HOTĂRÂRE sinodicească pentru adevărarea minunilor

Celor ce nu primesc cu credință curată și cu tot sufletul și inima, Minunile cele de spaimă ale Mântuitorului nostru și Dumnezeu și ale Stăpânei noastre Născătoare de Dumnezeu care l-a născut pe Dânsul fără de prihană și ale celorlalți sfinți, ci se ispitesc cu dovezi și cuvinte sofisticești (amăgitoare) ca să prihănească ca pe unele ce ar fi cu neputință, sau după ceea ce li se pare a le tâlcui și după a sa socoteală a le alcătui, Anatema.¹⁹

---

¹⁹ Această hotărâre sinodală am tipărit-o aici la sfârșitul minunilor Prealăudatei Stăpânei noastre Născătoare de Dumnezeu, după cum este în Triod în Duminica Ortodoxiei. (Cu toate că această rânduială unde se găsește scrisă hotărârea aceasta încă până acum la **Trioadele** cele românești nu se află puse, însă aicea s-a pus de la cel grecesc). Am făcut aceasta pentru ca să o vadă toți câți fără de socoteală și zavistuiind se îndoiesc necrezând pe cele scrise ca și cum ar fi cu neputință, pentru ca să se smerească măcar ca să nu se afle sub anatema cea de sus zisă ; să creadă mărturisind cum că nu numai câte am scris, ci și altele nenumărate poate să le și săvârșească Împărăteasa cea Atotputernică. Pentru ale cărei rugăciuni o, de am dobândi fericirea cea veșnică. Amin.

ISTORIE

Pentru sfânta icoană a Preasfintei Stăpânei noastre Născătoare de Dumnezeu și pururea Fecioarei Maria, ce s-a aflat în scrisorile sfintei Mitropolii a Moldovei, scrisă de Prea Sfințitul Gheorghe, Mitropolitul Moldovei, la anul 1723.

Înștiințare facem pentru obiceiul pământului Moldovei, că întâmplându-se aici Domnul măria sa Alexandru voievod și mitropolit Prea Sfințitul Kir Iosif, care a fost și la soborul al optulea, și cu părintele ieromonah Gheorghe Țamblac, fiind mare bogoslov (care s-a săvârșit la Moscova).

Înainte acelu sobor fiind la Constantinopol împărat creștinesc Manuel Paleologul, iară fiul lui Ioan²⁰

---

²⁰ În unele izvoare este pus în mod greșit numele Andronic, însă numele fiului lui Manuel Paleologul a fost Ioan (acestuia ce a fost și împărat). Deși alt fiu a avut cu numele Andronic și un frate care era orbit de tatăl lor Ioan Paleologul, ginerele lui Ioan Cantacuzino. Deci și din ani se cunoaște că Ioan Paleologul a fost acesta care și la deșarta adunare de la Florența a fost precum se pomenește de Iosif mitropolitul, care și el după aceea a fost la Florența. Deci cu greșeală s-a numit Andronic în loc de Ioan. Căci Andronic fiul lui Manuel nu a fost împărat, ci numai despot al Tesalonicului, pe care și vânzându-l venețienilor s-a dus la Muntele Athos și a primit îngerescul chip. Acolo a primit numele de Acachie, unde a și murit, îngropându-se la mănăstirea Pantocratorului. Iar Ioan Paleologul a trecut prin Moldova precum arată și Gheorghe Franți; că a scris tatălui său, Manuel Paleologul, din țara ungurească de i-a trimis corăbii la cetatea Chilia la Dunăre de l-a adus la Constantinopol unde după puțin murind tatăl său a rămas el împărat. Și a cinstit pe Alexandru voievod cu numele de despot și cu coroană crăiască după cum arată

Minunile Maicii Domnului

Paleologul era la Viena fiindcă era ginere cezarului de Viena. Iar la vremea bătrânețiiilor lui Manuel Paleologul a trimis la Viena la fiul său Ioan chemându-l să meargă la Constantinopol să fie împărat în locul lui Manuel, tatăl său. Deci mergând să treacă la Constantinopol, a venit pe la Tara Moldovei și a ieșit întru întâmpinarea lui fericitul Alexandru voievod cu tot senatul. Asemenea și Prea Sfințitul mitropolit Kir Iosif cu tot clerul bisericesc, după cum se cuvine unui împărat creștinesc și l-au petrecut până la cetatea Chilia la Dunăre. Iar împăratul Ioan Paleologul văzând țară ca aceasta și popor înțelept și dreptcredincios și arhieru și cler învățat și împodobit cu toate obiceiurile creștinești ale Bisericii Constantinopolului, zicând, cum că țară ca aceasta toate darurile și rodurile pământului și obiceiurile și înțelepciunea și iubirea de străini nicăiri nu a văzut, nici nu a auzit să fie.

Și întrebând pe Alexandru voievod la care împărăție este supus, Măria sa a răspuns că își stăpânește țara cu sabia despre toți megieșii și despre toți neprietenii. Și întrebând și pe Prea Sfințitul mitropolit kir Ioasif la care Patriarhie este supus, Prea Sfinția sa a răspuns, cum că este supus scaunului de Ohrida. Și s-a făgăduit luminatul împărat cum că dacă va merge la Constantinopol va face Moldova ca Ohrida și ca Ciprul, adică să fie nesupuse și neplecate niciunei eparhii. Și mergând la Constantinopol a luat împărăția. Iar Manuel împăratul, tatăl lui Ioan, s-a călugărit. Și strângând sobor cu patru patriarhi și cu toți mitropoliții a ridicat mitropolia de sub ascultarea Ohridei și a așezat-o să fie ca un patriarh; precum este Ohrida și Ciprul așa și Moldova. Și acele sobornicești cărți le-a trimis de la Constantinopol la Alexandru voievod și la Prea Sfințitul

---

și Dimitrie Cantemir voievod în cartea sa la fila 109.

Minunile Maicii Domnului

kir Iosif. Și a fost la mănăstirea Neamțului, care eu smeritul Gheorghe cu mila lui Dumnezeu, Mitropolit Moldovei mărturisesc cu jurământ că le-am văzut cu ochi mei și au fost la mănăstirea Neamțului acele împărătești scrisori până la stricarea și risipirea țării ce s-a întâmplat în domnia lui Dumitrașc voievod.

Iară acele sobornicești cărți erau scrise pe pergament cu pecete pajură împărătească în argint și cu iscăliturile patriarhilor și a câtorva arhieriei. Și dimpreună cu aceste mai sus pomenite a trimis împăratul Ioan Paleologul, fericitului Alexandru voievod coroană împărătească și alungidă, care port l-au ținut toți domnii până la domnia lui Alexandru voievod Lăpușeanu. Și a mai trimis împăratul Ioan Paleologul dar Prea Sfântului Părinte kir Iosif mitropolitul, o sfântă icoană făcătoare de minuni cu două fețe, de o parte Preasfânta Curata Născătoare de Dumnezeu și de cealaltă parte Sf. Mare Mucenic Gheorghe care până astăzi se află în mănăstirea Neamțului. Și dimpreună a trimis și mitră și scaun căci mai înainte mitropoliții Moldovei slujeau Sf. Liturghie numai cu felon. Iar maica împăratului Ioan Paleologul, căreia îi era numele Ana, împărăteasa lui Manuel și Măria sa încă a trimis darul Anei doamnei fericitului Alexandru voievod, o sfântă icoană cu Sf. Ana, maica Preacuratei Stăpânei noastre Născătoare de Dumnezeu și aceasta făcătoare de minuni, ferecată și împodobită cu cheltuială împărătească. Iar Măria sa împărăteasa a trimis-o dar mănăstirii Bistrița, ctitorie a fericitului Alexandru voievod și a doamnei sale Ana.

Iar această sfântă icoană, cu Sf. Ana, la vreme de neploaie scoțându-se cu Litie afară din mănăstire, îndată ploua, dacă nu peste tot, măcar cât ținea hotarul mănăstirii negreșit ploua.

Iar în zilele lui Ștefan Gheorghe voievod s-a

Minunile Maicii Domnului

Întâmpat de a mers la mănăstirea Neamțului și Nicolae Gramaticul, fratele lui Postolache Milcu, căruia i-a tăiat nasul Ștefan voievod, fiul lui Vasile voievod, care a tălmăcit și Biblia din limba elinească pe limba românească, când a fost la Constantinopol Capichiaia lui Grigore voievod domnul Țării Românești. Pe care izvod l-a dat și în tipar Șerban voievod Cantacuzino, domnul Țării Românești. Și acel Nicolae Gramaticul a citit acele hrisoave împărățești și patriarhești care scriau despre sfânta icoană de la mănăstirea Neamțului că este făcătoare de minuni. Asemenea și pentru Sf. Ana de la mănăstirea Bistrița.

Iar Mitropolia Moldovei nu este supusă niciunui patriarh precum arată sfânta Pravilă cea mare la fila 402 și 403. Iar de zic românii din Țara Românească cum că ei nu știu de unde au luat moldovenii această putere, de nu se pleacă nici Ohridei nici Constantinopolului, noi spunem că știm. Și această istorie am scris-o eu Gheorghe smeritul Mitropolit al Moldovei cu mâna mea.

Iar când a fost Nicolae Grămăticul la mănăstirea Neamțului de a tălmăcit istoria aceasta de pe acele hrisoave împărățești și patriarhești în zilele lui Ștefan Gheorghe voievod, erau ani de la Hristos 1655 februarie 17. iar până la bătrânul Alexandru voievod erau 1401.

ISTORIE

Pentru sfințirea bisericii ce se numește acum mănăstirea Neamțului (după numele râului), al cărei hram este Înălțarea Domnului Dumnezeu și Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Care s-a sfințit de Prea Sfințitul Mitropolit al Sucevei, kir Teoctist, care a fost și igumen sfântului lăcașului acestuia al Neamțului

Minunile Maicii Domnului

În vremea aceea când s-a zidit sfântă biserica aceasta cu cheltuiala binecredinciosului și de Hristos iubitor domn al Moldovei, Ștefan voievod cel mare, fiul lui Bogdan voievod.

Întru acea vreme a venit Albert craiul leșilor cu război asupra lui Ștefan voievod cu multă putere. Și mult bătănd asupra cetății Sucevei n-au putut să o ia. Și s-a întors fără de ispravă.

Iar Ștefan voievod s-a dus după dânsul cu putere cu ostașii săi, și ajungându-l la codri Cosminului l-a bătut, sf-râmându-i puterile lui în anul 1497 octombrie 26, în ziua sfântului mare mucenic Dimitrie, în al 41-lea an al domniei sale. Apoi întorcându-se de la război cu mare biruință la scaunul său la Suceava, ducând mulțimea leșilor robi.

În același an a mers la mănăstirea Neamțului împreună cu Prea Sfințitul Mitropolit Teoctist de a sfințit biserica în luna noiembrie în 14 zile. Pentru care singur mitropolitul Teoctist zice că și singur s-a ostenit împreună cu casnicii lui Ștefan voievod și cu frații ce s-au aflat atunci la acest sfânt lăcaș.

Această istorie s-a aflat într-o sfântă Evanghelie sârbească cu mână pe pergament, ce este și până astăzi ăntru această sfântă mănăstire a Neamțului.

CUPRINS

1. Pentru iudeii cei ce au orbit, și pentru cel ce i s-au tăiat mâinile și după ce a crezut în Hristos, de Născătoarea de Dumnezeu s-a vindecat	9
2. Pentru moarta care a hrănit cu lapte pruncul său și după un an a înviat	10
3. Vedenie de folos pentru un oarecare Ioan	11
4. Pentru biserica Născătoarei de Dumnezeu cea din Neoriu	12
5. Pentru orbul pe care l-a luminat apa izvorului cel primitor de viață	14
6. Pentru împăratul Leon cel înțelept	14
7. Pentru Tesaloniceanul care a înviat prin apa izvorului cel primitor de viață	15
8. Pentru Sfântul Roman, Cântărețul, care a făcut Condacele tuturor Sfinților	16
9. Pentru Sfântul Grigorie Arhiepiscopul Neocesareei făcătorul de minuni	16
10. Pentru Ioan Damaschin, pe a cărui mână cea tăiată a vindecat-o cea Preanevinovată	18
11. Pentru împărăteasa Franței ale cărei mâini tăiate le-a vindecat Stăpâna cea Atotputernică	20
12. Pentru aceea ce și-a scos ochii, ca să-și păzească curăția și fecioria	24
13. Pentru aceea ce și-a tăiat buzele sale și nasul, ca să-și păzească fecioria cea făgăduită	26
14. Pentru tinerele cele nevinovate, cărora le-a trimis din cer cununi Stăpâna cea Prealăudată	27
15. Pentru călugărul care se îmbăta	29

Minunile Maicii Domnului

16. Pentru un monah care era muncit de dracul curviei și s-a izbăvit prin Maica lui Dumnezeu 29
17. Cum că numele cel Preacinstit al pururea Fecioarei Maria pierde și gonește pe draci 30
18. Asemenea 31
19. Pentru nestorianul care a înviat 32
20. Despre Ioan Cucuzel 33
21. Pentru Sfânta Lavră a Atonului și pentru apa fluviosului Părintelui nostru Atanasie 35
22. Pentru sfințita mănăstire a Ivirului și pentru preacinstita Icoană numită Portărița 37
23. Pentru cântarea Axionului (adică: „Cuvine-se cu adevărat să te ferimim...”) cum a fost cântat mai întâi de Arhanghelul Gavriil 42
24. Pentru mănăstirea cea din muntele Sinai și minunea pe care a făcut-o Sfânta cânt voiau Părinții să lase mănăstirea pentru lipsa hranei și să se ducă 43
25. Pentru cel ce s-a lepădat de Hristos prin scrisoare 45
26. Alta asemenea pentru Teofil cel ce s-a lepădat de Hristos tot prin scrisoare 46
27. Pentru cel ce a văzut pe Preasfânta împărtășind cu pâine cerească pe frații cei ce se ostenesc 49
28. Pentru cea care a născut un prunc negru și din ape cu copilul s-a izbăvit de către Maica lui Dumnezeu 50
29. Pentru oarecare mănăstire, care ajungând la mare nevoie, a fost ajutată cu preaslăvire de Maica lui Dumnezeu 51
30. Pentru Romanul care a înviat 52
31. Pentru cel ce nu putea să învețe carte, decât numai aceasta: Bucură-Te, Marie! 53
32. Pentru copilul irinicului (sau pașnicului), care s-a izbăvit din apele râului 54
33. Pentru Iudeul care s-a izbăvit din legături și a crezut

Minunile Maicii Domnului

- în Domnul 54
34. Pentru copilul care fiind omorât de Iudeul, tatăl său, a înviat și a mărturisit pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu 55
35. Pentru bătrânul bolnav care s-a însănătoșit și ca un volnic tânăr a devenit 57
36. Pentru frații care s-au certat și de către Preasfânta Stăpâna s-au împăcat 57
37. Pentru ostașul cel desfrânat care prin rugăciunile Maicii lui Dumnezeu a căpătat iertare de păcate 58
38. Despre frumusețea cea nemărginită a pururea Fecioarei Maria pe care s-a învrednicit a o vedea un cleric evlavios și cu fapte bune 59
39. Pentru copilul care a înviat și a mărturisit pe cel ce l-a ucis 60
40. Pentru copilul de Iudeu, care împărtășindu-se cu Dumnezeieștile Taine a scăpat neatins de focul cuptorului 61
41. Pentru amestecătoarea de sânge și ucigătoarea de fiu pe care Preacurata a izbăvit-o de păcat 61
42. Pentru cel ce a fost dat diavolului de maica lui încă de la zămislirea sa 63
43. Pentru cel ce s-a îndoit de fecioria Maicii lui Dumnezeu și s-a izbăvit prin oarecare facere de minune 65
44. Cu totul înfricoșată, prin care s-a dovedit că o picătură de sânge dumnezeiesc acoperă toate păcatele oamenilor 66
45. Pentru cel ce s-a îndoit de taina Sfintei Împărtășiri și a văzut pe Hristos cu trupul ca pe un prunc 66
46. Pentru cel ce a fost omorât de Iudei și s-a înviat de către Maica lui Dumnezeu 67
47. Cum că icoana Născătoarei de Dumnezeu a pierdut boala cea omorătoare din Roma și pe toți i-a vindecat

Minunile Maicii Domnului

	68
48. Pentru facerea de minune cea cu zugravul	69
49. Pentru oarecare femeie evlavioasă al cărei chip luându-l Stăpâna a izbăvit-o din reaua meșteșugite a diavolului	69
50. Pentru oarecare fecioară care în vedenie a văzut pe Hristos în rai, slujind Liturghie	70
51. Pentru ceea ce s-a învrednicit să vadă pe Domnul în trup ca pe un copil de 3 ani, după cum a cerut	71
52. Pentru oarecare bărbat cu soția lui care trăind împreună, și-au păzit fecioria lor	72
52. Despre vătaful de tâlhari care a dobândit iertare și frumoasă îngropare pentru evlavia ce a avut către Născătoarea de Dumnezeu	73
53. Pentru oarecare hulitor, batjocoritor de cele sfinte pe care l-a pedepsit Domnul cu jalnică moarte a trupului în această viață	75
54. Alta asemenea, pentru hulitorul Preasfintei Stăptnei noastre, pe care dumnezeiasca judecată l-a ucis	76
56. Pentru aceea care a înviat din morți ca să-și mărturisască păcatul cel ascuns	76
57. Pentru clericul desfrânat care înecându-se într-un râu a fost înviat din morți de către Născătoarea de Dumnezeu	78
58. Pentru ostașul tilhar, care fiindcă în fiecare zi se ruga nu a fost ucis de diavolul	79
59. Pentru văduva cea săracă al cărei suflet l-a luat Stăpâna cea Preanevinovată, iar la moartea bogatului au venit de față diavoli	80
60. Despre cel ce s-a rănit nevăzut pentru că a zis o mică hulă și s-a vindecat de Maica lui Dumnezeu	81
61. Pentru leprosul care s-a vindecat și s-a dus la mănăstire	81
62. Pentru copilul pe care nu l-a ars focul	82

Minunile Maicii Domnului

63. Pentru orbul ce s-a luminat	82
64. Pentru cel ce s-a izbăvit din apele mării	83
65. Pentru cei ce s-au izbăvit de furtună	84
66. O vedenie și uimire minunată a unui milostiv și evlavios către PreaSfânta Născătoare de Dumnezeu	85
67. O minune prea înfricoșată despre ascultarea către părinți și pentru Sfânta Liturghie	86
68. Pentru cei doi copii care dărâmându-se casa peste ei de cutremur au rămas nevătămați	89
69. Pentru cel ce căzând de pe un zid s-a zdrobit și de Născătoarea de Dumnezeu s-a vindecat	89
70. Pentru facerea minunii cea din fântâna Trapsanului	90
71. Vedenie minunată cum că Domnul se împlânzește către noi prin rugăciunile Maicii Sale	91
72. Pentru sfânta și făcătoarea de minuni icoană a Preacuratei Maicii lui Dumnezeu cea din mănăstirea cea numită Peștera cea mare, care se află în eparhia Peloponezului, care se zice Calavrita	93
73. Pentru tânărul cel ce a chemat cu credință numele Preasfintei Icoane și cum i-a crescut piciorul cel tăiat și însănătoșindu-se desăvârșit s-a făcut monah mai pe urm	94
74. Pentru făcătoarea de minuni Icoană a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, care se numește Romanca sau Lideanca	95
75. Pentru musulmanul ucis de tâlhari și înviat de Preasfânta Născătoare de Dumnezeu	98
HOTĂRÂRE sinodicească pentru adevărarea minunilor	101
Istorie pentru sfânta icoană a Preasfintei Stăpânei noastre Născătoare de Dumnezeu	102
Istorie	103

Minunile Maicii Domnului

